

ИЗБРАНИ ВЕСТИ ТОМ I

Извадки от трудовете на Елън Г. Уайт

Важни и винаги актуални съвети, извлечения от статии в периодични издания, ръкописи, изявления и ценни брошури, изчерпани от дълго време.

КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ

Да се предлагат книги на Елън Уайт десетилетия след нейната смърт изисква едно обяснение. Читателят може да бъде спокоен, щом разбере, че "ИЗБРАНИ ВЕСТИ", както и други книги от "ДУХА НА ПРОРОЧЕСТВОТО", издадени след 1915 година, датата на смъртта на автора им, са публикувани в хармония с разпореденията и завещанието, оставени от Елън Уайт.

В момента на своята смърт господната вестителка е оставила на църквата, като трайно съкровище, един ансамбъл от повече от 100 000 страници, съдържащи нейните книги, които са още в продажба, както и 4 300 статии, включени в периодични издания на деноминацията, двадесетина брошури, изчерпани произведения, освен нейните ръкописи, вестници и писма.

През последните години от своя живот Елън Уайт бе загрижена за бъдещото използване на публикациите на поверените и пророчески вестии, все по-обширни по мащаби.

На 9 февруари 1912 година в последното си завещание тя дава точни указания относно грижатите, които ще трябва да се положат за нейните литературни трудове. Пет души са посочени от нея, за да участват през целия си живот в "Комитет на настоятелите", натоварен да се грижи за нейните писания.

За тази важна работа Елън Уайт избира хора от ръководителите на деноминацията, натоварени с тежки отговорности в администрацията на църквата. Ето техните имена:

Артур Дж. Даниелс, тогавашен Председател на Генералната Конференция; Френсис М. Уйлкокс, тогава главен редактор на "Ревю енд Хералд"

Чарл Джонс, дългогодишен директор на "Пасифик прес"; Класенс Крисър, един от нейните секретари, отстъпен ѝ от Г. К., а по-късно секретар на Далекостоичната дивизия;

Уилям Уайт, нейният син, пътувал много с нея след смъртта на пастир Джеймс Уайт през 1881 година и помагал в нейната издателска дейност, освен всичко друго.

Инструкциите, оставени от Елън Уайт, дават правото на този комитет да продължава да издава нейните книги, предвид по-широкото им разпространение на други езици, освен английски, и за едно "Отпечатване сборници от моите манускрипти".

Тя очаква след нарастването на църквата и появата на нови нужди, преминавайки през нови кризи, да се появи

необходимост от сборници с нейните писания, предлагащи разнообразни наставления, извлечени от нейните ръкописи, брошури и статии в периодичните издания.

От смъртта на Елън Уайт списъкът на нейните трудове расте, както следва:

"Основи на християнското възпитание"	- 1923 г.
"Съвети за здравето"	- 1923 г.
"Служители на Евангелието"	- 1923 г.
"Християнска служба"	- 1925 г.
"Вести към младите"	- 1930 г.
"Медицинска служба"	- 1933 г.
"Диета и храна"	- 1938 г.
"Свидетелства за съботното училище"	- 1938 г.
"Съвети за домоуправители"	- 1940 г.
"Евангелизъм"	- 1946 г.
"Съвети за писатели и редактори"	- 1946 г.
"История на изкуплението"	- 1947 г.
"Въздържание"	- 1949 г.
"Успешни служители"	- 1952 г.
"Адвентен дом"	- 1952 г.
"Моят живот днес"	- 1952 г.
"Съвети за колпортьори"	- 1953 г.
"Детско водителство"	- 1954 г.
"Синове и дъщери на Бога"	- 1955 г.
"Избрани вести" I и II том	- 1958 г.
"Безгранична любов"	- 1958 г.
"Моята вяра и моята любов"	- 1958 г.
"Нашият Велик Първосвещеник"	- 1961 г.
"Така аз мога да Го познавам"	- 1964 г.

Към тези книги трябва да се прибави и едно допълнение от бележки, поместено във всеки от седемте тома на "Библейски коментар на адвентистите от седмия ден".

"Избрани вести" е единствената по рода си компилация, която си поставя за цел да събере и направи достъпни по един настоятелен начин не само ценни статии от периодични издания и ръкописни декларации, но също стари брошури с голяма стойност, които са изчерпани днес. Сред предложените тук съвети нека споменем нейните декларации относно Боговдъхновението, писани малко след 1880 г., бележките върху "Двата закона", формулирани в края на века, брошурата относно християнското членство, публикувана през 1893 г., "Вести на утеха", адресирани към наскърбените и умиращите и много статии от периодични издания, третиращи важни доктринални проблеми. Някои от тези материали могат да бъдат припомнени на вниманието на църквите чрез повторно отпечатване на статии на Елън Уайт в нашите периодични издания или в трактати, съдържащи се в трудове на други автори, третиращи "Духа на пророчеството". Но такива източници не могат да се посочат в "ИНДЕКСА НА ПИСАНИЯТА НА ЕЛЪН УАЙТ".

"Избрани вести" - I и II том, съдържат писания, издадени вече в "Листа от бележник", известни някога под заглавието

"Листа от Елмсхавен". Тези брошури, третиращи най-разнообразни теми, са високо оценени на тяхното време. Много от документите, послужили за основа на тези брошури, са били включени след това в трудове, като "Медицинска служба", "Евангелизъм", "Адвентен дом" и други книги, публикувани неотдавна. Най-важната част, по отношение на съветите и наставленията, е включена в "Избрани вести". Така, че вече няма да бъде необходимо да се продължи отпечатването на "Листа от бележника". Публикуването на нашите два тома позволява да се поднесат още неотпечатани избрани материали, които с положителност ще бъдат оценени.

Отделните части на настоящите томове не са тясно свързани помежду си. Всяка отделна част си има свое кратко въведение, посочващо произхода на всеки откъс. Намират се и някои обяснителни бележки, прибавени към текста. Не става дума да се предложи тълкувание на съветите, но просто да се привлече вниманието върху обстоятелствата и ситуациите, които оправдават тези съвети.

Трудът "ИЗБРАНИ ВЕСТИ" е бил събран в бюрата за публикации на Елън Уайт, под ръководството на "Комитета на настоятелите" на тези публикации и от неговите служители. Въведенията, предхождащи частите, носят подписа на този Комитет, а обяснителните бележки, одобрени от Комитета, са подписани от компилаторите.

Английското издание на "ИЗБРАНИ ВЕСТИ" фигурира в новия "Индекс на писанията на Елън Уайт". Дано тези томове, публикувани толкова години след смъртта на Елън Уайт, донесат на църквата, под една постоянна форма, наставления, служещи на изпълнението на делото, което Бог ни е поверил.

Това е желанието и искрената молитва на Издателите и на
**КОМИТЕТА НА НАСТОЯТЕЛИТЕ НА
ПУБЛИКАЦИИТЕ НА ЕЛЪН УАЙТ.**

ЧАСТ ПЪРВА

СВЕТЛИНА ВЪРХУНАШАТА ПЪТЕКА

ВЪВЕДЕНИЕ

Изявленията, направени от Елън Уайт, относно нейното дело, в качеството ѝ на Господна вестителка, а също и относно средствата, използвани от Бога, за да предава волята Си на членовете на човешкото семейство, са винаги полезни и интересни. Именно такива изявления са представени в тази първа част на "Избрани вести".

Въпросът за Боговдъхновеността е бил засяган през интервали от време на една седемдесетгодишна служба. Най-

характерното изложение е онова, което авторът е дал в увода на "Великата борба", написана през 1888 г. и което не фигурира тук.

Едно по-старо изявление, "Възражение срещу Библията", редактирано през 1886 година, е публикувано тук, както и едно друго - "Боговдъхновението на Божието Слово", написано през есента на 1888 г.

Четвърта декларация, една от най-важните - "Тайните на Библията - доказателство за нейното Боговдъхновение", публикувана през 1889 г., може да се прочете в том V от "Свидетелствата", стр. 698-711.

Различни обяснения по повод делото на Елън Уайт, препечатани от трактата от 1913 г. "Как са били писани и изпращани на църквата свидетелствата", както и отговорите на авторката на някои въпроси и обвиненията, относно първите ѝ писания, попълват тази част, посветена на "Светлина върху нашата пътека".

КОМИТЕТЪТ НА УАЙТ

1. БОГОВДЪХНОВЕНИЕТО НА ПРОРОЦИТЕ

1.1 БОГОВДЪХНОВЕНИЕТО НА БОЖИЕТО СЛОВО

Ето, че вече достигнахме времето, за което подхожда да се постави въпросът: "...когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?" (Лука 18:8)

Духовна тъмнина покрива земята и мрак обгръща народите. Скептицизмът и неверието влияят върху тълкуванието на Писанията в редица църкви. Много, твърде много са онези, които се съмняват в истинността им. Човешкото разсъждение и въображението на човешкото сърце подкопават доверието ни в Боговдъхновението на Божието Слово. Онова, което би трябвало да бъде прието без спорове, е обгърнато с облак от мистицизъм. Нищо не се изтъква по ясен и отличителен начин, основан на скалата. Именно това е един от знаците, посочени за последните дни.

Святата Книга е устоявала срещу атаките на Сатана, който се е стремил с помощта на зли хора да хвърли тъмна сянка върху всичко, което разкрива Божествения характер. Но Господ е запазил Святото Слово чрез чудната Си сила в настоящата му форма - като една карта или ръководство, посочващо на човешкото семейство пътя, водещ към небето.

Божите пророчества са били пренебрегвани възможно най-много, дори и сред онези, които претендират, че могат да ги обясняват на други и които притежават божественото познание на Писанията. Учени с висше образование са пастири, неспособни да нахранят Божието стадо. Те не разбират, че съкровищата,

намиращи се в Писанията, ще се открият постепенно, изваждайки найеве скъпоценностите, носещи наградата награда на изследователите.

Има хора, загрижени да изпъкнат, мъдрувайки извън това, което е писано, но мъдростта им е само безумие. Те смятат, че са първите, които откриват чудни неща, но техните идеи са изостанали, що се отнася до волята и намеренията на Бога. В стремежа да се обяснят или да се разкрият тайните, скрити през всичките времена от очите на смъртните, те приличат на онзи, който би се мъчил да излезе от калта, като претендира, че посочва на другите как да излязат от нея. Тук може да се види картината, отнасяща се за хората, които си присвояват правото на съветници и коригират "грешките" на Библията. Никой не може да подобри Библията, внушавайки това, което Господ е искал да каже или онова, което би трябвало да се каже.

Такъв човек ни гледа сериозно и ни пита: "Не мислите ли, че може да има някаква грешка у преписвача или преводача..." Това е възможно! Един ограничен ум, който би се колебал и спъвал поради тази възможност, би бил също в опасност да се спъне и пред тайните на Боговдъхновеното Слово, не можейки да различи Божиите намерения. Разбира се, този слаб дух би се спънал и пред ясни факти, лесно възприемани от един обикновен ум, способен да види божественото и за когото божествените изявления са ясни, пълни със съдържание и благословения. Всички грешки не биха могли да смутят една душа, или да я накарат да се спъне, ако самата тя не измисли трудности относно ясно отритите мисли.

Бог е поверил изготвянето на Своето Боговдъхновено Слово на ограничено същество, каквото е човекът. Това Слово, подредено в отделни книги, съставляващи Стария и Новия Завет, служи за водач на жителите на един паднал свят. То е изпратено до тях, за да не се заблуди някоя душа, намираща се на път към небето, благодарение на изучаването и послушанието към Божиите наставления.

Онези, които си въобразяват, че могат да премахнат трудностите, приписвани на Писанието и които биха искали да направят разлика между това, което е Боговдъхновено и онова, което не е (според човешката мярка), биха направили по-добре да покрият лицето си, както направи Илия, когато чу тихия гласец на Бога и на Неговите святи ангели, които в продължение на векове са предавали на хората светлина и познания, учейки ги на това, което трябва да се върши и онова, което трябва да се избягва, разгръщайки пред очите им крайно вълнуващи сцени, стъпка по стъпка, чрез символи, знаци и образи.

Показвайки опасностите, които се струпват в последните дни, Бог не е дал правото на който и да е смъртен човек да изважда на светло скритите тайни и не е вдъхновил един човек или група от хора, които си мислят с ограничения си ум, че могат да изпитват Писанията, за да решат, кое е боговдъхновено и кое не е. Те изпреварват Исус, за да Му посочат един по-добър път от онзи, който Той ни съветва да следваме.

Аз приемам Библията такава, каквато е - Боговдъхновено Слово. Аз вярвам в изявленията, съдържащи се в цялата Библия! Издигат се хора, убедени, че са намерили нещо, което е за критикуване в Божието Слово. Те мислят, че доказват една по-висша мъдрост, посочвайки това на другите. Мнозина от тях могат да бъдат учени и способни личности, надарени с красноречие, а усилията на целия им живот са насочени да смутят умовете, относно Боговдъхновеността на Писанията. Те успяват да убедят мнозина да възприемат техния възглед. Предават паролата един на друг, според плана на Сатана и по такъв начин ние разбираме по-дълбоко значението на Исусовите думи: "...когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?" (Лука 18:8).

Братя мои, нека се въздържаме от критика на Библията, по какъвто и да е начин! Това е работа, която Сатана желае да вършите, но Господ не ви е натоварил да правите това!

Би трябвало да оставим грижата за опазване на святите Слова на Бога, Който е изпълнявал тази задача в продължение на столетия. Някои започват да се съмняват в дадена част от Откровението, залавят се за някоя "грешка" или "противоречие" между една или друга декларация. Започвайки от Битие, те отхвърлят онова, което им изглежда съмнително и не се задоволяват с това, защото Сатана ги води възможно по-далеч по пътя на тяхното отричане. Накрая те ще намерят предмети за съмнение и във всички части на Писанието. Тяхното критично съзнание се развива с упражнението дотолкова, че никъде не намират успокоение със сигурност. Да се опита човек да разсъждава с такива лица, означава да си губи времето. Те биха обърнали на присмех цялата Библия. Тези хора стават подиграватели, без да си дават сметка за това!

Братя, привържете се към вашата Библия, престанете да оспорвате нейния авторитет, покорявайте се на Словото и никой от вас няма да погине. Хора са се изхитрили през вековете да подлагат на оценка Божието Слово с помощта на техния ограничен ум и разбиране. Ако Господ, Който е автор на живите слова, махнеше булото и откриеше пред тях Своята мъдрост и слава, те щяха да си дадат сметка за собственото си нищожество и биха извикали заедно с Исая: "Аз съм човек с нечисти устни и живея между люде с нечисти устни!" (Исая 6:5).

Простите и ясни изявления са достъпни за разума дори на невежите, селяните и децата, както и за възрастните и гениите. Една личност, надарена с големи таланти и с необикновени умствени способности, ще намери в Божествените Писания прекрасни и скъпоценни съкровища от истина, с които да се обогати. Такъв човек ще открие трудности, тайни и очудващи теми, които ще може да изучава през целия си живот, като с удовлетворение отгатва безкрайното. Хора, малко облагодетелствани по отношение на образованието, с ограничени способности, лишени от възможността да се запознаят отблизо с Писанията, ще намерят в живите слова утеха, наставления и съвети. Планът на спасението ще им изглежда така ясен, както

слънчевата светлина. Някой не е принуден да се погуби поради липса на познание, освен ако доброволно остане сляп.

Слава на Бога! Библията е предназначена както за простия, така и за учения човек! Тя подхожда за всички възрасти и класи!

(Ръкопис 16 1888 г. (редактиран в Минеаполис, през есента на 1888 година)

1.2.ВЪЗРАЖЕНИЯ СРЕЩУ БИБЛИЯТА

Според нивото на образованието и интелектуалната подготовка на различните хора, едни и същи думи могат да им направят различно впечатление. Не е лесно да се предадат на лица с различен темперамент, възпитание и умствени навици, мислите, които изглеждат ясни и точни.

Но това може да се окаже достатъчно за един искрен и правдив човек. Нещата могат да бъдат изразени достатъчно ясно и просто, за да бъдат приложени. Но ако се касае за някой нечестив човек, решил да не вижда и да не разбира истината, естественият смисъл на казаните думи ще бъде изопачен в полза на този човек. Това ще бъде фалшиво тълкуване на думите. Той ще изопачи техния истински смисъл, ще остави да се развива собственото му въображение, след това ще се окопае в неверие, убеден, че са се опитали да го измамат.

Моите писания са понасяли аналогично отношение от страна на онези, които желаят да им дадат фалшиво тълкуване и променят Божията истина в лъжа. И както те третират писаното в моите статии и книги, така скептиците и неверниците се отнасят по същия начин с Библията. Те я четат твърдо решени да я изопачат, да я приложат по погрешен начин, да отклонят смисъла ѝ. Твърдят, че чрез Библията може да се докаже всичко, каквото иска човек, че всяка секта става силна, като доказва ученията си, позовавайки се на нейния авторитет и че различните учения могат да бъдат доказани от нея.

Библията е била редактирана от писатели, принудени да се изразяват на човешки език. Това са били хора, вдъхновявани от Светия Дух. Поради несъвършенството на човешкия ум или покварата на човешкия дух, винаги разположен да избяга далеч от истината, съществуват мнозина, които четат и разбират Библията според собствените си желания. Но не в нея се намира затруднението... Политици спорят върху известни закони от конституцията и извличат от тях противоположни заключения.

Вместо да бъдат дадени на хората в една непрекъсната последователност от изявления, Писанията са се обогатявали книга след книга в течение на поколения, всеки път, когато Провидението е смятало за необходимо да говори на хората - в различни времена и на различни места. Авторите са писали според това как са били движени от Светия Дух. Има "първо

пъпка, след това цвят, после плод", "първо трева, после клас и след това зърно, оформено в клас". Именно това става и с нас, благодарение на Библията.

Писанията не показват винаги един съвършен ред, нито очевидно единство. Чудесата, извършени от Исус не са предадени в хронологичен ред. Те са представени във връзка с обстоятелствата, които са диктували това проявление на Божествената сила. Библейските истини приличат на скрити истини! Те трябва да се търсят, да се копае земята с търпение. Онези, които се спират на повърхността на Писанията, като извличат от тях само повърхностни познания, въобразявайки си, че са дълбоки, говорят за противоречия в Библията и се съмняват в нейния авторитет. В замяна на това сърцата, живеещи в хармония с истината и дълга, ще изследват Писанията и ще са готови да се подложат на Божественото въздействие. Просветена душа ще забележи едно духовно единство, дълга златна нишка, която протича през цялата Библия, но за да се следва тази скъпоценна златна нишка, е нужно много търпение, размишления и молитва! Остри спорове по повод Библията са предизвиквали изследвания, са станали причина да се открият действителните скъпоценности от Истината. Много сълзи са били проляти, много молитви са били отправени, настоявайки пред Господа да помогне да бъде разбрано Словото Му!

Библията не ни е била дадена на незнаен език. За да достигне до човека, Исус облече човешко естество. Библията трябва да бъде дадена на човешки език. А всичко човешко е несъвършено! Една дума може да има много значения, както и не винаги се намира точната дума, за да се изрази една идея. Библията си поставя във висша степен една практична цел.

Умовете носят различен отпечатък. Не всички разбират еднакво един израз или изявление. Има такива хора, които разбират думите на Писанието според своя манталитет и съгласно собствените си желания. Предварително задържани идеи, предразсъдъци, страсти, съдействат мощно за замъгляване разума и хвърлят в смут духа, дори когато се касае за четенето на Свещеното Писание.

Учениците, които отиваха в Емаус, имаха нужда да бъдат освободени от своите неправилни тълкувания на Писанията. Исус тръгна с тях, без да се изяви и им говори в качеството си на човек. Започвайки от Моисей и пророците, Той им предаде всичко, което се отнасяше до Него, показвайки им, че Неговият живот, Неговите страдания и смърт, бяха съобразени с това, което Божието Слово е предвидяло. Беше Му необходимо малко време, за да довърши нещата и да им покаже единството и Божествената истинност на Писанията.

Библията е била писана от Боговдъхновени хора, но те не са употребили Божествен език. Те са говорили човешки език. Бог не е писателят. Някои биха казали, че подобен израз не подхожда на Бога. Но Той не се е изложил на нашата оценка в

Библията чрез думи, логика или риторика. Писателите на Библията са били хора на перото, но те не са били самото перо на Бога!

Не думите на Библията са Боговдъхновени, а хората! Боговдъхновеното действа не върху думите или изразите, но върху самия автор, на когото Светият Дух предава мисълта. Що се отнася до думите, те носят отпечатъка на индивидуалността! Божият Дух се излива, Той се слива с човешкия дух и то така, че изявленията на човека са словото на Бога!

(Ръкопис 24, 1886 година, редактиран и издаден в Европа през 1886 година)

1.3 ЕДИНСТВО В РАЗЛИЧИЯТА

Всяко дърво има свой облик - никога няма съвсем еднакви листа. Това разнообразие спомага за красотата на дърветата.

Изследвайки нашите Библии, ние бихме могли да запитаме: "Защо е било необходимо евангелистите Матей, Марко, Лука и Йоан, книгата за делата на апостолите и различните автори на посланията да третират едни и същи теми?"

Господ е дал Своето Слово точно така, както желае то да достигне до нас. За тази цел Той си е послужил с различни писатели, всеки от които запазва своята собствена индивидуалност, описвайки една и съща история. Техните свидетелства са събрани в една единствена книга. Те приличат на онези, които слушаме в събранието за свидетелстване. Всеки излага мислите си чрез своя особен стил. Всички имат лични преживявания и техните различия съдействат за разширяване и задълбочаване на познанието, дадено по начин, отговарящ на нуждите на различните умове. Мислите не са изразени еднообразно, като че ли са направени в железен калъп, което би породило монотонност. Еднообразието причинява загуба на грация и красота.

Създателят на всяка идея може да предаде една и съща мисъл на различни умове и да направи всеки да я изрази по свой начин, без да си противоречат взаимно. Фактът, че съществуват различия, не би трябвало да ни тревожи или смущава. Рядко се срещат двама души, които да виждат и изразяват една истина с едни и същи думи. Всеки се спира върху особени пунктове, които неговото съзнание и възпитание му позволяват да оцени. Когато слънчевата светлина осветява различни предмети, тя им придава различен цвят.

Чрез вдъхновението на Светия Дух, Господ е дал Своята истина на апостолите Си, оставяйки им грижата да я изразят чрез Него, в зависимост от интелектуалното си развитие. Но умът на писателя не е ограничен, като че ли е вкаран насила в калъп...

(Писмо 531, 1900 година)

1.4 ГОСПОД ГОВОРИ ЧРЕЗ НЕСЪВЪРШЕН ЧОВЕШ КИ ЕЗИК

За да говори на хората, Господ си служи с един несъвършен език, с цел изродените чувства и притъпените възприятия на земните същества да могат да Го разберат. Тук има и доказателство за снизходителността на Бога. Той застава на нивото на падналия човек. В своята съвършена простота Библията не се издига до властта на великите Божествени мисли, защото безкрайните идеи не биха могли да бъдат предадени съвършено с ограничени понятия. Вместо да има преувеличение в библейските изрази, както мнозина си мислят, най-силните изрази са безсилни да предадат великолепието на Божествената мисъл, дори когато писателят избира най-изразителните думи. Грешниците едва могат да понесат сянката от блясъка на небесната слава!

(Писмо 121, 1901 година)

1.5 НИКОЙ ЧОВЕК НЕ БИВА ДА СИ ПРИСВОЯВА ПР АВОТО ДА

СЪДИ БОЖИЕТО СЛОВО

Темата за Боговдъхновеността е била преподавана, както в Скинията, така и в колежа (в Батъл Крик). Ограничени хора са имали дързостта да твърдят, че някои части на Писанията са Боговдъхновени, а други не. Беше ми показано, че Господ не е вдъхновил статиите, отпечатани в Ревю" и че Той не е одобрил онези, които са представили тези възгледи пред наши младежи в Колежа. Когато хората се осмеляват да критикуват Божието Слово, те навлизат в свята земя - биха направили по-добре да изпитват спасителен страх и да наложат мълчание на мъдростта си, която е само лудост. Бог не е определил някой човек да съди Словото, не е натоварил някой да избира кое да вярва за Боговдъхновено и да омаловажава това, което според него не е Боговдъхновено!

"Свидетелствата" са търпели същото отношение, но Бог не е поставил ръка върху това...

(Писмо 22, 1889 г.)

(Това е намек за серия от статии, включени в "Ривю енд Хералд, 15.ïI.ï1884 г., в които авторът е защитавал мнението, според което съществуват "различни степени на Боговдъхновение) Съставителите

2. ЕЛЪН Г. УАИТ И НЕЙНИТЕ ПИСАНИЯ

2.1 ПИСМО АДРЕСИРАНО ДО Д-Р ПАУЛСЪН

Св. Елена, Калифорния, 14 юни 1906 година

Скъпи братко,

Получих писмото ти в Южна Калифорния. Няколко седмици моето време и сили бяха погълнати от изследването на въпроси, свързани с бъдещето на нашето санитарно дело тук и писменото изложение на виденията, дадени ми относно земетресението, както и поуците, които биха могли да се извлекат от него.

Дойде и моментът да отговоря на получените писма, включително и на Вашето. В писмото си Вие казвате, че сте се научили отрано да приемате "Свидетелствата" с чистосърдечна вяра и прибавяте: "Бях доведен дотам, да вярвам твърдо на всяка дума, произнесена от Вас публично или лично и че всяко писмо, писано от Вас, при каквито и да е обстоятелства, е Божовдъхновено до същата степен, както и Десетте заповеди!"...

Братко мой, Вие сте изучавали старателно моите писания и как не сте успели да констатирате, че никога не предявявам такива претенции. Също така Вие няма да видите пионерите на нашата кауза да са имали някога такива претенции.

В увода, който написах към "Великата борба", трябва да сте чели моите думи относно Десетте заповеди и Библията, - изявление, което би Ви помогнало сигурно да възприемете една правилна идея относно темата, която разглеждаме. Ето, тази декларация: "Библията показва Бога като източник, на когото дължи своит произход; но тя е написана от човешки ръце и в различния стил на многочислените ѝ книги може да се забележат особените характерни черти на нейните писатели. Всички откровения на Божествената истина са "Божовдъхновени" (II Тим. 3:16), но при все това, те са изразени с човешки думи. Безконечният Бог е осветил чрез Светия Си Дух разума и сърцето на своите раби. Той е давал сънища и видения, символи и образи и тези, на които по този начин е била открита истината, сами са облекли тези мисли в човешка реч.

Десетте заповеди бяха изговорени от Самия Господ и бяха написани от Неговата собствена ръка. Те са от Божествен, а не от човешки произход. Но Библията, с нейните дадени от Бога истини, изразени с човешки език, представлява едно съчетание на Божественото с човешкото. Подобно съединение съществуваше в естеството на Христос, Който беше Син Божи и Син човешки. Ето защо за Библията може да се каже, както и за Христос, че "Словото стана плът и пребиваваше между нас" (Йоані1:14).

Написана в различни векове и от хора, които рязко са се отличавали по своето положение, занятия, способности и дарби, Библията представлява един обширен контраст на стила, и различие в самото естество на развитите в нея предмети. Различните писатели си служат с различни изрази и често една и

съща истина за едни е по-ясна, отколкото за @адруги. Освен това, тъй като някои от тях разглеждат същия предмет или учение от различни страни и отношения на повърхностния, небрежния или с предразсъдъци читател може да се стори, че има несъгласие или противоречие между авторите, докато за разумните и изпълнени със страхопочитание умове, те само се допълват.

Представена от различни автори, истината се явява в различни аспекти. Един писател е поразен по-специално от тази страна на темата, която се отнася до неговото лично преживяване или до неговата способност да възприема. Друг се спира на съвсем друг аспект, но и двамата, ръководени от Духа, описват онова, което им е направило най-силно впечатление. Въпреки различията в представянето, съществува съвършено единство във всички части, пригодени към нуждите на човека във всяко обстоятелство от живота.

Като видя за добре да предаде Своите истини на света чрез хора, Бог облече със Светия Дух онези, които избра за тази цел... Той ги е направлявал в избора на темите и в начина на излагането им. Поверено на "пръстени съдове" това съкровище произхождаше от небето. Смиреният и послушен вярващ вижда в него Божествената сила и слава, пълни с благодат и истина!

2.2 НЕПОДУКПНОСТНА СВИДЕТЕЛСТАТА

В съвършено съгласие с казаното по-горе може да се проверят моите изявления, съдържащи се в една статия, озаглавена "Неизвестни свидетелства", издадена на 20 юни 1882 г. и включена в "Свидетелства за църквата", том V, • 31, стр. 62-64. Ще цитирам няколко параграфа от нея: "Мнозина, често си мислят с удоволствие за дългите години, посветени на защита на истината. Те са убедени, че миналите им изпитания и дела на послушание заслужават награда. Но именно защото те имат лично преживяване с Бога, са по-виновни в Неговите очи, че не са запазили своята неподкупност по пътя към съвършенството! Верността ни от миналата година не може да компенсира небрежността ни през настоящата. Вчерашната вяроност няма да оправдае един човек, който е неверен днес!

Мнозина се опитват да оправдаят небрежието си по отношение на "Свидетелствата", като казват: "Сестра Уайт оставя мъжа си да ѝ влияе, чийто ум и оценка изменят "Свидетелствата". Други се опитват да ми изтръгнат някоя декларация, която може да оправдае тяхното поведение или да увеличи влиянието им. Така аз бях решила да не допусна да излезе каквото и да е под моето перо, преди да съм констатирала действието на Божията сила в църквата за обръщане на души. Но Господ постави бреме на моята душа. Аз работих с жар за вас. Само вечността ще може да открие какво ни е струвало това на мен и на моя мъж. Не съм ли осведомена за състоянието на църквата, след като толкова пъти ми бе представян предмета в продължение на години? Предупрежденията

бяха повтаряни често, но никаква чувствителна промяна не последва...

И ето сега, когато ви изпращам едно свидетелство на предупреждение и укор, мнозина твърдят, че сестра Уайт е изразила само своето собствено мнение. С това Вие сте оскърбили Божия Дух! Защото знаете как Господ се изяви чрез "Духа на пророчеството". Миналото, настоящето и бъдещето ми бяха разкрити. Бяха ми показани непознати лица, които разпознавах години по-късно, когато имах случай да ги видя. Случвало ми се е да бъда събудена от сън със силно усещане за темите, които ми бяха представени преди това. Тогава, около полунощ, пишех писмата, които преминаваха континента и пристигаха навреме, в час на криза и осуетяваха сериозни бедствия, засягащи Божията кауза. Такова бе естеството на моята работа в продължение на много години. Една висша сила ме придружаваше да поправам и да укорявам грешките, за които нямах никаква представа. Това дело, продължило повече от 36 години, отгоре ли произлиза или е земно?...

Намирайки се в Колорадо, почувствувах такова бреме по отношение на вас, че въпреки слабостта си, аз писах много страници, предназначени да бъдат прочетени на вашата конференция. Слаба и трепереща, аз станах в три часа сутринта, за да пиша. Бог говореше чрез глината. Би могло да се каже, че се касаеше само за едно писмо. Да, едно писмо, но заповядано от Божия Дух, за да представи пред ума ви неща, които ми бяха показани. Моите писма и свидетелства ви представят онова, което Господ ми е показал. Няма нито една моя статия, която да се ограничава и да изразява мои собствени идеи. Касае се за онова, което Бог ми показа в моите видения - скъпоценни лъчи на светлина, излъчващи се от трона...

Кой е гласът, който вие ще разпознаете като Божи? Какво средство остава на разположение на Господа, за да поправа вашите грешки и да ви покаже онова, което мисли за вашето поведение? Коя сила ще може да действа в църквата? Ако вие отказвате да вярвате, преди да се разпръсне всяко съмнение, вие няма да повярвате никога. Съмнението, което изисква съвършено познание, няма да отстъпи никога пред вярата. Вярата почива върху очевидността, а не върху доказателството. Господ изисква от нас да се вслушаме в гласа на дълга, докато други гласове около нас ни съветват да имаме противоположно поведение. Необходимо е много внимание от наша страна, за да различим гласа, който идва от Бога. Трябва да се съпротивляваме на нашите наклонности и да ги победим, да се покоряваме пред гласа на съвестта, без да преговаряме и да правим компромиси, да не би да престанат нейните апели и нашите страсти да вземат връх.

Господ се обръща към всички онези, които не са се съпротивили на Неговия Дух, отказвайки да слушат и да се покоряват. Гласът Му ни отправя предупреждения, съвети и укори. Това е лъчезарната вест, която Господ съобщава на Своя народ. Да се чакат по-силни апели или по-благоприятни моменти,

това означава да се рискува светлината да се оттегли и ние да останем в мрак...

Трудно ми е, братя мои, да ви кажа, че мракът ви обгърна, понеже съгрешихте, пренебрегвайки да вървите в светлината. Възможно е вие да сте искрени сега, като не признавате светлината и като не ѝ се покорявате; понеже небрежните да слушат изискванията на Бога, вашите възможности за възприемане са помрачени до такава степен, че вие вземате мрака за светлина, а светлината за мрак. Бог ви е заповядал да вървите напред към усъвършенстване. Християнството е една прогресивна религия! Божествената светлина е изобилна и трябва само да бъде пожелана, за да бъде получена. Каквито и да са придобитите благословения, на наше разположение остават безкрайни, неизчерпаеми съкровища! Святите права на Евангелието могат да бъдат приети от скептиците с подигравки и презрителни отричания. Светската суета може да омърси мнозина и да обсеби известен брой. Божията кауза може да бъде защитена само с цената на големи усилия и постоянни жертви и въпреки всичко, накрая тя ще тържествува!

Ето формулата: Изпълнявайте вашите лични задължения и оставете Бог да се погрижи за последствията! Ако напредваме, както Исус ни посочи, ние ще бъдем свидетели на Неговата победа и ще споделим радостта Му. Само онзи, който участва в борбата, ще получи короната на победителите. Страданието трябва да ни води към усъвършенстване, както при Исуса. Ако Христос си бе осигурил един лек живот, ние бихме могли без да рискуваме, да се отдадем на леността. Щом Неговият живот беше белязан с постоянно себеотрицание, със страдание, със саможертва, не бива да се оплакваме, ако споделяме същата съдба. Човек може да следва в пълна безопасност и най-тъмната пътека толкова дълго време, колкото е воден от "Светлината на света".

Когато Господ ми представи вашия случай и ми извести, че не сте се покорили на светлината, която ви е била дадена, аз получих заповед да ви говоря открито от Негово име, тъй като гневът Му беше разпален срещу вас. Бяха ми отправени тези думи: "Бог е Който определя твоята работа! Мнозина ще откажат да те послушат, както отказаха да послушат Великия Наставник. Мнозина няма да искат да се поправят, понеже са убедени, че имат право. Предай им въпреки това укорите и предупрежденията, които ти давам, независимо дали слушат или не!"...

Във връзка с горните цитати изучете отново статията озаглавена: "Естеството и влиянието на свидетелствата" в "Свидетелства", том V, стр. 654-691.

Декларацията, която сте извлекли от "Свидетелство • 31, том V, стр. 167 е точна...: "Моите писма и моите свидетелства ви представят онова, което Господ ми показа! Няма нито една моя статия, която да се ограничава да изразява мои собствени мисли!... Касае се до онова, което Бог ми показа в моите видения - скъпоценни лъчи на светлина, излъчващи се от трона..." Това е вярно за статиите, отпечатани в нашите

периодични издания, както и за многобройните части, включени в моите трудове. Предписанията на Божия закон ми бяха предадени в съгласие със Словото. Аз бях ръководена в избора на уроците от Христос. Не са ли в хармония с поученията на Исус Христос твърденията, намиращи се в моите писания?

2.3 ОПАСНОСТ ОТ ФАЛШИВИ ПРЕДСТАВЯНИЯ

Аз не отговарям нито с "ДА" нито с "НЕ" на някои от Вашите въпроси. Избягвам всякаква декларация, която може да бъде повод за недоразумения! Виждам и схващам опасността от лица, които, както съм информирана, поставят душите си в опасност, като дават понякога ухо на фалшивото представяне на вестите, с които Бог ме е натоварил. Като се отвръщат и изкривяват писаното от мен чрез фалшиви умозаклучения те се стремят да оправдаят своето неверие. Аз страдам за моите братя, които са вървели в мъгла от съмнения, скептицизъм и фалшиво умуване. Зная, че някои от тях биха могли да се възползват от вестите, съдържащи съвети, ако облаците, затъмняващи техния духовен поглед, можеха да бъдат разпръснати и им позволят да видят нещата, както са в действителност. Но те не виждат ясно. Затова аз се колебая да вляза във връзка с тях. Когато Божият Дух отстрани този мистицизъм, вестите, които са ми били внушени, ще донесат толкова утеха, вяра и надежда, колкото не е имало през изминалите години.

Сигурно е, че истината накрая ще триумфира. Онзи, Който даде живота Си, за да изкупи човека и да го изтръгне от измамите на Сатана не спи, но бди. Когато Неговите овце престанат да слушат гласа на един чужденец, на когото не принадлежат, те ще се покорят с радост пред гласа на своя Бог и биха се научили да Го следват с любов. Могат да се извлекат скъпоценни уроци при изучаването живота на Христос. Завистливите фарисеи изкривяваха смисъла и думите Му, които биха могли да използват за своя духовен ум, ако биха ги приели както трябва. Вместо да се възхищават от Неговата доброта, те Го обвиняваха в безчестие в присъствието на учениците Му: "...защо яде вашият Учител с бирниците и грешниците?" (Мат.і9:11). Вместо да се обърнат направо към нашия добър Спасител, чийто отговор би ги убедил в тяхното лукавство, те говореха на учениците с надежда, че обвиненията им ще подействат като лош квас и ще им напакостват. Ако Христос беше нечестив, Той би загубил влияние Си върху Своите вярващи ученици. Но те, които имаха доверие в Него и не поискаха да приемат коварните внушения.

Когато желяха да бъдат порицани учениците, тези зли бранители идваха често при Христос със следния въпрос: "Защо Твоите ученици правят това, което не е позволено?"... А когато нашият Господ постъпваше в техните очи като престъпник, те се обръщаха по-скоро към учениците Му, отколкото направо към Него, за да посеят съмнението в сърцата на онези, които Го следваха.

Така се стремяха да предизвикат съмнение и разногласие... Всичко им се струваше добро, за да внушат съмнение в сърцата на малкото стадо и да ги накарат да потърсят в Него някаква грешка, която би могла да бъде пречка за благотворното дело на Евангелието на Исус Христос.

Трябва да очакваме такива опити да бъдат подновени сред вярващите в наши дни. Господ Исус чете в сърцата. Той разбира интересите и намеренията на всички хора по отношение на Него и на Неговите вярващи ученици. Христос отговаря на тайните мисли на онези, които се стремят да намерят грях в Него: "Здравите нямат нужда от лекар, а болните" (Мат.і9:12). Тези горди фарисеи поддържаха високо мнение за собственото си благочестие и за своята святост и бяха готови да обвинят другите.

(Писмо 206, 1906 година)

2.4 ВЕСТИТЕЛКАТА НА ГОСПОДА

Във видение, през миналата нощ, бях всред събрание от членове, предавайки важна вест относно настоящата истина и сегашния дълг. След беседата ми, мнозина се събраха около мен, за да ми поставят въпроси. Те имаха толкова много обяснения върху един въпрос, върху друг, върху трети и т.н., че накрая им заявих: "Ако обичате, поставяйте въпросите си последователно, един след друг, за да се избегне безредието."

След това им отправих следния апел: "В продължение на години вие сте получавали доказателства, че Господ ми е поверил едно дело. Не биха могли да се търсят по-силни доказателства! Искате ли да ги пренебрегнете, като че ли се касае за нещо маловажно, за да се покорявате пред внушенията на един невярващ? Онова, което огорчава моето сърце е, че мнозина от онези, които са имали обилни доказателства и случаи да изпитват, да се молят и да работят, а ето че те не могат да различават естеството на софизмите, както им са представени, за да ги карат да отхвърлят Божествените предупреждения, предназначени да ги пазят от изкушенията в последните дни!

Има такива, които са се препънали във факта, че не претендирам за званието "пророчица" и питат: "Защо?"

Аз нямам никакви претенции относно това. Бях посочена за вестителка на Господа. Той ме призова в моята младост да получавам думите Му и да предавам една ясна вест от името на Господ Исус!

Когато бях още млада, често ме питаха: "Вие пророчица ли сте?" Моят неизменен отговор беше: "Аз съм Господня вестителка!" Зная, че мнозина ме наричаха пророчица, но аз никога не съм претендирала за тази титла! Моят Спасител ми заяви, че съм Негова вестителка... Той ми каза: "Твоето дело се състои в това да предаваш Моите думи. Очакват те странни неща. Аз те отделих през младостта ти, за да носиш една вест на онези, които се заблуждават, да представиш Словото на

невярващите и да укоряваш устно и с перо чрез него онези, които извършват осъдителни постъпки. Увещавай със Словото! Аз ще ти го обясня ! За теб то не ще бъде странен език! С истинското красноречие на простотата, устно и с перо, Моите вести ще бъдат предадени от някой, който не е посещавал училище! Моят Дух и Моята сила ще те придружават!

Не се бой от хората, защото Моят щит ще те закриля! Не си ти, която говориш, Господ е, Който дава вести на предупреждения и осъждания! Нека никое обстоятелство не те накара да се отклониш от истината! Предавай светлината, която ще ти давам! Вестите за тези последни дни ще бъдат записани в книги и ще се издигнат завинаги срещу онези, които след като са се радвали на светлината, са отстъпили пред изкушението на злото!"

Защо не исках званието "пророчица"? Защото днес мнозина от онези, които се смятат за пророци, хвърлят позор върху каузата на Христос, а също и затова, че моето дело обхваща повече от това, което означава думата "пророк!"

Когато това дело ми бе поверено за първи път, аз умолявах настоятелно Господ да постави този товар върху някой друг. Делото ми изглеждаше толкова обширно и толкова дълбоко, че се боях, дали ще мога да го изпълня... Но Господният Дух ме направи способна да се справя с работата, която ми възложи.

2.5 ЕДНО МНОГООБРАЗНО ДЕЛО

Бог ми показва ясно различните начини, чрез които искаше да ме употреби за едно особено дело. "Ако предаваш вестите вярно, като устояваш докрай, ще ядеш от плода на дървото на живота и ще пиеш от водата на реката на живота!" – Това е обещанието, което ми бе дадено във видение.

Господ ми даде много светлина относно здравната реформа. Аз трябваше да предупреждавам и да придружавам мъжа си в качеството си на мисионерка, натоварена с медицинската работа. Трябваше да давам пример на църквата, като се грижа за болните в дома си. Това правех като предписвах ефикасни лечения на жени и деца. В качеството ми на официална Господна вестителка, трябваше да говоря за християнското въздържание. Вложих цялото си сърце в това дело, като говорех на големите събрания, излагайки въздържанието в най-широк смисъл.

Беше ми казано, че ще трябва да настоявам пред онези, които вярват истината, за необходимостта да я практикуват. Това включваше освещение, което изисква да се култивират и развиват всички таланти за службата на Господа!

Получих мисията да не пренебрегвам онези, които са понесли щети.

Особено бях натоварена да протестирам срещу грешките, допуснати от църковните власти срещу служителите на Евангелието. Колкото и неприятен да изглеждаше този дълг, аз трябваше да порицая потисника и да защита справедливостта.

Трябваше да покажа необходимостта да поддържам справедливостта и безпристрастието във всички наши институти.

Ако има пастири в напреднала възраст, изоставени от заемашите постове в делото, трябва да припомня дълга на онези, чиято задача е да се грижат за това. Пастири, които вярно са изпълнявали своята работа, не трябва да бъдат забравени, когато им липсва вече здраве. Нашите съюзи (църкви) не трябва да бъдат безразлични към нуждите на хората, носили бремето на делото.

Йоан беше побелял старец в служба на Господа, когато бе заточен на Патмос. На този самотен остров той получи повече вести от небето, отколкото беше получил през целия си живот.

След моята женитба ми бе показано, че трябва да се интересувам особено от сираците, които нямат баща и майка, като се грижа за тях за известно време, а след това да им намирам дом. Така ми бе поръчано "да бъде пример". Призовавана да пътувам много и заета с литературна работа, аз взимах при все това деца от три до пет-годишна възраст, като ги обгръщах с майчински грижи и ги подготвях за служба. Почувствах, че мой дълг е да представя тази работа на нашите членове, защото във всяка от църквите ни има лица, които би трябвало да чувстват своята отговорност в това отношение.

Когато бях в Австралия, отдадох се на същите занимания, като приемах в моя дом сирачета, които биха били изложени на изкушения, рискувайки така да бъдат загубени техните души.

В Австралия работехме в качеството на медицински мисионери. В някои моменти домът ми в Ксуранбон ставаше подслон за болни и наскърбени. Моята секретарка, която бе учила в санаториума в Батъл Крик, стоеше до мен, служейки като мисионска болнична сестра. Нейните услуги бяха безплатни. Така ние спечелвахме доверието на хората чрез интереса, който показвахме към болните и страдащи лица. По-късно бе основан "Здравният дом" в Ксуранбон и ние бяхме освободени от това бреме.

2.6 НИКАКВО САМОХВАЛСТВО

Никога не съм претендирала, че съм пророчица. Ако някой ме нарече така, аз няма да търся причина за спор. Моето дело се разпростря в такива насоки, че аз не бих могла да нарека себе си другояче, освен вестителка, натоварена да носи една вест от страна на Господа към Неговия народ и да изпълнявам всичко, което би ми било заповядано.

Последния път, когато бях в Батъл Крик, заявих пред едно голямо събрание, че не претендирам за званието пророчица. Най-малко на два пъти исках да кажа това. Ако някой е помислил друго нещо, нека знае, че това е моята мисъл: Аз не изисквам званието пророчица.

Узнах, че някои искат да знаят, дали Елън Уайт все още поддържа възгледите, които изрази отдавна, в парка на санаториума, или в Църквата, или по време на конференциите,

състояли се в околностите на Батъл Крик. Аз ги уверих, че вестта е същата и днес - точно същата, както онази, която ми бе поверена и, когато бях младо момиче. Получавам уроците от същия Учител. Продължавам да получавам това указание: "Предай на другите това, което ти открих! Напиши вестите, които ти дадох, за да достигнат до всички!...". Това се стремеше да върши Елън Уайт.

Аз написах много книги и те бяха разпространени. Би ми било невъзможно сама да представя истината в тези книги, но Господ ми даде помощта на Светия Дух. Тези книги, които съдържат наставленията, получени от Него в продължение на последните 60 години, предават небесната светлина; те устояват на изпита.

На 78 годишна възраст аз продължавам своята дейност. Ние всички сме в ръцете на Господа, аз Му се доверявам, като знаая, че Той няма никога да изостави онези, които полагат доверието си на Него. Аз се предавам на Неговата закрила.

"Благодаря на Христос Исус, нашия Господ, Който ми даде сила, че ме счете за верен, и ме настани на служба!" (1Тим.ii:12).

(Ревю енд Хералд - 26jулиi1908it.)

2.7 ПОВЕЧЕ ОТ ДЕЛОТО НА ПРОРОК

Аз казах в моята беседа(*), че не претендирам да съм пророчица. Тъй като тази декларация изненада някои и понеже толкова много неща са казани по този повод, ще се изясня. Други са ме наричали пророчица, но аз никога не съм претендирала за това звание. Не считах за мое задължение да се наричам така. Често пъти онези, които се наричат дръзко с това звание, хвърлят позор върху Христовата кауза.

Моето дело обхваща много повече, отколкото съдържа това име. Аз се смятам за вестителка, натоварена от Господа да предава вестта на Неговия народ!

(Писмо 55, 1905 година)

Беше ми показано, че не трябва да се оставям да бъда спъвана в делото си от онези(**), които се отдават на предположения относно Неговото естество и разискват върху сложни проблеми относно това, което би трябвало да бъде делото на един пророк. Моята мисия обхваща делото на пророк, но не се ограничава само с това. Тя има много по-обширен обхват, което онези, които хвърлят семената на съмнението, не са способни да разберат!

(Писмо 244, 1906 г., адресирано до старейшините на църквата в Батъл Крик)

2.8 ПОЛУЧЕНА И ПРЕДАДЕНА СВЕТЛИНА

Често ме питат за обстоятелствата, при които се намирам в момента на моите видения и след това. На това ще кажа

следното: Когато Господ ми дава видение, аз се намирам в присъствието на Исус и на ангелите и загубвам напълно от погледа си земните неща. Не мога да виждам нищо, освен онова, което ми показва ангелът. Често пъти моето внимание е насочено към сцени, които стават на земята.

Понякога бивам пренасяна далеч в бъдещето и виждам това, което трябва да се случи. Друг път ми се показват неща, станали в миналото. Непосредствено след видението не си спомням нищо от онова, което съм видяла; нещата ми стават ясни едва тогава, когато започна да пиша; тогава картината се издига пред мен такава, каквато съм я видяла във видение и пиша с лекота. Понякога нещата, които съм видяла, остават скрити за мен в момента, след като престане видението и мога да си ги припомня едва по-късно, когато в присъствието на аудиторията, за която се отнася видението, видените преди време неща се представят в ума ми със сила. Аз се чувствам също толкова зависима от Духа на Господа, когато разказвам или записвам едно видение. Не мога да си припомня нещата, които са ми били показвани, ако Господ не ми ги представи отново в момента, в който Му се види угодно да ме накара да ги опиша устно или с перо.

(Духовни дарби том II, стр. 292-293, 1860 година)

Въпреки че аз завися от Господа, за да пиша моите възгледи, както и за да ги получавам, думите, които употребявам, за да опиша онова, което съм видяла, са мои, освен, когато се касае за декларация, направена от ангел, която имам грижата да поставя в кавички.

(Ревю енд Хералд, 8 октомври, 1867 година)

Някои питат: "Какво знае сестра Уайт относно въпросите, които тя третира с такава увереност, като че ли ѝ е дадено право да казва тези неща?.." Аз говоря така, защото те проблясват в моето съзнание в критичния момент като светкавица, която прорязва тъмен облак всред най-яростната буря. Сцени, които са ми били представени отдавна в миналото, са избледнели в паметта ми, но когато даденото наставление става необходимо, дори в момента, когато се намирам пред събрание, споменът ми се налага със сила и яснота, като светкавица, напомняща на паметта ми по един определен начин особеното наставление. При такива случаи аз не мога да се въздържа да не кажа онова, което изпъква в моето съзнание, не че имам ново видение, но просто защото онова, което ми е било представено много отдавна, е припомнено със сила в моя ум.

("Писане и издаване на свидетелства", стр. i24)

2.9 НЕ СТАВА ДУМА ЗА НЕПОГРЕШИМОСТ

Ние имаме много неща да научаваме и много да изоставяме. Само Бог и небето са непогрешими! Онези, които си въобразяват, че никога няма да изоставят една скъпа идея, или че никога няма да имат случай да променят мнение, ще бъдат разочаровани. Докато продължаваме да се вкопчваме в нашите идеи и мнения,

Някои хора си въобразяват, че могат да преценяват характера и важността на работата, която Господ ми повери. Свидетелствата биха имали за тях само стойност, дадена от техния ум и собствените им преценки.

Ето онова, което ми каза моя Наставник: "Предай на тези лица, че Бог не ги е натоварил да измерват, класифицират и дефинират характера на свидетелствата. Опитвайки се да вършат това, те се излагат на риска да достигнат до погрешни заключения." Господ иска от всеки да върши работата, която му е възложил. Онзи, който постоянно е в пътя на Господа, ще съумее да види ясно факта, че работата, която му е възложена, не е човешко хрумване.

Онези, които четат внимателно свидетелствата такива, каквито са записани отначало, няма да бъдат измъчвани от някакво съмнение относно техния произход. Много книги, съставени с помощта на Божия Дух, представляват едно живо свидетелство. Често по време на направените опитности

в началото на вестта, Божият Дух слизаше върху нас, когато бяхме събрани, и аз бивах пренасяна във видение. Толкова светлина и сигурност, толкова утеха, надежда и радост ни бяха давани от Господа, че хвала бликаше от нашите устни.

4.2.Получена литературна помощ

Докато беше жив мъжът ми, той беше мой помощник и съветник за изпращането на поверените ми вестии. Ние пътувахме много. Понякога ми беше давана светлина през нощта, а друг път денем в присъствието на голямо събрание. Аз записвах с доверие дадените ми във видение наставления; в мярката, която времето и силите ми позволяваха това. После ние двамата изследвахме това заедно. Моят мъж поправяше граматическите грешки и премахваше ненужните повторения. А след това грижливо биваше редактирано по едно копие и за получателя, и за пресата.

Когато делото се разшири, други лица ми помагаша за приготвяне на публикациите ми. След смъртта на моя мъж към мен се присъединиха верни помощници, работещи неуморно, да преписват свидетелствата и статиите за публикуване.

Не е вярно, както претендираха, че някой от моите помощници си е позволили да прибави или премахне каквото и да е или да измени смисъла на моите вестии!

Когато се намирахме в Австралия, Господ ми показа, че В. С. Вайт /едно от децата на с.Вайт/ трябва да бъде освободен от многото отговорности, които му бяха поверили неговите братя, за да му се позволи да ми помага повече в работата, която ми беше поверил Бог. Беше ми дадено едно обещание: "Ще направя да почива върху него Духът Ми и ще му дам мъдрост!"

След завръщането ми в Америка, Господ ми припомняше много пъти, че беше ми дал В. С. Вайт, за да ми помага и че Господ щеше да му дава присъствието на Своя Дух за тази дейност.

4.3. Избиране подходящо време и най-добрият начин за представяне на свидетелствата

Необходима е голяма мъдрост и здрава оценка, внушени от Божия Дух, за да се избере най-благоприятният момент и най-добрият начин за представяне получените наставления. Когато изобличавани лица са жертва на мощни изкушения, естествено е, те да се съпротивляват на свидетелството. След като са възприели това войнствено поведение, за тях е трудно да признаят своята заблуда.

В началото на нашето дело, ако ръководните братя присъстваха в момента, когато ни бяха давани вестите от Господа, ние се съветвахме с тях, за да узнаем как е най-добре да се представят тези наставления пред обществото ни. Понякога се преценяваше, че е за предпочитане отделни части да не бъдат четени пред събранието. Понякога дори онези, които бяха изобличени, искаха вестите, сочейки техните грешки, да бъдат съобщени на други, които биха могли да се възползват от тях.

Често искрени изповеди следваха четенето на изобличаващи свидетелства. Тогава ние се събирахме на молитвено събрание и Господ проявяваше своето милостиво прощение на лица, които току що бяха изповядали своите грешки. Нашите събрания бяха богато благославяни, когато свидетелствата биваха приемани.

Аз се стремя вярно да отбелязвам в писмена форма, онова, което ми бе предавано от Божествения съветник в различни моменти. Някои части от моите писания са изпращани незабавно, за да отговорят на най-спешните нужди на делото. Други се запазват до момента, когато нови обстоятелства ще оправдаят използването им. Понякога проповедници и лекари, заемащи отговорни места, се показваха решени да отхвърлят свидетелствата, в този случай аз получавах наставления да не давам свидетелствата в техни ръце. Отстъпили пред духа, който измами Адам и Ева, те са поставили своя ум и сърце под контрола на врага. Заблудени и измамени от своето разюздано въображение, те биха открили в свидетелствата несъществуващи неща, подобни на тези, които не са им били казани от други. Четейки свидетелствата в своята собствена светлина, те биха се заблудили и биха повлекли и други в своето заблуждение.

Понякога, когато остри изобличения са записвани, аз ги запазвах при себе си, докато чрез лични писма бих могла да се опитам да подготвя духа на получателя. Когато тези усилия останат напразни, вестите, съдържащи тези силни укори, им се изпращат, независимо дали ще обърнат внимание или ще отрекат достоверността на вестта.

Омайването, от страна на врага, може да бъде преодоляно, ако изобличаваните лица направят искрена изповед на грешките си. Ако те се разкаят и откажат от греховете си, Бог е верен и праведен да им прости и да ги очисти от всяка неправда. Христос винаги е готов да прости. Изкупителят ще сваля омърсените им дрехи и ще им даде в замяна на тях чисти дрехи.

Той ще постави блестящи корони върху главите им, но докато те се отказват да се върнат от беззаконието си, няма да могат да формират един характер, способен да понесе изпитанията на великия последен съд.

Често пъти са ми били откривани скрити лични грешки и аз получавам заповед да занеса една вест на изобличение и предупреждение. Казват ми, че мнозина се измамват от лъженауката на врага. Те заявяват, че аз върша делото на фалшив пророк. Изоставяйки смисъла на свидетелствата, те превръщат Божията истина в лъжа. Сатана, който е винаги на щрек, ще направи да се използват коварно вестите, дадени от човеци, които в миналото са били инструменти на Господа, използвани в Неговото дело, но са се оставили да бъдат съблазнени. Понеже не са чули думите на укор и са отхвърлили съветите, отказали са да си подобрят поведението и де се отдават на свящото дело, те ще представят във фалшива светлина вестите, отправени към църквата и ще породят съмнение в много умове.

Въпреки това, аз имам дълга да предавам вестите, които са ми поверени, когато Господ пожелае това. Той иска от мен само да разпръсна всички недоразумения, подхранвани от невярващите сърца. Докато вратата остава отворена, за да получават внушенията на изкушителя, трудностите ще се умножават. Сърцата, които се затварят за светлината, остават отворени за неверието. Сатана желае само едно нещо – моето време и моите сили да бъдат погълнати от тези въпроси. Господ ми каза: "Предай свидетелствата! Ти не можеш да разрешиш всички проблеми. Твоята работа се състои в това да изобличаваш, като представяш Христовата правда!"

4.4. Един инцидент

Имаше един момент през първите дни на вестта, когато отец Бътлър (с. Вайт го нарича така, въпреки че не е бил свещеник) и пастор Харт бяха смутени във връзка със свидетелствата. В дълбокото си отчаяние те стенеха и плачеха, като от начало не пожелаха да посочат причината на своите съмнения. Принудени да обяснят своите думи и постъпки, които издаваха липса на вяра, брат Харт показа накрая една малка брошура, считана, че съдържа видения на с. Вайт. Те бяха сигурни, че някои видения са пропуснати. В присъствието на една голяма аудитория тези братя заявиха открито, че са загубили доверие в това дело.

Моят мъж подаде малката брошура на пастор Харт, като го помоли да прочете заглавието: "Скица на християнската опитност и виденията на Елена Г. Вайт."

Кратко мълчание последва след прочитане на заглавието. Тогава моят мъж обясни, че поради липса на средства, ние можахме да отпечатаме само една малка брошура. Той обеща на братята, че виденията щяха да бъдат изложени подробно в една книга, щом средствата можеха да позволят това.

Дълбоко развълнувани, пастор Бътлър заяви след тези обяснения: "Нека се поклоним пред Бога!" Последваха молитви придружени с плач и изповеди, каквито рядко бяха чувани.

Брат Бътлър каза: "Простете ми, брат Вайт! Страхувах се да не би да имате намерение да скриете от нас част от светлината, от която имаме нужда... Простете ми сестра Вайт!"...

Тогава Божията слава се изяви в събранието по един необикновен начин...

(Редактиране и изпращане на свидетелствата за църквата стр.3-9)

4.5. Работата и помощниците

Санаториум, Калифорния, 23 октомври 1907 година

СКЪПИ БРАТ УЙЛКОКС,

Вашето последно писмо беше получено и прочетено. Относно сестрата, която си въобразява, че е избрана да замести сестра Вайт, имам да кажа само едно нещо, че тя може да е искрена, но се мами без съмнение.

Около една година след смъртта на моя мъж, аз се чувствах много слаба и се боях, че ми остава само малко време да живея. По време на една конференция, състояла се в Хелдебург, ме внесоха в една палатка, където няколко прошални думи към аудиторията. Докато се опитвах да говоря, върху мен слезе Божията сила и ме накара да потръпна от главата до петите. Мнозина бяха забелязали моето състояние на голяма слабост - ръцете и лицето ми изглеждаха безжизнени... Но докато говорех, постепенно устните и страните ми придобиха отново естествения си цвят. Тогава разбрах, че е извършено чудо с мен. Вече стоях пред аудиторията оздравяла, говорех свободно.

След тази опитност бях осветлена върху факта, че Господ ме е подбудил да дам свидетелство за Него в много страни и че Той ще ми даде благодат и сила за извършване на това дело. Той ми показва също, че моят син Уилям Вайт щеше да стане мой помощник и съветник, и че Господ щеше да го надари с дух на мъдрост и здрав разсъдък. Той ми показва, че Господ ще го води, така че няма да се заблуди, защото ще може да разбира напътствията на Светия Дух.

Беше ми дадено едно уверение: "Няма да бъдеш оставена сама за извършване на делото, за което те избра Господ! Бог ще те научи да представяш истината на хората с простота. Ти ще бъдеш подкрепена от Бога на истината и ще бъде показано по убедителен начин, че именно Той е, Който те води. Бог ще ти даде голяма доза от Своя Дух. Неговата мъдрост, милост и закриляща сила ще бъдат с теб!... Господ ще бъде Твой наставник! Ще трябва да се срещаш с измамливи влияния, които ще се представят под различни форми - пантеизъм и други заблуди. Ти ще бъдеш в сигурност, ако следваш пътя, който ще

Ти посоча. Аз ще възложа моя Дух в сина ти и ще му дам силите, необходими за изпълнение на работата му. Той притежава смирение! Господ го избра, за да играе важна роля в това дело. Той е роден за това!" Тези думи ми бяха отправени през 1892 година и от тогава аз имам увереността, че богатството на мъдростта ще му бъдат дадени. По-късно в един критичен момент Господ ми каза: "Аз ти дадох моя служител Уилям Вайт! Ще го надаря с критичен ум, за да бъде твой помощник! Ще му дам умение и разсъдък, които ще му помагат да действа с мъдрост!"

Господ предвидя за мен други верни помощници и сътрудници. Много от моите изявления бяха записани и дадени да послужат на хората под формата на печатни издания. Почти през цялото време на продължителната ми опитност, аз се стремях ден след ден да пиша онова, което ми беше откривано в нощни видения. Много вести на изобличения и насърчения бяха отправени към отделни лица. Една голяма част от наставленията получени за църквата, бяха публикувани в периодични издания или книги и бяха разпространени в различни страни.

Делото напредва непрекъснато. Ние работим с жар, за да направим моите писания достъпни за хората. Надяваме се, че скоро ще могат да бъдат отпечатани много книги. Ако силите ме напуснат, моите верни съработници са готови да продължат тази работа!

4.6. Моите писания ще продължават да говорят

Изобилна светлина беше дадена на нашата църква през последните дни. Дали ще продължи моят живот или ще стигне своя край, моите писания ще продължават да говорят непрестанно и ще упражняват своето влияние до края на времето. Моите писания са класирани и пазени в бюрото ми. Дори ако вече няма да ме има, тези души, които Господ ми е поверил, ще останат живи и ще продължат да говорят на света; но моите сили са пощадени, така че аз имам надеждата да продължа едно полезно дело. Може да живея до идването на Господа. В противен случай, аз се надявам, че за мен ще може да бъде казано: "Блажени от сега нататък мъртвите, които умират в Господа, защото делата им следват подир тях" (Откр. 14:13).

Благодаря на Бога, Който ме уверява в своята любов и ме води ден след ден. Аз съм много заета с писане. Рано сутрин и късно вечер аз пиша, което Господ ми показва. Моята най-голяма грижа е да приготвя един народ, който да може да устои в деня на Господа. Христос е дал едно сигурно съобщение. Няма да чакаме дълго. Трябва да работим, да бъдем непоколебими, работещи все по-добре в делото на Господа. Всички наши надежди почиват върху Христос!

Дали нашите членове преглеждат миналото, настоящето и бъдещето, такива каквито протичат пред очите на света? Отдават ли те внимание на предупредителните вести, които им се отправят? Имаме ли върховен стремеж да представим изряден и осветен живот, в който да се отразява Божественото? Именно

това трябва да изпитват всички онези, които се присъединяват към обществото на вярващите, измити и избелени в кръвта на Агнето. Те трябва да бъдат облечени в Христовата правда. Неговото име трябва да бъде написано на челата им. Те ще се радват в надеждата на Божията слава. Христос носи имената на Своите Си, връзани върху дланите на ръцете Си. Той никога няма да престане да се интересува за този, който се чувства зависим от Него!

Нека се каже на църквата, че ѝ трябва пълно посвещение на Бога! На всеки да бъде обяснено, че трябва да направи завет с Бога чрез жертви! Всеки ден и всеки час ние имаме нужда от благословенията на Евангелието. Всичко, което свидетелствува за силата на Бога, за Неговото присъствие и за Неговата любов, трябва да бъде прието с признателност! Щастието трябва да бъде осъществено чрез едно безукорно поведение пред Бога. Да бъде слава на Бога за една такава скъпоценна мисъл! Нека изразът на нашите чувства и постъпки Го прослави... Никога по-ясни свидетелства не са представени на нашата църква от тези, излезли неотдавна под моето перо! Бог ми заповяда да привлека вниманието на нашите вярващи върху важността на тяхното изучаване. Нека да започнем без да се бавим! Тогава независимо дали ще ми бъде позволено да работя или да бъда прибрана да си почина до завръщането на Исус, тези вести ще останат безсмъртни!

Казвам сега на моите братя: "Говорете така, че да привлечете души при Христос! Донасяйте плод под формата на добри дела! "Който вярва в Сина има вечен живот" (Йоан 3:36). Чрез всички възможни средства ще се направят опити да се заблудят, ако е възможно и избраните, но Господ ще се грижи за Своето дело по един сигурен начин!"

(Редактиране и изпращане на свидетелствата за църквата - стр. 10-16)

4.7. Как да се използват свидетелствата? Да се държи сметка за времето и мястото

Всичко трябва да се знае, нищо не трябва да бъде отхвърлено от съдържанието на свидетелствата, но трябва да се държи сметка за времето и мястото. Нищо не трябва да бъде извършено в неподходящо време. Някои въпроси трябва да бъдат замълчавани, защото известни лица не биха пропуснали да злоупотребят с дадената светлина. И най-малката подробност е важна и трябва да се яви в подходящо време. И днес все още продължаваме с най-голямо внимание да проследяваме всичко след една пълна редакция.

Поканете ги да ядат плътта и да пият кръвта на Божия Син! ... Представете им Словото Му! Винаги ще се намерят такива, които зле ще го тълкуват и представят. Заслепени, те излагат неверни тълкувания, които Сатана е измислил за тях и напълно ще се изопачат думите на с. Вайт от естественото има значение. Сатана се маскира като Христов чедо, подобно на предателя

Юда. Тези хора са се научили в училището на Сатана да правят неверни декларации. Те са описани предварително в трета глава на книгата на Захария. Бог не обича нищо толкова, колкото своята църква. Сатана е работил върху умовете на хората. Той ще продължава да издава свещеното хранилище, като предател, който си служи с лъжа.

4.8. Публикуват се сборници

Аз виждам ясно, че ако всички онези, които се смятат за квалифицирани да пишат книги, според собственото си въображение, биха постигнали техните произведения да бъдат публикувани и препоръчани от нашите издателски къщи, то в такъв случай, много плевели биха били посетени в нашия свят. Мнозина от нашите вярващи ми пишат и настояват да получат разрешение да си послужат с моите писания, за да представят някои теми с особена сила, така че да произведат дълбоко впечатление върху читателите.

Разбира се, има достатъчно основание, за да се представят такива предмети, но аз не мога да рискувам използването на свидетелствата по такъв начин или да позволя на читателите, както те възнамеряват да сторят това.

Аз не се съмнявам, че лицата, които ми правят такива предложения са способни да ръководят нещата с мъдрост, но не мога да допусна използването на моите писания, както те възнамеряват да направят. Едно такова начинание следва да бъде изследвано, изпитано в различни аспекти. Наистина, служейки си със свидетелствата, за да подкрепят известни твърдения, на които авторът дава голямо значение, избраните цитати биха могли да произведат едно впечатление, различно от онова, което би получил читателят, който би ги изследвал в техния оригинален контекст.

(Редактиране и изпращане на свидетелствата за църквата – стр. 25-16)

Раздел II

Християнски живот

Въведение

Около 15 години след смъртта на г-жа Уайт архивите с нейните непубликувани писания – тогава намиращи се в Елмсхейвън – били систематизирани под нови индекси и подбрани текстове били извадени от писмата, а ръкописите – публикувани във вид на брошури. Те засягат различни теми, представляващи особен интерес за служителите на адвентната църква, като например християнски живот, методи на евангелизиране, възпитание, църквата и т.н. Първоначално тези материали били отпечатани в сборник "Бележки от Елмсхейвън", а след това били публикувани под заглавието "Бележки". Поредицата се разраснала до 42 отделни теми, свързани в един том.

Няколко години след отпечатването на "Бележки" голяма част от материалите на тази книга били използвани за съставянето на "Медицинска дейност", "Евангелизъм", "Ръководство за възпитаване на деца", "Благотворителна дейност" и "Адвентният дом". С това значението на книгата "Бележки" намаляло и хората престанали да я търсят.

Някои от материалите, макар и разнообразни по характер, но свързани с християнския живот, както и други важни теми, не са дублирани в компилациите, издадени след смъртта на Елън Г. Уайт. Сега ги включваме в "Избрани вести". Голяма част от текстовете в "Бележки" са включени в раздела "Християнски живот".

Съставителите .

6. Исус се грижи с любов*

Когато пиша, изпитвам дълбоко чувство на благодарност за любящата грижа на нашия Спасител към всички нас. При четене на Божието слово и молитва получавам толкова силно усещане за Божията доброта и милост, че не мога да произнеса просбата си, без да плача. Сърцето ми се смирява и съкрушава, когато помисля за добротата и любовта на моя небесен Отец. Гладувам и жадувам за още повече от Исус още в ТОЗИ живот. Христос бе разпнат за мене и трябва ли да се оплаквам, ако съм разпната с Него?...

Не знаем какво ни очаква и можем да бъдем в безопасност само ако вървим с Христос – нашата десница в Неговата и сърцата ни изпълнени със съвършено упование. Не е ли казал: "... нека се хване за силата Ми, за да се примири с Мене! Да! нека се примири с Мене"? Нека не се отделяме от Спасителя. Нека вървим смирено с Него, изпълнени с Неговата кротост. Нека собственото "аз" бъде скрито с Него в Бога...

Външна украса

Ужасна загуба постига онези, които ласкаят личното "аз" и подхранват в душите си гордост и суета, отдавайки на дрехите и външния си вид времето и вниманието, които трябва да се отделят за делото на Учителя. Мнозина, облечени в прекрасни дрехи, не познават вътрешната украса, имаща голяма стойност в Божиите очи. Красивото им облекло покрива греховно и болно сърце, пълно със суетност и гордост. Те не знаят какво означава да търсят "това, което е горе, гдето седи Христос отдясно на Бога" (Кол. 3:1).

Копнея да се изпълвам всеки ден с Христовия Дух. Съкровището на благодатта Му има много по-голяма стойност за мене от злато, сребро или скъпи одежди. Никога досега не съм копняла по-силно за правдата.

Когато сестрите ми видят Христовите страдания за тях, за да могат да станат Божии чада по осиновение, няма повече да се задоволяват със светска гордост и себелюбие. Не биха боготворели собственото "аз". Бог би станал обект на върховното им внимание.

Сърцето ми страда, когато ми се показва колко много са онези, които превръщат себе си в идол. Христос е платил цената за изкуплението им. На Него трябва да служат с всичките си сили. Техните сърца обаче са изпълнени със себелюбие и желание за външно украсяване. Не се замислят за думите: "Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си и така нека Ме следва" (Марко 8:34). Задоволяването на "аз"-а им пречи да видят Христос. Няма желание да живеят пред Бога с кротост и смирение. Не гледат към Исус. Не се молят да се променят по Негов образ. Приличат на човека, дошъл на царското угощение, облечен в обикновената си дреха. Не пожелал да се подготви така, както царят изисквал. Презрял одеждата, придобита за него на толкова висока цена. Не могъл да отговори нищо на царския въпрос: "Приятелю, ти как си влязъл тук, без да имаш сватбарска дреха?" Останал безмълвен, защото осъзнал, че заслужава присъдата.

Мнозина, които претендират да са християни, са такива само по име. Те не са преобразени. Поставят личното "аз" на преден план. Не стоят в нозете на Исус, за да се учат от Него подобно на Мария. Не са готови за Христовото идване.

Голяма изненада

В нощно видение бях сред група хора, чиито сърца бяха изпълнени със суета и гордост. Христос бе скрит от очите им. Внезапно се чуха силни и ясни думи: "Исус идва да вземе във вечното Си царство онези, които на земята са го обичали и са Му служили." Много от насъбралите се тръгнаха да Го посрещат, облечени в скъпите си дрехи. Продължиха да гледат облеклото си. Но когато видяха славата Му и осъзнаха, че оценката им един за друг до голяма степен е зависела от външния вид, разбраха, че са без одеждата на Христовата правда и са изцапани с кръвта на много души.

След като Христос взе Своите избрани, тези хора останаха сами, защото не са се подготвили. В живота им личното "аз" е било поставяно на първо място и при идването на Спасителя нямаха готовност да Го посрещнат.

Събудих се и сцената с тяхната агония се запечата в ума ми. Не мога да изтрия впечатлението. Бих желала да мога да опиша картината така, както ми бе показана. О, колко тежко бе разочарованието на онези, които не бяха научили от личен опит значението на думите "... защото умряхте и животът ви е скрит с Христа в Бога" (Кол. 3:3).

Има много така наречени християни, които не познават Христос от личен опит. О, какво страдание изпитвам за тези, нещастни, измамни, неподготвени души! Когато заставам пред църкви и виждам самодоволни и фарисейски праведни хора и осъзнавам, че не се подготвят да вършат приемлива работа за Христос и да Го посрещнат с мир, изпитвам такава мъка, че не мога да спя. Питам се: Какво мога да кажа на тези души, за да им помогна да разберат истинското си състояние? Личното "аз" е центърът на живота им. Копнея да им разкрия Христос толкова ясно, че да Го видят и да престанат да мислят единствено за себе си...

Сред жестоко разочарованите в деня на последния съд ще има и хора, които са били религиозни само на външен вид и са живели християнски живот само за показ. Личното "аз" е втъкано във всичко, което вършат. Гордеят се със своя морал, влияние, способност да заемат по-високи постове от други и от познанията си върху истината, защото мислят, че тези неща ще им спечелят похвала от Христос. "Господи - апелират те, - ядохме и пихме пред Тебе и в нашите улици си поучавал" (Лука 13:26). "... не в Твоето име ли пророкувахме, не в Твоето име ли бесове изгонихме и не в Твоето име ли направихме много велики дела?" (Матей 7:22).

Но Христос заявява: "Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене." "Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата" (Матей 7:23, 21).

Няма спор: времето за подготовка е изтекло. Произнесена е неотменима присъда. Те са отстранени от небето в резултат на

нежеланието си да отидат там. (Прочети Матей 7:24-27.) (Писмо 91, 1904 г.).

Чрез изкупителния план Бог е дал възможност да се смекчи всяка греховна черта и да се устои на всяко изкушение, колкото и да е силно (Сп. "Ривю енд херълд", 22 декември 1885 г.).

Ако Божиите люде имат Христовата любов в сърцата си, ако всеки църковен член е пропит от духа на себеотрицание, ако всички проявяват неподправена искреност, не имало недостиг от средства за домашните и за чуждестранните мисии; доходите ни биха се умножили, хиляди възможности биха се открили и ние бихме били поканени да се възползваме от тях. Ако бе осъществено Божието намерение да се проповядва вест на милост към света, Христос би дошъл на земята и светиите вече биха били приети в Божия град ("Юниън конферънс рекърд" (Австралия), 15 октомври 1898 г.).

7. Христос контролира всичко*

Гадаринците пожелаха Христос да си замине. Жителите на Капернаум Го приеха и сред тях Той извърши големи чудеса.

Христос притежава всяка власт на небето и земята. Той е великият Лекар, Когото трябва да призоваваме, когато страдаме при физически или духовни болести. Той показва, че има пълен контрол над ветровете и вълните и над хората, обзети от бесове. На Него са дадени ключовете от смъртта и ада. Началства и власти Му бяха подчинени дори по време на униженията Му...

Защо не проявяваме по-голяма вяра в Божествения Лечител? Както подежда за паралика, така и днес ще действа за тези, които отидат при Него за изцеление. Имаме голяма нужда от повече вяра. Обезпокоена съм, когато виждам липсата на вяра сред народа ни. Трябва да отидем в Христовото присъствие, убедени, че Той ще изцери физическите и духовните ни немощи.

Проявяваме прекалено неверие. О, колко бих желала да подтикна людетe ни да имат вяра в Бога! Не трябва да мислят, че за да изявят вярата си, трябва да изпаднат в състояние на религиозна възбуда. Единственото, което трябва да направят, е да повярват в Божието слово така, както вярват на своите думи. Обещал е и ще изпълни Словото Си. Спокойно се уповавайте на това обещание, защото Той ще направи всичко, което е обещал. Кажете: Говорил ми е чрез Словото Си и ще изпълни всичките си обещания. Не се безпокойте. Проявявайте доверие. Божието слово е истинно. Действайте като хора, уповаващи се на вашия небесен Отец...

Определени са хора, които да провъзгласят истината на нови места. Те трябва да имат достатъчно средства, за да се

издържат. Необходимо е да имат и фонд, който да използват за подпомагане на бедните и нуждаещите си. Благотворителността към бедните оказва добро влияние на усилията им да провъзгласяват истината. Желанието им да подпомагат нуждаещите се спечелва одобрението на небето и благодарността на онези, които получават помощта.

Тези искрени служители трябва да се ползват с доверието на църквата. Господ ще чуе отправените за тях молитви. Делото е на всички и всеки е част от него. Колкото повече укрепват вярата, любовта и единството на църквата, толкова по-голям става кръгът на тяхното влияние. Колкото повече църковните членове увеличават това влияние, толкова по-големи ще бъдат победите за кръста.

Стани, свети

Бог ни призовава да разчупим оковите на нашите сковани служби на закрито. Вестта на евангелието трябва да бъде разнесена по градове и села. Необходимо е да призовем всички да се съберат под знамето на кръста. Когато тази работа се извърши така, както трябва, когато се трудим с Божествено усърдие, за да прибавя новоповярвали към истината, светът ще види вестта ни е съпроводена със сила. Единството на вярващите свидетелства за силата на истината, която може да приведе в съвършена хармония хора с различни характери и да уеднакви интересите им.

Молитвите и даренията на вярващите се съчетават с искрени себепожертвувателни усилия и те наистина стават "показ на света, на ангели и на човеци". Хората се преобразяват отново. Ръката, която някога е търсела милостиня, сега помага на Божията десница. Вярващите се съединяват от общ интерес – желанието да създадат центрове на истината, където Бог да бъде възвеличен. Христос ги съединява в святите връзки на единството и любовта – връзки, притежаващи неотразима сила.

Именно за това единство Исус се помоли малко преди съдебния процес, намирайки се само на стъпка от кръста. "... да бъдат всички едно, както Ти, Отче, си в Мене и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в нас, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил" (Йоан 17:21).

Бог призовава онези, които са в състояние на полусън, да се събудят и да се заемат с усърден труд, молейки Го за сила да служат. Има нужда от служители. Не е необходимо да следваме абсолютно стриктни правила. Приемете Светия Дух и усилията ви ще бъдат успешни. Христовото присъствие е това, което дава сила. Нека всички раздори и борби престанат. Нека победят любовта и единството. Нека всички действат под влиянието на Светия Дух. Ако Божиите люде Му се отдадат изцяло, Той ще възстанови силата, загубена в резултат на разделения. Дано Бог ни помогне да осъзнаем, че разединението е слабост, а единството – сила (Писмо 32, 1903 г.).

Говорете с вяра

Каквото и да се случи, не се обезсърчавайте. Господ ни обича и ще изпълни онова, което е казал в Словото Си. Опитвайте се да насърчавате в пациентите упование в Бога. Казвайте им да имат кураж. Говорете така, че да изразявате надежда до последния им миг. Ако им предстои да умрат, нека прославят Господа. Той е жив до века. Макар и някои от верните Му последователи да заспят в смърт, делата им ги следват и те ще се събудят с радост в утрото на възкресението.

Не се обезсърчавайте. Да не говорим със съмнение, а с вяра, защото вярата придава безгранична сила. Ако се хванем за тази сила и не се уповаваме на човешките си способности, ще видим Божието спасение (Сп. "Ривю енд херълд", 30 декември 1909 г.).

8. Желатели да дават и да се раздават*

Този, който обича Бога повече от всичко останало и ближния като себе си, би работил с мисълта, че е станал "показ на света, на ангели и на човеци". Ако направи Божията воля своя воля, ще разкрие в живота си преобразяващата сила на Христовата благодат. При всички обстоятелства в живота такъв човек би приел Христос за свой пример.

Всеки истински себепожертвувателен Божи служител желае да дава и да се раздава за другите. Христос казва: "Който обича живота си, ще го изгуби; и който мрази живота си на този свят, ще го запази за вечен живот" (Йоан 12:25). С искрени и разумни усилия да помагат там, където има нужда от помощ, истинският християнин изявява любовта си към Бога и към ближните. Възможно е да загуби живота си в служенето, но ще го получи отново, когато Христос дойде да събере скъпоценностите Си.

Мои братя и сестри, не изразходвайте много време и пари за личното "аз", за външността. Постъпващите по този начин не могат да постигнат много неща, които биха дали утеха на други хора и биха докоснали с нежност умъчнените им сърца. Всички ние трябва да се научим много по-успешно да се възползваме от възможностите, които толкова често ни се предоставят, за да дадем светлина и надежда в живота на хората. Как можем да се възползваме от тези възможности, ако мислим само за себе си? Себелюбивият губи безброй възможности да направи нещо, което би донесло благословение не само на другите, но и на самия него. Задължение на Христовия служител при всички обстоятелства е да си задава въпроса: "Какво мога да направя,

за да помогна на ближните си?" След като е проявил голямо усърдие, трябва да остави последиците на Бога.

Искам да живея така, че в бъдещия живот да знам, че съм направила всичко възможно в сегашния. Бог е дал едно определено удоволствие и за богати, и за бедни – удоволствието да се работи за чистота на мисълта, да се действа със себеотрицание, да се говорят думи на утеха и да се върши милосърдие. Онези, които живеят по този начин, ще отразяват Христовата светлина и ще озаряват живота на хората, покрит с много сенки.

Бог бива обезславян, когато не успяваме да си казваме истината един на друг. Необходимо е да говорим истината с любов, а гласът ни да излъчва нотки на нежност и съчувствие.

Врхлитат ни бедите на последните дни. Онези, които живеят за удоволствие и себеугаждане, обезславят Господа. Той не може да работи чрез тях, защото биха Го представили в погрешна светлина пред непознаващите истината. Бъдете много внимателни да не би да възпирате с неразумните си разходи делото, което Господ би желал да извършите, като провъзгласите вест на предупреждение към един потънал в безчестие свят. Учете се на икономичност и намалявайте личните си разходи до възможно най-малката сума. Отвсякъде сме заобиколени от нуждите на Божието дело. Господ може би вижда, че в сърцето си таите гордост. Може би вижда, че е необходимо да оттегли от вас благословенията, които вие вместо да употребявате, както трябва, използвате за задоволяване на егоизма и гордостта си...

Помощ във всеки миг на нужда

Работещите на места, където делото е започнало отскоро, често ще изпитват нужда от по-добри сгради. Работата им изглежда се спъва поради липса на такива сгради, но нека не се тревожат. Нека в молитва представят проблема пред Господа. Когато се опитваме да укрепим делото в нови райони, често изчерпваме всичките си средства. Понякога е изглеждало, че не бихме могли да продължим напред. Но ние сме продължили да отправяме молбите си към небесните дворове и да проявяваме себеотрицание. Бог ни е чувал и е отговорял на молитвите ни, като е изпращал средства за напредъка на делото.

Положете всяка грижа в нозете на Изкупителя. "Искайте и ще получите" (Йоан 16:24). Работете, молете се и вярвайте с цяло сърце. Не чакайте да имате пари в ръцете си, за да предприемете нещо. Действайте с вяра. Бог е заявил, че знамето на истината ще бъде издигнато на много места. Научете се да вярвате, когато се молите на Бога за помощ. Бъдете себеотрицателни. Целият живот на Христос на земята бе изпълнен със себеотрицание. Той дойде да ни покаже какви трябва да бъдем, за да спечелим вечния живот.

Правете всичко по силите си и след това чакайте с търпение, надежда и радост, тъй като Божието обещание не може да пропадне. Неуспехите идват, защото мнозина, които биха могли да дадат средства за напредъка на Божието дело, нямат вяра. Колкото по-дълго задържат парите си, толкова по-малко вяра ще имат. Те поставят бариери и със страха си забавят Божието дело.

Скъпи съработници, бъдете честни, изпълнени с надежда, дръзновени. Предприемайте всяко начинание с вяра. Когато правите всичко по силите си, Господ ще възнагради верността ви. Извличайте физическа, умствена и духовна енергия от животодадения извор. Имаме обещание, че ще получим качествата на истински мъже и жени - освещение, чистота, финес, благородство. Имаме нужда от онази вяра, която ще ни даде възможност да устоим, когато видим Невидимия. Ако гледате към Него, ще се изпълните с дълбока любов към душите, за които Той е умрял, и ще получите сила за нова работа.

Христос е единствената ни надежда. Отидете при Бога в името на Този, Който даде живота Си за света. Разчитайте на силата на Неговата жертва. Покажете, че Неговата любов, Неговата радост са в душите ви и поради това радостта ви е пълна. Престанете да изговаряте думи на неверие. Силата ни е в Бога. Молете се много. Молитвата е животът на душата. Молитвата с вяра е оръжието, с което можем успешно да се противопоставим на всяка атака на неприятеля (Ръкопис 24, 1904 г.).

9. "Изпитвайте себе си"*

"Изпитвайте себе си дали сте във вярата. Опитвайте себе си" (2Кор. 13:5). Сериозно изследвайте характера, нрава, мислите, думите, наклонностите, целите, делата. Как можем да молим разумно за нещата, от които имаме нужда, ако не докажем чрез Свещеното писание състоянието на духовното ни здраве?

В религиозния си живот мнозина тръгват по криви пътеки. Изричат молитвите си набързо и немарливо. Поставеният на висок пост трябва да помни, че сам не е способен да направи това, което се изисква от него. Никога не бива да забравя, че е за "показ на света, на ангели и на човеци".

Никой не бива да очаква, че ще бъде закаран до мисионските полета и ще получи скъпо струващи удобства, за да върши добри дела. Този, който служи, трябва да се захване дръзновено с това дело, каквито и да са възможностите му и където и да бъде пратен. Христос, нашият пример във всичко, бе беден, за да може чрез бедността Си да направи мнозина богати.

Този, чието сърце е изпълнено с Божията благодат и с любов към загиващите, ще намери възможност, където и да се намира, "да помага с думи на уморения". Християните трябва да

работят за Учителя с кротост и смирение, държейки се здраво за почитеността си въпреки шума и врявата на живота.

Бог призовава хората да Му служат във всички области на живота. Бизнесът е капан, когато Божият закон не се превърне в закона на ежедневието. Всеки свързан с делото на Учителя трябва да има непоклатима почитеност. Във всичките си сделки, също както когато се намира на колени и търси помощ от небето, човекът трябва да направи Божията воля своя воля. Необходимо е винаги да гледа към Господа и постоянно да изучава темите от Свещеното писание. Така, макар и да живее в обстановка, която би развратила личност с по-свободни нрави, човекът с благочестив и почтен характер запазва християнската си вяра.

Днес светът не е по-благоприятно място за развитие на християнски характер, отколкото бе в дните на Ной. Тогава нечестието бе така разпространено, че Бог каза: "Ще изстребя от лицето на земята човека, когото създадох - човеци, зверове, влечуги и въздушни птици - понеже се разкаях, че ги създадох. А Ной придоби Господното благоволение... Ной беше човек праведен, непорочен между съвременниците си" (Битие 6:7-9). Да, сред покварата на деградиралата си епоха Ной бе угоден на своя Творец.

Живеем в последните дни на земната история, във век на грях и поквара, но също като Ной трябва да бъдем угодни на Бога, прославяйки Този, "Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина" (1Петрово 2:9). В молитвата, която отпраща към Своя Отец малко преди разпятието, Христос каза: "Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия" (Йоан 17:15).

Най-висшето служене

Когато хората оформят характери, които Бог може да подкрепи, когато себеотрицанието и себепожертвувателността им се проявят напълно, когато се подготвят за последното изпитание, готови да бъдат въведени в Божието семейство, възможно ли е да има служене, по-висше в очите на Този, Който отдаде Себе Си в доброволна жертва, за да спаси виновното човечество? Каква работа ще даде най-голямото удовлетворение и радост на Отец и Сина? Спасението на загиващи души. Христос умря, за да даде на хората спасителната сила на евангелието. Онези, които Му сътрудничат във великото дело на милост и се трудят със всичките си сили, дадени им от Бога да спасяват хора отблизо и далеч, ще споделят радостта на Изкупителя, когато изкупеното множество застане около Божия трон.

Бог е поверил средства и възможности на служителите Си, за да вършат дело, много по-висше от това, за което сега се трудят.

Небесният вестител възкликна: "О, Господните институции изостават зад величието на истините, които се проповядват

сега. Има ужасно неразбиране по въпроса за дълга. Ледената атмосфера, в която вярващите са доволни да живеят, пречи на себеотрицателните начинания, необходими за предупреждаването на света и за спасяването на души.

Силите на тъмнината действат с голям размах и година след година хиляди хора от всички племена, народи и езици преминават във вечността, без да са предупреждени и подготвени. Вярата ни трябва бъде по-определена, по-решителна, по-настойчива.

Задай въпроса на моите институции и църкви: "Вярвате ли в Божието слово? Тогава какво правите за мисионирането? Работите ли себеотрицателно и себепожертвувателно? Вярвате ли, че Божието слово иска да ни каже точно това, което е записано? Постъпките ви показват, че не вярвате. Как ще се срещнете пред Божия съд с неизброимите милиони, които са преминали във вечността непредупредени? Ще има ли второ благодатно време? Не, не. Трябва незабавно да се откажете от тази заблуда? Сегашното благодатно време е единственото, което имаме. Осъзнавате ли, че спасението на паднали човешки същества може да се постигне само в този живот; иначе са загубени за вечността?"

Нашите отговорности

Лаодикийската вест е приложима за съвременната църква. Вярвате ли в тази вест? Имате ли вяра в сърцата си, или постоянно казвате: "Богати сме, забогатяхме и нямаме нужда от нищо?" Нима напразно вечната истина е била дадена на тази нация, за да бъде разнесена до всички народи по света? Бог е избрал Свои люде и ги е направил хранителни на сериозните истини, засягащи вечността. На тях е дадена светлината, която трябва да озари света. Направил ли е Бог грешка? Наистина ли ние сме избраните Му служители? Ние ли сме хората, които трябва да разнесат по света вестите от Откр. 14 гл. и да провъзгласят вестта на спасение на погиващите? Така ли действат?

С ясен, решителен глас вестителят каза: "Питам ви: Какво правите? О, да можехте да разберете! О, да можехте да разберете важността на предупреждението и значението му за вас и за света! Ако разберете, ако се изпълните с Духа на Този, Който даде живота си за света, ще Му сътрудничите и ще правите усърдни, себепожертвувателни усилия да спасите грешниците."

"Който казва: "Познавам Го", а заповедите Му не пази, лъжец е и истината не е в него" (1Йоаново 2:4). В църквата трябва да настъпи голямо съживление. Ако знаехме, ако разбирахме, колко бързо духа на вестта би се разнесъл от църква на църква. С какво желание вярващите биха давали притежанията си, за да поддържат Божието дело. Бог ни призовава да се молим и да бдим с молитва. Очистете домовете си от снимките идоли*, които са погълнали парите, необходими за Божията съкровищница. Светлината трябва да се разнася като

със светилник. Онези, които носят вестта за света, трябва да търсят Господа с цяло сърце, за да може Светият Дух да се излее върху тях в изобилна мярка. Нямайте време за губене. Молете се за Божията сила, за да работите с успех за хората отблизо и далеч.

Предупреждение, което трябва да се разгласи

Трябва да имаме истинска вяра. едва ли все още сме осъзнали реалността на истината. Вярваме на Божието слово само наполовина. Човек би трябвало да действа според вярата, която има. Макар че знаменията на времето се изпълняват по целия свят, вярата в Господното идване става все по-малка. Необходимо е да се разгласят ясни, точни, определени предупреждения. Поради опасността за душите си трябва да научим условията, при които трябва да работим за спасението си, помнейки, че Бог е Този, Който действа в нас и да желаем това, и да го изработваме.* Няма полза за нас, ако се носим по течението, водени от предания и самонадеяни заблуди. Наречени Божии съработници. В такъв случай нека станем и светим. Нямаме време за губене в спорове. Онези, които познават истината такава, каквато е в Исус, сега трябва да станат единни по сърце и в целите си. Необходимо е да се премахнат всички различия. Църковните членове трябва да работят единни под ръководството на Главата на църквата.

Нека тези, които познават истината, станат и разнесат светлината си. "Извикай силно, не се щади, издигни гласа си като тръба" (Ис. 58:1). Не осакатявайте повече истината. Нека душата извика към живия Бог. "Оставете се от човека, в чиито ноздри е лъх." Утешителят ще дойде при вас, ако Му отворите вратата. "И тъй, като имаме велик Първосвещеник, Исуса Божия син, Който е преминал до най-високите небеса, нека държим това, което сме изповядали. Защото нямаме такъв първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях. Затова, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага благовременно" (Евр. 4:14-16) (Ръкопис 51, 1901 г.).

10. Добрите ангели са по-силни от злите*

Ясно е казано, че Сатана действа в чадата на непокорството. Той не само има достъп до умовете им, но може да работи и чрез тяхното влияние – съзнателно и несъзнателно – за да подтиква и другите към непослушание. Ако злите ангели са

с толкова голяма власт над непокорните хора, колко по-голяма сила имат добрите ангели над онези, които се стремят да бъдат благочестиви. Когато се уповаваме на Исус Христос, превръщайки послушанието си в правда, Божии ангели действат в сърцата ни и ще ги правят праведни...

Ангели отидоха да служат на нашия Господ в пустинята на изкушението. Небесните ангели бяха с Него през целия период, когато бе подложен на атаките на сатанинските служители. Тези атаки бяха по-свирепи от всичко, което човек някога е преживявал. Исус рискуваше всичко заради човечеството. В този конфликт Той дори не изговори Свои думи. Разчиташе на "писано е" (Мат. 4:4). В борбата човешкото естество на Христос бе поставено на такова изпитание, каквото никой от нас няма да преживее. Князът на живота и господарят на тъмнината се срещнаха в ужасна битка, но Сатана не успя да получи никакво предимство в думи или дела. Изкушението бе реално, а не престорено. Христос "пострада като изкушен" (Евр. 2:18). При този случай небесни ангели присъстваха там и държаха знамето вдигнато, за да не би Сатана да премине границата и да победи човешкото естество на Христос.

В последното изкушение Сатана представи на Христос възможността да спечели целия свят с цялата му слава, стига само да се поклони на този, който се представяше за изпратен от Бога. Тогава Христос трябваше да издаде заповед и да упражни властта Си над всички сатанински посредници. Божественото проблесна през човешкото естество и Сатана бе незабавно отблъснат. "Махни се, Сатано - извика Исус, - защото е писано: На Господа твоя Бог да се покланяш и само Нему да служиш" (Мат. 4:10).

Това бе достатъчно. Сатана не можеше да продължи. Ангели помогнаха на Спасителя и Му донесоха храна. Никой човешки ум не може да осъзнае неумолимата жестокост на конфликта. Съдбата на цялото човечество и на самия Христос бяха изложени на риск. Една отстъпка от страна на Исус, една дума на отстъпка и Сатана би заявил, че светът е негов. Князът на силите на тъмнината предполагаше, че тогава би могъл да започне да управлява. След приключването на конфликта небесен ангел се яви пред Христос. Човешката сила би могла да се провали. Цялото небе обаче запя песента на вечната победа.

Човечеството може да получи помощта, която Христос имаше в конфликта Си със Сатана. Хората не трябва да бъдат побеждавани. Могат да бъдат повече от победители чрез Този, Който ги е възлюбил и е дал живота Си за тях. "... защото сте били с цена купени" (1Кор. 6:20). Каква цена! Божият Син в човешкото Си естество се бореше със същите ужасни, очевидно непреодолими изкушения, върхлитачи хората - изкушения да се отдадат на апетита Си, да постъпват дръзко и да вървят там, където Бог не ги е изпратил, да се покланят на бога на този свят, да жертват вечното блаженство заради пленяващите удоволствия на сегашния живот. Всеки ще бъде изкушен, но Словото заявява, че няма да бъдем изкушавани повече, отколкото

можем да понесем. Можем да се противопоставим на лукавия враг и да го победим.

Едно небе, което трябва да бъде спечелено

Всяка душа трябва да се стреми да спечели небето и да избегне ада. Всички ангели са готови да помогнат на умъчнената и изкушавана душа. Той, Синът на вечния Бог, издържа изпитанието и мъките заради нас. Голготският кръст се очертава съвсем ясно пред всяка душа. Когато случаите на всички бъдат проверени и те [нечестивите] бъдат предадени на страдания заради презрението им към Бога и бунтовното им незачитане на славата Му, нито един няма да има извинение. Ще се окаже, че всеки е могъл да избегне гибелта. Сами е трябвало да избират на кой господар да служат - Христос или Сатана. Във великото изпитание всеки човек може да получи помощта, която и Христос е получил. Кръстът е като залог, че е възможно нито един да не бъде загубен, че за всяка душа е осигурена достатъчна помощ. Можем да победим сатанинските посредници или да се съюзим със силите, стремящи се да се противопоставят на Божието дело в нашия свят...

Имаме Застъпник, Който ни защитава. Светият Дух непрекъснато наблюдава живота ни. Сега е необходимо да осъзнаем, че чрез личното ни благочестие, проявено на практика, можем да изявим истината такава, каквато е в Исус. Ангелите са небесни вестители, които се изкачват и слизат и поддържат непрестанна връзка между земята и небето. Тези вестители наблюдават живота ни. Те са готови да помогнат на всички в слабостите им и да ги запазят от всяка морална и физическа опасност според Божието намерение. Когато души се поддадат на смекчаващото и облагородяващо влияние на Божия Дух и на ръководството на ангелите посредници, на небето настъпва радост. Сам Господ се радва и пее.

Хората вземат прекалено много слава за себе си. Именно делото на небесните посредници, които си сътрудничат с хората според Божия план, води до преобразяване и освещаване на човешкия характер. Не можем да видим и не бихме могли да издържим на славата на ангелите служители, ако те не прикриваха мощта си, съобразявайки се със слабостта на човешкото ни естество. Блясъкът на небесната слава, излъчвана се от ангелите на светлината, би изстребила земните хора. Ангелите въздействат върху човешките умове, ако тези умове се поддадат на влиянието им. Освежават паметта така, както направиха с жените около гробницата.

В небесния план за обновяване на естеството ни се използват определени средства, за да се въздейства върху чадата на непокорството така, че те да станат послушни на Бога. Гарантирано е, че всички, които работят по Божия начин и следват плановете Му, ще бъдат ръководени от небесното войнство. Можем с искрени молитви на покаяние да отправим

призив за помощ към небесните помощници. Невидими армии от светлина и сила ще помагат на смирените и кротките.

Ангели търсят нашето сътрудничество

Сатана използва човешки посредници, за да победи душата с изкушение, а Божиите ангели търсят помощта на хора, чрез които да действат за спасяване на изкушаваните. Те търсят онези, които биха желали да работят за Христовото дело, осъзнавайки, че принадлежат на Христос. Ангелите търсят хора, които смятат, че изпадналите в изкушение – както висшестоящи, така и с по-скромно положение – се нуждаят от специалните им усилия. Христос гледа към тези, които биват отминавани от хората, пренебрегнати, наскърбени и ранени от врага, намиращи се пред прага на смъртта, и изпитва мъка от коравосърдечието на личности, отказващи да упражнят вяра, действаща чрез любов и очистваща душата.

Божии ангели ще работят с и чрез тях. Онези, които желаят да сътрудничат на небесните посредници в спасяването на една душа от смърт, ще покрият много грехове и също ще се предпазят от изкушения.

Болните имат нужда от лекар, а не здравите. Ако работите за хора, които не се нуждаят от помощта ви, а не забелязвате точно онези, на които бихте могли да донесете благословение с думите и делата си, вие формирате характер, различаващ се от Христовия (Писмо 70, 18894 г.).

11.Каква е стойността ни?*

Господ желае всеки от нас да бъде решителен и искрен. Не можем да си позволим да правим грешки в духовните неща. Пред нас стои въпрос на живот и смърт: "Какво да направя, за да се спася, да се спася за вечността? Какво да направя, за да наследя вечен живот, сравним с живота на Бога?" Необходимо е всеки от нас да се замисли внимателно над този въпрос...

Докато живеем в този свят, трябва да бъдем Божии помощници. Павел заявява: "... вие сте Божия нива, Божие здание" (1Кор. 3:9). Трябва да сътрудничим на Бога във всичко, което желае да осъществи. Изпълняваме ли намерението на вечния Бог? Стремим ли се всеки ден да имаме Христовия ум и да вършим волята Му в думи и дела?

В какво състояние се намира съвременното човечество! Виждали ли сте някога преди такова време на объркване – насилие, убийства, кражби и всякакви други престъпления? Къде сме ние като личности в сегашното време?

В 58 гл. от книгата на Исая четем за хора, които постят, за да се препират и карат и да бият нечестиво с пестници. Знаем, че Бог не приема такъв пост. "Днес не постите така – заявява Господ, – щото да се чуе горе гласът ви" (Ис. 58:4).

"Такъв ли е постът, който Аз съм избрал - ден, в който трябваше човек да смирява душата си? Значи ли да навежда човек главата си като тръстика и да си постила вретиче и пепел? Това ли ще наречеш пост и ден, угоден на Господа? Не това ли е постът, който Аз съм избрал - да развързваш несправедливите окови, да разслабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените и да счупваш всеки хомот? Не е ли да разделяш хляба си с гладния и да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия, да го обличаш и да се не криеш от своите еднокръвни?" (Ис. 58:5-7).

Наградата

"Тогава твоята светлина ще изгрее като зората и здравето ти скоро ще процъфне. Правдата ти ще върви пред тебе и славата Господна ще ти бъде задна стража" (Ис. 58:8).

Трябва да приложим на практика заповедите от закона и така да придобием правда. Божията слава ще бъде наградата. Светлината от Христовата правда ще бъде наша предна стража, а славата на Господа ще ни бъде заден щит. Нека благодарим на Господа за това уверение. Нека постоянно бъдем в такова състояние, че Господ да бъде благосклонен към нас. Нека имаме убеденост, че имаме привилегията да сме във връзка с Бога и да бъдем Негови помощници.

Във великия Си план за изкупление на падналото човечество Бог се ограничи, като реши да използва човешки същества за Свои помощници. Той трябва да има помощници, за да стигне до човечеството. Нуждае се от сътрудничеството на онези, които са активни, бързо се възползват от възможностите, не се бавят да направят необходимото за своите ближни.

Христос даде живота Си за грешните хора. Той желаше да избави човечеството от живота на грях и да го възстанови в послушанието и правдата. На онези, които Го приемат за свой Изкупител, предлага най-голямата награда на Небето - наследяването на вечен живот...

О, да можехме да разберем по-пълно огромяната цена, платена за нашето изкупление! Павел заявява: "... защото сте били с цена купени" (1Кор. 6:20). Това е вярно, защото цената не е нещо незначително, а животът на единородния Божи Син. Нека всички размислим по този въпрос. Може да отхвърлим изпратената от Христос покана, може да пренебрегнем предложението Му за прощение и мир, но пак си остава истина фактът, че всеки от нас е бил изкупен с цена - скъпоценната кръв на Божия Син. Затова "размислете за Този, Който издържа" (Евр. 12:3).

Цената ви е твърде висока. "Затова прославете Бога с телата си и с душите си, които са Божии" (1Кор. 6:20). Онова, за което може би смятате, че е ваше, всъщност принадлежи на Бога. Грижете се за Неговата собственост. Откупил ви е на безкрайно голяма цена. Умът ви е Негово притежание. Какво

право има човек да злоупотребява с тяло, което не му принадлежи, а собственост на Господ Исус Христос? Какво удовлетворение можете да получите, ако бавно изтощавате силите на тялото и ума чрез всякакъв по вид себеугаждане?

Бог е дал мозък на всяко човешко същество. Той желае да го използваме за Негова слава. Така човекът има възможност да сътрудничи на Бога в начинанията за спасяване на погиващите си ближни. Сами по себе си ние нямаме прекалено големи умствени сили или мисловни способности. Необходимо е да обучаваме и развиваме всички способности на ума и тялото - човешкия механизъм, изкупен от Христос - за да можем да ги използваме по възможно най-добрия начин. Необходимо е да правим всичко по силите си, за да ги укрепим, защото Бог се радва, когато ставаме все по-добри Негови съработници.

За онези, които изпълняват задълженията си с вяра, Свещеното писание заявява: "... защото сме съработници на Бога" (1Кор. 3:9). Без Божествената помощ човек може да постигне съвсем малко. Но небесният Отец и Неговият Син са готови да действат чрез всеки, който се посвети изцяло върху олтара на служенето. Всяка душа пред мене може да сътрудничи на Бога и да работи за Него. Господ желае всички да се заемем с делото Му. На всички е дадена определена работа съобразно способностите им...

Личен духовен опит

На 17-годишна възраст, когато всичките ми приятели мислеха, че съм инвалид за цял живот поради ужасния инцидент в детството ми, небесен вестител дойде при мене и ми каза: "Имам вест, която ти трябва да разнесеш." "Защо - помислих си аз, - сигурно е станала някаква голяма грешка." Отново чух думите: "Имам вест, която ти трябва да разнесеш. Напиши за хората онова, което ти предавам." Дотогава треперещата ми ръка не можеше да напише нито ред. Отговорих: "Не мога да го направя, не мога да го направя." Още веднъж чух: "Пиши! Пиши!" Взех писалка и хартия и започнах да пиша. Колко съм написала оттогава, просто не може да се пресметне. Силата бе от Бога.

Оттогава досега написаните от мене книги са издадени на много, много езици и са разпространени по всички части на земята. Неотдавна научих, че една от книгите ми е била приета много добре от кралицата на Германия и тя е написала любезно писмо, в което изразява възхищението си от прочетеното. Да бъде слава на Господа.

Самите ние не можем да направим нищо добро. Но имаме привилегията да установим връзка с Бога и да решим с Негова помощ да вършим нашия дял в делото Му, и при това да го вършим добре. В живота на онези, които смирено и непоколебимо изпълнят това решение, ще се разкрие Божията слава. Знам това от личен опит. Нямам своя сила. Осъзнах, че трябва да предам безпомощната си душа на Исус Христос. Когато направих това,

когато започнах да се моля и да вярвам, Божието спасение ми се яви и славата Господна ме осия.

Казвам ви това, което знам, за да ви насърча и утеша. Нека всички установим връзка с Бога. Какво удовлетворение може да има в придържането към модните неща в този свят? Имате да вършите едно по-възвишено дело. Оформете характерите си. Използвайте всичките си способности, всеки нерв, всеки мускул, всяка мисъл, всяко действие, за да прославите Бога. Тогава ще видите, както никога преди, Божието спасение пред себе си.

О, няма от какво да се оплаквам. Господ никога не ме е изоставял. Погребах съпруга си преди двадесет и две години. Няколко години след това се взе решение повече мисионери да отидат в Австралия и да се свържат с малцината, които вече бяха изпратени. Самите ние отидохме там, за да укрепим ръцете на братята и да поведем делото в правилна посока в този нов мисионерски център. Там свършихме доста голяма работа на първооснователи.

Помощ за основаване на училище

Видяхме голямата нужда от училище, в което обещаващи млади мъже и жени да бъдат обучавани за служене за Господа. Отидохме сред горите на Ню Саут Уелс, купихме хиляда и петстотин акра и основахме училище далеч от градовете...

Преди три години се върнахме в Америка. Други отидоха в Австралия да заемат мястото ни. Делото продължи да се разраства. Всичките ни усилия се увенчаха с успех. Бих желала да можете да прочетете писмата, които пристигат за нас. Сигурно сте чули за страшната суша, причинила глад на много места в Австралия през последните две години. Стотици хиляди овце, крави и коне бяха погубени. Във всички колонии и особено в Куинсланд страданията и материалните загуби са неописуеми.

Но мястото, избрано за училище, получи достатъчно валежи за добри пасища и изобилна реколта. Дори в законодателния орган и по вестниците в големите градове то бе наречено "единственото зелено петно в цял Ню Саут Уелс".

Това не е ли нещо забележително? Не ни ли е благословил Господ? От един от докладите научихме, че миналата година в парка на училището са добити седем хиляди фунта мед от най-добро качество. Отгледани са големи количества зеленчуци и продажбата от излишъка е източник на значителни доходи за училището. Всичко това е много насърчително, защото някога купихме пустош и помогнахме да се развие до сегашното си състояние. Отдаваме цялата слава на Господа.

Във всяка страна и във всяко общество има много възможности за служене. Дори в долините, в които живеем сега, има семейства, нуждаещи се от духовна подкрепа. Потърсете ги. Използвайте талантите и способностите си, за да им помогнете. Първо се предайте на Господа и след това Той ще работи с вас. На всеки ще възложи делото Си.

Забогатява ли сестра Уайт?

Понякога се говори, че се опитвам да забогатяя. Някои ни пишат и питат: "Сестра Уайт няма ли натрупани милиони долари?" С радост мога да кажа: "Не." На този свят не притежавам собственост, която да съм свободна от дългове. Защо? Защото виждам, че има да се извърши толкова голяма мисионерска работа. При такива обстоятелства мога ли да трупам пари? Не, наистина не. Получавам процент от печалбата от продадените книги, но почти всичко изразходвам за мисионерска работа.

Ръководителят на едно от нашите издателства в далечна страна наскоро чул, че имам нужда от средства и ми изпратил запис за петстотин долара. В писмото, придружаващо парите, казва, че заради десетките хиляди долари от печалбите ми, които съм дала на тяхното мисионерско поле с цел разпространяване на нови книги и започване на нови мисионерски начинания, сметнали че изпращането на петстотин долара е само дребен жест на благодарност. Изпратили ги, защото имали желание да ми помогнат във време на особено затруднение. Досега съм давала за издръжката на Господното дело в далечни страни всички печалби от продажбата на книгите ми в Европа. Възнамерявам да върна тези петстотин долара веднага след като се освободя от дълга.

За да прославя Бога, ще ви кажа, че преди около четири години Той ми даде възможност да завърша книга за Исусовите притчи и след това ми внуши мисълта да я дам за напредъка на църковното образователно дело.

По онова време някои от най-големите ни училища и колежи бяха затънали в дългове, но благодарение на усилията на нашите хора да продадат книгата и да дадат цялата печалба за погасяването на тези дългове вече са събрани повече от двеста хиляди долара. Доброто дело все още продължава. За мене успехът на този план бе източник на голямо задоволство. Сега завършвам друга книга, която ще бъде използвана по същия начин за подобни начинания.

Но финансовата печалба не е това, което ми дава най-голямо насърчение. Обичам да размислям за факта, че разпространяването на тези книги води много души до истината. Това наистина радва сърцето ми. Нямам време да стоя, потънала в мрачни мисли. Върша работата си и постоянно пиша, пиша, пиша. Обикновено ставам да пиша рано сутринта, когато всички вие спите.

Дори заболяванията не ме възпряха да пиша. Малко след отиването си в Австралия бях поразена от болест. Поради влагата по къщите получих силен пристъп на инфламаторен ревматизъм, което ме прикова на легло за цели единадесет месеца. Понякога изпитвах ужасна болка. Можех да спя на една страна само за около два часа, след което трябваше да ме преместят, за да спя на другата страна. Не получавах почти

никакво облекчение от каучуковия надуваем матрак. Прекарвах дълги часове в големи страдания.

Но въпреки това не престанах да работя. Нямах болки в дясната ръка от лакътя до пръстите. Не можех да движа останалата част, цялата лява ръка и двете рамена. Направиха ми една конструкция, с чиято помощ можех да пиша. През единнадесетте месеца написах две хиляди и петстотин ръкописни страници, които изпратих през Тихия океан, за да бъдат отпечатани в Америка.

Благодарна съм на Господа, че никога не ме е разочаровал и ми дава сила и благодат. Когато бях до леглото на умиращия си съпруг, хванах ръката му и казах: "Познаваш ли ме?" Кимна с глава. Продължих: "През всички години ти позволявах да носиш деловите отговорности и да започваш всички нови начинания. Обещавам, че сега самата аз ще бъде пионер. Ако разбираш какво казвам, стисни ръката ми по-силно." Почувствах, че го прави. Не можеше да говори.

След като погребяхме съпруга ми, приятелите му решиха да поставят счупена стрела като надгробен паметник. "Никога! – казах аз. – Никога! С двете си ръце той свърши работа за трима. Не трябва счупен паметник да се поставя върху гроба му!"...

Бог ми помогна. Днес прославям Неговото име в присъствието на хората Му. Прекарах почти десет години в Австралия. Там свършихме чудесна работа, но имаше възможност да постигнем два пъти повече, ако имахме необходимите хора и средства. Въпреки всичко благодаря на Бога за Неговата подкрепа и за това, което сега можем да видим в мисионерското поле, постигнато в резултат на положените усилия (Ръкопис 8, 1904 г.).

Усърдна, неуморна дейност

Трябва да провеждаме лагерни градове в големите ни градове. Ако лекторите са внимателни в това, което казват, много сърца ще бъдат докоснати, когато истината се провъзгласява със силата на Духа. Приетата в сърцето Христова любов ще прогони любовта към заблудата. Любовта и благотворителността, изявени в живота на Христос, трябва да се проявят и в живота на онези, които работят за Него. Усърдната, неуморна дейност, характерна за Неговия живот, трябва да бъде част и от нашия живот. Характерът на християнина трябва да бъде изява на Христовия характер.

Нека никога не забравяме, че не принадлежим на себе си, защото сме откупени на голяма цена. Силите ни трябва да бъдат смятани за свят дар, който да се използва за прослава на Бога и за доброто на нашите ближни. Ние участваме в носенето на Христовия кръст. С искрена и непоколебима вярност трябва да се стремим да спасим погиващите (Ръкопис 6, 1902 г.).

12. Ангелите се чудят

Ангелите се чудят, че хората се отнасят толкова несериозно и безразлично към жизнено важните истини, които са от огромно значение за грешника. Чудят се, че тези хора остават доброволни пленници на Сатана и греха, макар че Божият Син е пострадал толкова много. О, да можехме да си създадем навика да размисляме за себеотрицанието и себепожертвувателността, проявени от Христос, щяхме да почувстваме много по-добре тежестта на греха и щяхме да го мразим като нещо отвратително.

Нека в ума се събуди чувството на благодарност за това, че чрез Христос Исус Отец изпълнява обещанието да прости всеки грях. Милостта и любовта Му винаги ще ни вдъхват увереност, когато поглеждаме към Христос, издигнат на голготския кръст. Ще успеем ли всички ние като личности да оценим, доколкото имаме възможност да разбираме истината, че Бог Йехова ни обича и ни прощава, ако вярваме в Исус и Го обичаме?

О, каква славна истина! Бог чака и желае да прости на всички, които отидат при Него с покаяние. Проповядвайте това. Издигайте Исус високо, за да могат хората да погледнат към Него...

Евреите виждаха в жертвата символ на Христос, чиято кръв бе пролята за спасението на света. Всички тези приноси трябваше да символизират Христос и да насочват вниманието към великата истина, че само кръвта на Исус Христос ни очиства от всеки грях и без проливане на кръв няма прощение на греховете.

Всяка умираща жертва бе символ на Христос. Този урок се запечатваше в ума и сърцето по време на тържествената и свята церемония и свещениците го обясняваха съвсем ясно. Жертвите бяха определени от самия Бог като средство да представят великата и необхватна истина, че само чрез кръвта на Христос има прощение на греховете.

Тази велика и спасителна истина често се повтаря пред вярващи и невярващи и ангелите учудено наблюдават безразличието на хората, за които тя има толкова съдбоносно значение. Колко малко доказателства има, че църквата чувства силата на чудния изкупителен план. Колко малко на брой са хората, които превръщат в реалност истината, че само чрез вяра в очистващата кръв на Исус Христос има очистване на греховете, залепили се за човешките същества като отвратителна проказа.

Какви сериозни мисли би трябвало да породи всичко това във всеки ум! Той не преживя страдания, за да изкупи Себе Си. Неописуемото Му страдание бе съразмерно на величието на личността Му и на безгрешния Му и превъзвишен характер (Писмо 43, 1892 г.).

Покаяние от време на време

"Ето, стоя на вратата и хлопам. Ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене. На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол" (Откр. 3:20, 21).

Някой може би ще каже: "Защо тази вест постоянно ни се повтаря?" Защото не се покайвате напълно. Не живеете в Христос и Христос не обитава във вас. Когато един идол бъде премахнат от душата, Сатана подготвя друг, който да заеме мястото му. Ако не се посветите напълно на Христос и не започнете да общувате с Него, ако не Го направите ваш Съветник, ще откриете, че сърцето ви е отворено за нечисти мисли и лесно се отклонява от службата за Бога към служенето на личното "аз".

Понякога може би имате желание да се покаете. Но ако не направите решителна реформация и не приложите на практика истините, които сте научили; ако нямате активна, действена вяра, която непрестанно се усилва, покаянието ви е като утринна роса. То няма да даде траен покой на душата. Покаяние, предизвикано от временна проява на чувства, е покаяние, което причинява разкаяние.* То е измамно. Буйната проява на чувства, която не поражда във вас плодове на мир и правда, ви оставя в по-лошо състояние отпреди.

Всеки ден изкусителят ще ви следва с някакво измамно, достоверно извинение за служене на личното "аз" и себеугаждане и вие ще се върнете към старите си навици, пренебрегвайки служенето на Бога, чрез което бихте получили надежда, утеха и увереност.

Бог призовава за доброволна служба - служене, вдъхновено от Исусовата любов в сърцето. Бог никога не е доволен от половинчата, егоистична служба. Той иска цяло сърце, неразделени чувства и пълна вяра и упование в силата Му да спасява от греха...

Бог ще почете и подкрепи всяка сърдечна и искрена душа, която се стреми да ходи пред Него в съвършенството на Христовата благодат. Господ Исус никога няма да изостави, нито да забрави една-единствена смирена, трепереща душа. Ще повярваме ли, че Бог ще подейства в сърцата ни; че ако Му позволим да постъпи така, ще ни направи чисти и святи чрез изобилната благодат, която ни прави способни да бъдем Негови съработници? Можем ли ние с чисти и осветени помисли да оценим силата на Божиите обещания и да ги приложим за себе си не поради нашето, а поради Христовото достойнство; не защото сме праведни, а защото с жива вяра искаме Христовата правда да стане наша? (Ръкопис 125, 1901 г.).

13. Значението на приемането на Светия Дух

През нощта на първата събота от събранията в Нюкасъл, сякаш бях сред хората и им говорех за необходимостта и значението на приемането на Светия Дух. Това бе целта на усилията ми – отваряне на сърцата ни за Светия дух. Веднъж Христос каза на учениците Си: "Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега." Ограниченото им разбиране бе пречка за Христос. Той не можеше да им говори за истините, които копнееше да разкрие, защото докато сърцата им бяха затворени за тях, обясняването им би било напразен труд. Учениците трябваше да приемат Духа, преди да могат напълно да разберат Христовите уроци. "А Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал."

В съня си видях страж да стои до вратата на особено важна сторада и да пита всички, които искаха да влязат: "Приели ли сте Светия Дух?" В ръката си държеше аршин и малко, много малко на брой хора бяха допуснати вътре. "Големината ви като човешки същества е незначителна – каза той, – но ако достигнете пълния ръст на личности в Христос Исус според познанието, което имате, ще ви бъде позволено да седнете с Христос на сватбената вечеря на Агнето и през всички векове ще продължите да получавате благословенията, приготвени за вас.

Възможно е да сте високи и добре сложени, но не можете да влезете тук. Тук не могат да влязат хора, които са като пораснали деца, носещи със себе си нрава, навиците и характерните черти на едно дете. Ако сте подхранвали подозрителност, критикарство, раздразнителност и гордост, няма да бъдете допуснати, защо бихте развалили празненството. Всички минаващи през вратата носят сватбена одежда, изтъкана на небесния стан. Свикналите да търсят недостатъци в чуждия характер, проявяват дефект, който прави семействата нещастни и насочва душите от истината към басните. Квасът на неверие, липсата ви на увереност, склонността ви да обвинявате затварят вратата пред вас. През нея не може да мине нищо, което помрачава щастието на обитателите, като подронва съвършеното им доверие един в друг. Не можете да се присъедините към щастливото семейство в небесните дворове, чиито сълзи съм изтрил. Никога няма да видите Царя в Неговата красота, ако самите вие не отразявате характера Му.

Когато предадете собствената си воля и мъдрост и се научите от Христос, ще бъдете допуснати до Божието царство. Господ изисква пълно, безрезервно себепредаване. Дайте Му възможност Той да подреди, оформи и насочи живота ви. Вземете игото Му на врата си. Подчинете се, за да бъдете водени и учени от Него. Разберете, че ако не станете като малки деца, никога няма да влезете в небесното царство.

Пребъждането в Христос означава да се избере Христовия характер, така че целите ви да се уеднаквят с Неговите.

Пребъдвайте в Него, за да вършите волята Му и да живеете според нея. Това са условията за следване на Исус и ако не се съобразите с тях, никога няма да намерите покой. Покоят е в Христос и не може да бъде нещо отделно от Него.

Веднага след като наместите хомота върху вратовете си, ще откриете, че е лек. Тогава ще можете да извършвате и най-трудната духовна работа, да носите и най-тежкото бреме, тъй като Господ ви дава сила и мощ и радост от труда. "... научете се от Мене, защото съм кротък и смирен на сърце" (Мат. 11:29). Кой казва това? Величието на небето, Царят на славата. Той желае представите ви за духовните неща да бъдат пречистени от шлака на егоизма, от нечистотата на извратеното, грубо, егоистично естество. Трябва да имате вътрешно, по-възвишено духовно преживяване. Трябва да израствате в благодатта, като пребъдвате в Христос. Ако се преобразите, ще бъдете опора, а не пречка за братята си."

Когато тези думи бяха изговорени, видях, че някои се обърнаха натъжени и се смесиха с подигравателите. Други със сълзи на очи и със съкрушени сърца направиха изповед пред тези, които бяха оскърбили и наранили. Не мислеха за запазване на достойнството, а на всяка стъпка питаха: "Какво да направим, за да се спасим?" Отговорът бе: "Покайте се и се преобразете, за да минат греховете ви пред съда и да бъдат заличени." Бяха изречени думи, изобличаващи духовната гордост. Бог няма да търпи това. Несъвместимо е със Словото Му и с вярата, която изповядваме. Търсете Господа всички вие Негови служители. Търсете Го, докато може да се намери, призовавайте Го, докато е близо. "Нека остави нечестивият пътя си и неправедният помислите си. Нека се обърне към Господа и Той ще се смили за него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро" (Ис. 55:7).

Когато представях тези принципи пред хората ни на съботното събрание, всички изглежда почувстваха, че Господ им е говорил чрез слабия Си съсъд (Сп. "Ривю енд херълд", 11 април 1899 г.).

Дошло е време, когато трябва да очакваме Господ да направи велики неща за нас. Усилията ни не бива да намаляват, нито да отслабват. Трябва да израстваме в благодат и в познаване на Господа. Преди да бъде завършено това дело и запечатването на Божия народ да завърши, ние ще получим изливането на Божия Дух. Сред нас ще има небесни ангели. Сега е време за подготовка за небето – време, когато трябва да живеем в пълно послушание на всички Божии заповеди" (Писмо 30, 1907 г.).

14. По всички страни*

Христос бе великият Лекар мисионер в нашия свят. Той призовава доброволци, които да Му сътрудничат във великото дело на засяване на света с истината. Божиите служители трябва да издигнат знамето на истината навсякъде, където могат да получат достъп. Светът се нуждае от възстановяване. Той лежи в безчестие и е изложен на най-голямата опасност. Божието дело за онези, които са извън Христос, трябва да се развива и разширява. Бог призовава народа Си да работи усърдно за Него, за да стане възможно широкото разпространение на християнските ценности. Царството Му трябва да се разшири. Необходимо е да се издигнат паметници за Него в Америка и по далечни страни.

Делото на здравната реформа, свързана с истината за сегашното време, е сила за добро. Тя е дясната ръка на евангелието и често отваря нови мисионерски полета за навлизането на евангелието. Но нека никога не се забравя, че делото трябва да върви уверено напред и в пълна хармония с Божия план за организация. Трябва да се организират църкви и в никакъв случай не бива да се допуска те да се отделят от медицинската мисионерска работа. Нито пък медицинската мисионерска работа трябва да се отделя от евангелското служене. Ако това стане, и двете са едностранчиви. Нито едно не е завършено цяло.

Делото за сегашното време трябва да се възприема от ума на християнина като най-важната работа, която трябва да бъде свършена. Става въпрос за обработване на Господното лозе. В това лозе всеки има определена работа и място, възложени му от Господа. Успехът на всеки зависи личната му връзка с Божествения ръководител.

Благодатта и любовта на нашия Господ Исус Христос и нежната Му връзка със земната църква трябва да се изявяват чрез разрастването на делото Му и евангелизирането на хората в много страни. Небесните принципи на истина и правда трябва да се виждат много по-ясно в живота на Христовите последователи. В деловите начинания трябва да се проявява себеотрицание и всеотдайност, така характерни за църквите след изливането на Светия Дух в деня на Петдесетница. Нито сянка от влиянието на стремящите се към забогатяване светски монополи не трябва да се вижда в хората, които бдят, работят и се молят за второто идване на нашия Господ и Спасител Исус Христос в небесните облаци със сила и голяма слава.

Като народ ние не сме готови за Господното пришествие. Ако затворим прозорците на душите си към земята и ги отворим към небето, всяка основана институция ще бъде ярка светлина за света. Ако живее според великите възвишени и облагородяващи истини за това време, всеки църковен член би бил ярка светлина. Божиите люде не могат да Му бъдат угодни, ако не бъдат потопени във влиянието на Светия Дух. Толкова чисти и истинни трябва да са отношенията им един с друг, че с думи, чувства и качества да разкриват единството си с Христос. Те трябва да са като знамение и чудо за света и да работят разумно във всяка област на Божието дело. Различните части от

делото трябва да бъдат така хармонично съчетани една с друга, че да работят като добре смазана машина. Тогава ще бъде разбрана радостта от Христовото спасение. Тогава няма да има нито едно неточна дума, изговорена от онези, на които е възложено да разпространяват светлината на истината, но които не са разкрили принципите ѝ в общуването помежду си, нито са работили за Божието дело по начин, който да Го прослави...

След като възкръсна от мъртвите, Христос провъзгласи над гробницата: "Аз съм възкресението и животът." Христос, възкръсналият Спасител, е нашият живот. Ако Той стане животът на душата, ще се почувства промяна, но човешки език не може да я опише. Всички твърдения за познание, за влияние, за сила нямат никаква стойност без уханието на Христовия характер. Христос трябва да бъде животът на душата, така както кръвта е животът на тялото...

Очистени от всяко себелюбие

Онези, които са свързани с Божието дело, трябва да бъдат очистени от всяка следа на себелюбие. Всичко трябва да се прави в съответствие с напътствието: "... и каквото и да вършите, словом или делом", "всичко вършете за Божията слава" (Кол. 3:17; 1Кор. 10:31). Божиите закони на справедливост и равенство трябва да се спазват стриктно във всяка сделка между ближни, между брат и брат. Необходимо е да търсим съвършен ред и съвършена правда, подобни на Божиите. Само по този начин делата ни ще устоят в съдния ден...

Да бъдем християни, означава да проявяваме най-нежни чувства един към друг. Християнският живот се състои от християнски задължения и привилегии. В мъдростта Си Христос даде на зараждащата се църква система от жертви и приноси, основани от самия Него и символизиращи смъртта Му. Всяка жертва посочваше, че Той е Агнето, заклано от създаването на света, за да могат всички да разберат, че заплатата на греха е смърт. В Него нямаше грях, но въпреки това Той умря за преховете ни.

Символичната система от церемонии имаше една цел - защитаване на Божия закон така, че всички вярващи в Христос да успеят да достигнат "в единство на вярата и на познаването на Божия Син в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота" (Еф. 4:13). В християнското дело има достатъчно място за изявяване на дадените от Бога дарби. Всички трябва да бъдат единни в изпълнението на Божиите изисквания и да разкриват на всеки нов етап онази вяра, която действа чрез любов и очиства душата.

Христос трябва да получи върховната любов на всички сътворени от Него същества. Той изисква също така човекът да изпитва свята загриженост и към ближните си. Ще се окаже, че всяка избавена душа е била спасена чрез любов, породена от Бога. Истинското преобразяване е промяна от егоизъм към свята

връзка с Бога и един с друг. Адвентистите от седмия ден ще проведат ли сега цялостна реформация, в резултат на която опетнените им от греха души да бъдат очистени от проказата на себелюбието?

Трябва да говоря истината пред всички. Онези, които са приели светлината от Божието слово, никога, никога не бива да създават впечатление, че Бог ще се примири с греховете им. Словото Му определя греха като нарушаване на закона (Ръкопис 16, 1901 г.).

На трудни места

Често Божиите воители разбират, че са на трудни места и не знаят защо това е така. Но трябва ли да отслабят усилията си само защото има трудности? Трябва ли вярата им да намалява, защото не могат да видят изход в мрака? Бог да ни опазва. Те трябва да имат постоянно усещане за Божията сила, която ги поддържа в работа им. Няма да загинат, нито ще загубят пътя, ако следват Божието ръководство и се стремят да издигнат закона Му (Недатиран ръкопис 145).

15. Когато църквата се събуди*

Молитвата е необходима в дома, в църковния живот, в мисионерската работа. Малко се разбира силата на искрената молитва. Ако църквата бе усърдна в молитвата, не би правила толкова много грешки, защото усърдието в призоваването на Бога дава изобилни благословения.

Когато църквата се събуди и осъзнае святото си призвание, много повече горещи и искрени молитви ще се издигнат към небето, призоваващи Светия Дух да посочи работата и задължението на Божия народ във връзка със спасяването на души. Имаме твърдото обещание, че Бог ще се приближава до всяка търсеца душа.

Църквата трябва да бъде възродена отново "за жива надежда чрез възкресението на Исуса Христа от мъртвите за наследство нетленно, неоскверняемо и което не похва" (1Петр. 1:3, 4). Когато църквата осъзнае какво трябва да се направи в света, членовете биха проявявали загриженост към непознаващите Бога – хора, които в духовното си невежество не могат да разберат истината за сегашното време. Себеотрицанието и себепожертвувателността трябва да станат част от духовния ни опит. Необходимо е да се молим и да бдим в молитва, за да няма нередни неща в живота ни. Не бива да се уморяваме да показваме на другите, че според разбирането ни бденето в молитва

означава да представяме чрез живота си молитвите ни пред Бога така, че Той да им отговаря.

Църквата няма да отстъпва назад, докато членовете ѝ търсят помощ от трона на благодатта, която да им дава сила да не отпаднат във великото дело за спасяване на души, стигнали до ръба на погибелта. Членовете на една активна и действена църква биха осъзнали, че носят Христовото иго и го теглят заедно с Него.

Вселената чака посветени служители, чрез които Бог да общува с хората Си, а чрез тях – със света. Господ ще действа посредством една посветена и себепожертвувателна църква и ще разкрие Духа Си по видим и славен начин, особено в сегашното време, когато Сатана действа мощно, за да мами душите на проповедници и народ. Ако Божиите служители сътрудничат на своя Господ, Той ще ги придружава по забележителен начин, както правеше и с учениците Си в древността.

Няма ли църквата да се събуди и да осъзнае отговорностите си? Бог очаква да вложи Духа на най-великия мисионер, живял някога на света, в хората, които биха работили със себеотрицателна и себепожертвувателна посветеност. Когато Божиите люде получат този Дух, от тях ще излезе сила (Ръкопис 59, 1898 г.).

Пасивните добродетели

Господ допуска обстоятелства, изискващи да проявим пасивните добродетели, които стават все по-чисти и по-успешни, когато се опитваме да върнем на Господа Неговите десетъци и приноси. Знаете донякъде какво означава да минете през изпитание. Тези неща са ви дали възможност да се упоавате на Бога, да Го търсите в искрена молитва, да вярвате в Него, да разчитате на Него, проявявайки проста вяра. В резултат на страданията добродетелите ни биват изпитани, а вярата ни – проверена. Именно в ден на опасност чувстваме колко скъп за нас е Исус. Ще получите възможността да кажете: "Ако и да ме убие Той, аз ще Го чакам" (Йов 13:15). О, толкова ценно е да знаем, че ни се дават възможности да изповядаме вярата си пред лицето на опасност и сред скърби, болести, болки и смърт...

За нас всичко зависи от това, как приемаме Господните условия. Какъвто е духът ни, такива ще бъдат и моралните последици върху бъдещия ни живот и характер. Всяка душа има победи, които да спечели, но е необходимо да разбере, че не може да получи неща просто защото ги иска. Трябва да се придържа внимателно към всеки урок, който Христос ни е дал в живота и ученията Си. Той не унищожава; подобрява всичко, до което се докосва (Писмо 135, 1897 г.).

Смирение и вяра

В делото за сегашното време няма толкова нужда от пари, таланти, наука или красноречие, колкото от вяра, украсена със смирение. Никакво противопоставяне на може да победи истината, представена с вяра и смирение от работници, които с желание понасят мъки, жертви и укори заради Учителя. Трябва да бъдем Христови съработници, ако искаме да видим усилията си, увенчани с успех. Трябва да плачем така, както Той плачеше за онези, които не плачеха за себе си, и да се застъпваме така, както Той се застъпваше за онези, които не се застъпваха за себе си (Ръкопис 24, 1903 г.).

Делото напредва бързо

Когато Божията сила се съчетае с човешки усилия, делото ще се разпространи като огън по стърнище. Бог ще използва средства, чийто произход човешките същества няма да разбират. Ангели ще вършат работата, която хората биха могли да свършат, ако имаха благословение и ако не бяха пренебрегнали спазването на Божиите изисквания (Сп. "Ривю енд херълд", 15 декември 1885 г.).

* Част от писмо, написано на 18 февруари 1904 г., публикувано в "Бележки", Християнски живот, N 1. - Съставителите.

* Статията е публикувана в "Бележки", Християнски живот, N 2. - Съставителите.

* Статията е публикувана в "Бележки", Християнски живот, N 3. - Съставителите.

* Статията е публикувана в "Бележки", Християнски живот, N 12. - Съставителите.

* За по-подробно описание на проблема със снимките виж "Избрани вести", кн. 2, с. 317-320. - Съставителите.

* Алюзия за библейския текст от Фил. 2:13.

* Статията е публикувана в "Бележки", Християнски живот, N 15. - Съставителите.

* Част от проповед, произнесена в църквата на санаториума "Сейнт Хелена" на 23 януари 1904 г. Публикувана е в "Бележки", Църквата, N 7. - Съставителите.

* Алюзия за думите на апостол Павел от 1Кор. 7:10 - б.пр.

* Статията е публикувана в "Бележки", Християнският живот, N 8. - Съставителите.

• Статията е публикувана в "Бележки", Християнският живот,

Раздел III

Съживление и реформация

Въведение

Един от най-забележителните призиви на Елън Г. Уайт за съживление и реформация е публикуван в сп. "Ривю енд херълд" от 22 март 1887 г. под заглавието "Голямата нужда на църквата". Големи откъси от тази статия са използвани в компилацията "Христос наша правда", приготвена от пастор А. Г. Даниелс. В първите издания (1926 и 1937 г.) статията е отпечатана в пълния си вид в приложението. В следващите издания (1941 и след това) по чисто технически причини статията, откъси от която са включени в самата книга, е пропусната в приложението. С тази толкова търсена статия започваме настоящия вълнуващ раздел.

Съвсем живо е представена духовната борба, която започва веднага след съживлението – борба между силите на правдата и силите на злото за душите на започналите нов живот. В контекста на голямото съживление в колежа на Батъл Крийк и събитията от следващите месеци Елън Уайт разглежда този изключително важен въпрос. Такава битка се води при всяко усилие на църквата за съживление.

Разделът завършва с отклика на хората при голям брой съживления, в които самата Елън Уайт е участвала. Те ни помагат да разберем как е осъществявала на практика напътствията за печелене на души, които преди това е давала на служителите на евангелието. Много от преживяванията на г-жа Уайт са записани в нейния дневник и имат съвсем сбит и телеграфен стил. Представените от нея словесни картини на апели към публиката за себепредаване започват от ранните години в Батъл Крийк и продължават с Европа и Австралия, след което отново се връщат към Съединените щати. В описанията има известни повторения, но всяка отделна точка е достатъчно интересна и ценна за читателя.

Съставителите .

16. Призив за съживление

Голямата нужда на църквата*

Съживяването на истинското благочестие сред нас е най-голямата и най-належащата от всичките ни нужди. Главната ни задача е да се стремим към това благочестие. Трябва да полагаме сериозни усилия да получим Господните благословения, но не защото Бог не желае да ни ги даде, а защото не сме подготвени да ги приемем. Нашият небесен Отец има по-голямо желание да даде Светия Си Дух на онези, които Го молят за Него, отколкото земните родители желаят да дадат добри дарове на децата си. Но нашият дял е с изповед, смирение, покаяние и искрена молитва да изпълним условията, при които Бог е обещал да ни даде благословието Си. Съживление може да се получи само в отговор на молитва.

Докато са до такава степен лишени от Божия Свет Дух, хората не могат да оценят учението на Словото. Но когато силата на Духа докосне сърцата им, произнесените проповеди не остават безрезултатни. Ръководени от ученията на Божието слово и благодарение на проявите на Светия Дух, ръководещ ги към здравомислие и благоразумие, онези, които идват на събранията ни, ще придобият ценен духовен опит и при завръщането си у дома ще бъдат готови да упражняват добро влияние.

Старите знаменосци знаеха какво значи да се бориш с Бога в молитва и да преживееш изливането на Духа Му. Но те слизат от сцената и кои ще дойдат да заемат местата им? Какво е състоянието на младежите от новото поколение? Обърнати ли са към Бога? Осъзнаваме ли какво става в небесното светилище, или чакаме някаква тласкаща сила да дойде върху църквата, преди да се събудим? Надяваме ли се да видим цялата църква съживена? Това време никога няма да дойде.

В църквата има непокаяни хора, които няма да се съединят в искрена победоносна молитва. Трябва сами да се заемем с това дело. Трябва да се молим повече и да говорим по-малко. Безчестиято е голямо и хората трябва да бъдат учени да не се задоволят с външно благочестие, лишено от дух и сила. Ако желаем да изследваме сърцата си и да премахнем всички грехове и да променим лошите ни склонности, душите ни ще се издигнат над суетата. Няма да се уповаваме на себе си, а ще имаме пребъдващото чувство, че Бог е всичко за нас.

Трябва да се страхуваме много повече от себе си, отколкото от външни фактори. Пречките за постигане на сила и успех са далеч по-големи в самата църква, отколкото в света. Невярващите имат право да очакват, че онези, които твърдят, че пазят Божиите заповеди и вярата в Исус, ще направят много повече от всички останали да пропагандират и почитат чрез безукорния си живот, благочестивия си пример и доброто си влияние каузата, на която са представители. Но колко често тези така наречени поддръжници на истината са се оказвали най-голямата пречка за напредъка ѝ! Подхранваното неверие, изразяваните съмнения, тъмнината в душата насърчават присъствието на зли ангели и отварят вратата за осъществяване на сатанинските планове.

Отваряне на вратата пред неприятеля

На неприятеля на душите не е позволено да чете мислите на хората, но той е проникателен наблюдател и си отбелязва думите. Взема предвид действията и умело приспособява изкушенията си за онези, които се поддават на силата му. Ако работим, така, че да потискаме греховните мисли и чувства и да не ги изразяваме с думи или дела, Сатана ще бъде победен, защото не би могъл да подготви многобройните си изкушения за конкретния случай.

Но колко често така наречените християни в резултат на липсата на самоконтрол отварят вратата за неприятеля на душите! Разделенията и дори жестоките разногласия, които биха опозорили всяка светска организация, са нещо обичайно в църквите, тъй като се правят малко усилия да се контролират лошите чувства и да се предотвратява всяка дума, от която Сатана може да се възползва. Щом се получи отчужденост, Сатана може да проучи случая и получава възможност да използва змийската си хитрост и умение с цел разделяне и унищожаване на църквата. Всяко разделение нанася големи щети. Личните приятели на двете страни заемат позицията на своите любимци и по този начин разделението се задълбочава. Дом, разделен срещу себе си, не може да устои. Обвиненията и контра обвиненията се умножават. Сатана и ангелите му работят активно, за да пожънат богата жетва от посетите по този начин семена.

Светските хора наблюдават и с насмешка отбелязват: "Вижте как тези християни се мразят! Ако това е религия, ние не я искаме." След това с голямо задоволство гледат към себе си и към характерите си на невярващи. Така нежеланието им да се покаят се засилва и Сатана ликува от успеха си.

Великият измамник е приготвил уловки за всяка душа, която не е подготвена за изпитание и не е пазена от постоянна молитва и жива вяра. Като служители, като християни ние трябва да работим така, че да премахваме камъните за препъване от пътя си. Трябва да махаме всяко препятствие. Нека изповядаме и изоставим всеки грях, за да приготвим пътя за Господа и Той да дойде сред събранията ни и да ни даде изобилната Си благодат. Необходимо е да победим смъртта, плътта и дявола.

Не можем да приготвим пътя, като се сприятеляваме със света, който е във вражда с Бога, но с Божията помощ можем да неутрализираме изкусителното му влияние върху самите нас и върху другите. Не сме състояние като отделни личности или като организация да се застраховаме срещу постоянните изкушения на безпощадния и решителен враг. Но с Исусовата сила можем да устояваме.

От всеки църковен член може да се излъчва постоянна светлина пред света, така че да не е необходимо хората да питат: "С какво тези са по-различни от другите?" Може и трябва да се отдръпваме от света и да избягваме всичко, което дори напомня за нещо зло, за да не се дава никакъв повод на противниците. Не можем да избегнем укорите. те ще идват, но

ние трябва да сме много внимателно да не бъдем укорявани за собствените си грехове или глупости, а заради Христос.

Сатана се страхува най-много от това, че Божиите люде ще прочистят пътя, като премахнат всяка пречка, така че Господ да може да излее Духа Си върху една умираща църква и непокаяна група. Ако Сатана постигне целите си, никога вече няма да има пробуждане – малко или голямо – до края на времето. Но ние не сме в неведение за неговите уловки. Възможно е да устоим на силата му. Когато се подготви пътят за Божия Дух, ще дойде и благословието. Сатана не може да попречи на потока от благословение, изливащ се върху Божия народ, така както не може да затвори и небесните прозорци за падащия върху земята дъжд. Злите хора и дяволите не могат да попречат на Господното дело, нито да изолират присъствието Му от събранията на Божиите люде, ако те със смирени и разкаяни сърца изповядат и изоставят греховете си и с вяра изискат изпълнението на обещанията Му. Всяко изкушение, всяко противопоставящо се влияние, независимо дали е явно или тайно, може да бъде успешно отблъснато "не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа Ми, казва Господ на силите" (Зах. 4:6).

Живеем в Деня на умилостивението

Живеем във великия Ден на умилостивението, когато посредством изповед и покаяние греховете ни трябва да минат през съда. Сега Бог не приеман едно плахо и лишено от дух свидетелство от служителите Си. Такова свидетелство не е истината за настоящето време. Вестта за сегашното време трябва да бъде "храна навреме" за Божията църква. Но Сатана се стреми постепенно да ограби вестта от силата ѝ с цел да попречи на хората в подготовката им за устояване в Господния ден.

През 1844 г. нашият велик Първосвещеник влезе в Светая светих на небесното светилище, за да започне изследователния съд. Случаите на праведните мъртви минават пред Бога. Когато това дело завърши, ще бъде произнесена присъда за живите. Колко скъпоценни, колко важни са тези тържествени мигове! Случаят на всеки от нас ще бъде разгледан в небесния съд. Ние ще бъдем съдени според делата, извършени в тялото. В символичната служба, когато службата по изкуплението бе извършвана от първосвещеника в Светая светих на земното светилище, от хората се искаше да смирят душите си пред Бога и да изповядат греховете си, за да стане възможност изкуплението им и изтриването на греховете. Нима от нас се изисква по-малко в сегашния Ден на изкуплението, когато Христос се застъпва за народа Си в небесното светилище и предстои да бъде произнесена окончателна и неотменима присъда за всеки отделен случай?

Какво е състоянието в сегашното страшно и тържествено време? Уви, каква гордост е завладяла църквата, какво лицемерие, какви измами, каква любов към дрехите, лекомислието и забавленията, какво желание за властване! Всички тези

грехове са замъглили ума по такъв начин, че нещата с вечна стойност не могат да бъдат разбрани. Не трябва ли да изследваме Писанието, за да знаем на кой етап от световната история се намираме? Няма ли да осъзнаем какво се извършва за нас в сегашното време и какво е положението ни като грешници, докато се провежда делото на изкупление? Ако сме загрижени за спасението на душите си, трябва да направим решителна промяна. Необходимо е да изповядаме греховете си с дълбоко покаяние, за да бъдат заличени.

Не бива вече да оставаме на омагьосана почва. Бързо приближаваме края на благодатното си време. Нека всяка душа си зададе въпроса: "Какво е положението ми пред Бога?" Не знаем кога имената ни ще бъдат споменати от Христос и случаите ни ще бъдат решени завинаги. Какви, о, какви ще бъдат тези решения! Ще бъдем ли причислени към праведните, или ще сме сред нечестивите?

Църквата трябва да се събуди и да се покае

Нека църквата се събуди и се покае пред Бога за отстъпленията си. Нека стражите се събудят и да надуют тръбите. Предупреждението, което трябва да отправим, е съвсем определено. Бог заповядва на служителите Си: "Извикай силно, не се щади. Издигни гласа си като тръба, та изяви на людето Ми беззаконието им и на Якововия дом греховете им" (Ис. 58:1). Трябва да се привлече вниманието на хората. Ако не направим това, всички усилия са ненужни. Дори ангел от небето да слезе и да им проповядва, думите му не биха постигнали нищо, след като говори на докоснато от смъртта ухо.

Църквата трябва да заработи. Божият Дух никога не може да дойде, докато тя не приготви пътя. Необходимо е да има искрено изследване на сърцето. Трябва да има общи настоятелни молитви и изискване чрез вяра на изпълнението на Божиите обещания. Не е нужно тялото да се покрива с вретиче, както в древността, а дълбоко смиряване на душата. Нямаме причина да се самопоздравяваме и самовъзвеличаваме. Трябва да се смирим под могъщата Божия десница. Господ ще дойде да утеши и благослови искрено търсещите.

Делото е пред нас. Ще се включим ли в него? Трябва да действваме бързо, да вървим неотклонно напред. Необходимо е да се подготвяме за великия Господен ден. Нямаме време за губене, нямаме време за осъществяване на егоистични цели. Светът трябва да бъде предупреден. Какво правим като личности, за да занесем светлината на хората? Бог е възложил всекиму определена работа. Всеки трябва да участва и не е възможно да пренебрегнем това дело, без да погубим душите си.

О, братя мои, ще наскърбите ли Светия Дух и ще Го принудите ли да се оттегли? Ще изолирате ли благословения Спасител, тъй като сте неподготвени за присъствието Му? Ще оставите ли души да загинат без познание за истината само

защото обичате лесния живот толкова много, че не желаете да понесете бремето, което Исус носеше за вас? Да се събудим от съня си. "Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне" (1Петрово 5:8) (Сп. "Ривю енд херълд", 22 март 1887 г.).

Съживлението е съпроводено от реформация

В много сърца като че ли е останал само лъх от духовен живот. Това ме натъжава. Страхувам се, че не се поддържа настъпателната война срещу света, плътта и дявола. Ще се радваме ли да продължаваме да живеем с половинчато християнство и с егоистичния алчен дух на света, като споделяме нечестията му и се усмихваме на измамите му? Не! Но с Божията благодат нека бъдем твърди в принципите на истината и да удържим докрай първоначалната си увереност. Трябва да сме "нелениви, пламенни по дух като служители на Господа" (Римл. 12:11). Един е нашият Господар – Христос. Трябва да гледаме към Него. От Него трябва да получаваме мъдростта си. Чрез Неговата благодат трябва да запазим вяността си, като живеем пред Бога в смирение и покаяние и Го представяме на света.

В църквите ни има голяма нужда от проповеди. Членовете разчитат на декламиране от амвона, а не на Светия Дух. Тъй като не се изискват и не се използват, дадените им духовни дарби се смаляват и отслабват. Ако проповедниците отидат в нови полета, членовете ще трябва да носят отговорности и като го използват, способностите им ще се увеличат.

Бог отправя срещу проповедници и народ сериозното обвинение за духовна слабост: "Зная делата ти, че не си студен, нито топъл. Дано да беше ти студен или топъл. Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си. Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш" (Откр. 3:15-18). Бог призовава за духовно съживление и духовна реформация. Ако това не стане, хладките ще стават все по-противни на Бога, докато накрая Той откаже да ги приема за Свои чада.

Необходимо е да проведем съживление и реформация под ръководството на Светия Дух. Съживление и реформация са две различни неща. Съживлението показва, че има обновление на духовния живот, съживяване на силите на ума и сърцето, възкресение от духовна смърт. Реформацията показва, че е направена реорганизация, промяна на идеи и теории, навици и обичаи. Реформацията няма да произведе добрия плод на правдата, ако не е свързана със съживлението на Духа. Съживлението и реформацията трябва да извършат делото си и в

процеса на работа да се слоят (Сп. "Ривю енд херълд", 25 февруари 1902 г.).

Ще бъдат използвани прости средства

Показани ми бяха сцени, от които разбрах, че Господ ще осъществи средства по различни начини и използвайки различни средства. Не само най-талантливите, не само заемащите високи и отговорни постове, не само най-добре образованите от светска гледна точки, са използвани от Господа за великото и свято дело за спасяване на душите. Бог ще използва прости средства. За напредъка на делото Си ще използва мнозина, които не са имали почти никакви предимства. Чрез употребата на прости средства ще доведе притежаващите голяма собственост и земи до вяра в истината. Те ще бъдат повлияни да станат Божия десница, помагача за напредъка на делото Му (Писмо 62, 1909 г.).

17. Запазване на новия духовен опит

Борбата след съживлението

[През 1893 г. имало забележително съживление в нашите институции в Батъл Крийк и изобилни доказателства за действието на Божия Дух. Много от благословенията били загубени в резултат на последвалите събития. В това преживяване, както и в дадените съвети, могат да бъдат намерени уроци, ценни и за нашето време. – Съставителите.]

Оказа се, че след изливането на Светия Дух в Батъл Крийк имаше време на голяма духовна светлина в колежа, както и период на духовна тъмнина. Сатана и легионите му от сатанински посредници се намират на земята и оказват влияние върху всяка душа, за да омаловажат потоците от благодат, слизачи от небето да съживят и оживотворят спящите сили за решителни действия и да дадат на другите онова, което Бог е дал. Ако всички души, получили просветление, веднага бяха тръгнали да работят и да дават на другите онова, което Бог е дал на самите тях за тази цел, повече светлина би дошла, повече сила би се изляла. Бог не дава светлина само за един човек, а с цел този човек да я разпръсне и Господ се прослави. Влиянието ѝ се чувства.

След всеки период на духовно съживление и изливане на Светия Дух е следвало време на духовна тъмнина и всеобхватна поквара. Като имаме предвид какво Бог е направил и какви възможности, привилегии и благословения е дал в Батъл Крийк, можем да кажем, че църквата не е постигнала значителен

напредък в работата си и Божиите благословения не я съпровождат в разпространяването на по-голяма светлина, която да бъде използвана според указанията, дадени от Бога в Словото Му. Светлината, която би трябвало да грее с ясни и чисти лъчи, ще угасне сред моралната тъмнина. Настъпателната сила на Божията сила зависи от това, как човешките посредници сътрудничат на Господа с благочестие, усърдие и себеотрицателни усилия, за да занесат и на другите светлината на истината (Ръкопис 45, 1893 г.).

Опасност да объркаме делото на Светия Дух с фанатизма

Изпращат ми писма за действието на Божия Дух по време на последната конференция [1893 г.] и в колежа, които ясно показват, че тъй като благословенията не са използвани в живота, умове са били объркани и светлината от небето бе наречена възбуда. Огорчена бях да видя нещата от тази гледна точка. Трябва да сме много внимателни да не оскърбим Светия Божи Дух, като обявяваме за фанатизъм действията на Светия Дух. Как ще разберем делата на Божия Дух, ако Той не бе разкрит ясно и непогрешимо не само в Батъл Крийк, но и на много други места?

Не съм учудена, че всички са объркани от последиците. Но в духовния си път през последните четиридесет и девет години съм виждала много от тези неща и знам, че Бог е действал по забележителен начин. Никой да не дръзва да казва, че това не е Божият Дух. Става въпрос точно за това, за което ни е казано да вярваме и да се молим, тъй като Бог има по-голямо желание да даде Светия Дух на тези, които Го искат от Него, отколкото родителите желаят да дадат добри дарове на децата си. Но не човекът трябва да използва Духа, а Светият Дух да използва човека. Убедена съм, че Бог благослови изобилно учениците в училището и в църквата. Обикновено период на голяма светлина и изливане на Духа е последван от време на непрогледна тъмнина. Защо? Защото неприятелят действа с всичките си измамни способности, за да омаловажи силното въздействие на Божия Дух върху човека.

Когато учениците в училището започнаха игрите и футбола, когато бяха погълнати от удоволствията, Сатана видя, че времето е подходящо да се намеси и да обезсили действието на Светия Божи Дух за оформяне и използване на отделните личности. Ако учителите бяха изпълнили задълженията си, ако бяха осъзнали отговорността си, ако бяха останали морално зависими от Бога, ако бяха използвали дадените им от Господа способности според освещението на Духа чрез любов към истината, те биха имали духовна сила и Божествено просветление, с които да продължат напред и нагоре по стълбата, стигаща до небето. Очевиден е фактът, че не последваха Светлината на света и не я оцениха, нито заживяха според нея.

Лесно е човек да премахне влиянието на Светия Дух чрез небрежност, думи или игри. Да вървим в светлината, означава да се движим напред, там където тя ни води. Ако този, който е благословен, стане небрежен и невнимателен и не бди в молитва, ако любовта му към забавленията и стремежът да властва погълнат силата или способностите му, тогава Бог не е пръв и последен във всяко нещо и Сатана идва да вземе участие в играта за живота на душата. Той може да играе много по-усърдно от човека и да прави добре прикрити заговори за погубването му...

Това, което се случи след изявите на Божия Дух в Батъл Крийк, не се дължи на фанатизъм, а на фактът, че получените благословението не изявиха славата на Онзи, Който ги призова от тъмнината в чудната Си светлина. Когато земята бъде просветена от Божията слава, някои няма да разберат какво е това и откъде идва, тъй като погрешно са използвали и тълкували действието на излетия върху тях Дух. Бог ревнува за славата Си. Той няма да почете онези, които Го безчестят. Някои от живеещите в светлината би трябвало да научат младите във вярата да ходят в нея, след като са я приели. Бих искала да имам време, но за съжаление не мога да пиша по-подробно (Писмо 58, 1893 г.).

Благословието може да бъде лесно загубено

Напоследък някои неща минават през ума ми с голяма сила и аз се чувствам подбудена от Божия Дух да пиша за тях.* Отвори ли Бог в милостта Си небесните прозорци, за да излее благословение над тебе? О, тогава бе времето да се покаже на учителите и студентите как да задържат безценната Божия благосклонност, като работят в съответствие с увеличаващата се светлина и изпращат скъпоценните й лъчи на другите. Дадена ли бе небесна светлина? С каква цел бе изпратена? За да може да се изяви чрез практични дела на правдата. Когато Когато получените изобилно благословение проявят по-дълбоко и по-усърдно благочестие, чувствайки, че са изкупени със скъпоценната кръв на Божия Агнец и са облечени с одеждата на спасението Му, няма ли да бъдат Христови представители?

Не са ли игрите, наградите и използването на боксовите ръкавици обучение под ръководството на Сатана, който вдъхва желание за притежаване на атрибутите му? Какво би станало, ако можеха да видят Исус, Човекът от Голгота, да ги наблюдава с тъга, както това ми бе показано? Очевидно е, че нещата се развиват в погрешна посока и се противопоставят на действието на милостиво дарената Божествена сила. Всеки истински християнин трябва да представя Христос, да отразява светлината, да издига моралните стандарти и с думи и влияние, посветени на Бога, да подтиква небрежните и безразсъдните да мислят за Господа и за вечността. Светът с удоволствие би премахнал вечността от сметките си, но няма да успее в това

отношение, докато има хора, представящи Христос в ежедневието си живот.

Всеки вярващ е брънка в златната верига, свързваща душата с Исус Христос и е проводник на предаване на светлината на тези, които са в тъмнина. Ако човек загуби връзката си с Христос, Сатана се възползва от възможността да го подтикне да обезслави Божия Син с думи, с духа си, с дела и по този начин Христовият характер се представя в погрешна светлина. Питам те, братко мой, дали Исус Христовата религия не се разбира погрешно поради крайностите в забавленията? Когато Господ даде на Батъл Крийк богатствата на благодатта Си, къде бяха хората на отговорни постове, които биха могли да насочат душите към подобряване на подарените дарби, към вършене на добри неща, към полезна работа, разнообразяваща ученето, но различна от възбудата и емоциите на игрите им? Този вид развлечение не подобрява ума, духа или обноските така, че да се подготвят за изпитанието, което скоро ще дойде. Повърхностното благочестие, минаващо за религия, ще изгори в пламъците, когато бъде изпитано в пещта.

Господ желае учителите да размислят за заразителния си пример. Те имат нужда да се молят и да стигнат до убеждението, че влиянията, произлизащи от добре организирания живот и благочестивите думи, от живото и решително християнство са подготовка на градината на сърцето за семената на истината, които да бъдат посетени за изобилна жетва, както и за Слънцето на правдата, изгряващо с изцеление в крилата си. Нека правдата ви грее пред хората, "за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата" (Мат. 5:16). "Вие сте солта на земята - каза Христос на учениците Си. - Но ако солта обезсолее, с какво ще се осоли? Тя вече за нищо не струва, освен да се изхвърли вън и да се тъпче от хората" (Мат. 5:1-3). Църквата озарява света, но не с изповядването на благочестие, а с прилагането на преобразяващата и осветяващата сила на истината, която влияе на живота и характера...

Времето е така назряло и изпълнено с поличбите за идещия конфликт, че не можете да си позволите да възпитавате младите чрез забавления и игри (Писмо 46, 1893 г.).

Опасност светлината да се превърне в тъмнина

Господ е благоволил да излее върху вас Светия Си Дух. Големи благословения ви бяха дадени на лагерните събрания и в различните институции. Посетени бяхте от небесните вестители на светлината, истината и силата и не бива да се смята, че е нещо необичайно Господ да ви благослови по този начин. Как Христос смири избрания Си народ? Чрез силата на Светия Дух, тъй като именно Духът чрез Писанието говори на ума и влага истината в сърцата на хората. Преди разпятието Си Христос обеща, че Утешител ще бъде пратен на учениците. Той каза: "За вас е по-добре да отида Аз, защото ако не отида, Утешителят

няма да дойде на вас. Но ако отида, ще ви го изпратя. И Той, когато дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба... А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори и ще ви извести за идните неща. Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява. Всичко, що има Отец, е Мое; затова казах, че от Моето като взема, ще ви известя" (Йоан 16:7, 8, 13-15).

Това Христово обещание е било пренебрегвано и поради липсата на Божия Дух духовността на закона и непроменимите му изисквания не са разбрани. Изповядващите, че обичат Христос не са разбрали връзката между себе си и Бога. Тя е все още нещо мъгляво в съзнанието им. Не осъзнават достатъчно добре удивителната Божия благодат, проявена в даването на единородния Син за спасението на света. Не проумяват колко всеобхватни са изискванията на святия закон, колко искрено трябва да се прилагат заповедите в ежедневния живот. Не разбират колко голяма привилегия и необходимост са молитвата, покаянието и изпълняването на Христовите слова. Работата на Светия Дух е да показва на човека какви са приемливите за Бога характер и посвещение. Благодарение на действието на Светия Дух душата се просвещава, характерът се обновява, освещава и облагородява.

В резултат на въздействието на Божия Дух върху сърцето осъзнах естеството на постъпките Му. Видях опасността, в която ще изпаднат душите, посетени от Духа. След това ще преживеят още по-жестоки атаки на неприятеля, който ще ги залива с изкушенията си, за да обезсили действието на Божия Дух, и ще направи така, че великите истини, представени и засвидетелствани от Него да не очистват и освещават онези, които са приели небесната светлина. Христос не може да се прослави в такива хора.

Периодът на голяма духовна светлина, ако тази светлина не бъде съхранена и не се живее според нея, ще се превърне във време духовна тъмнина. Ако човек не ги съхранява и не застане на свята земя, следите, оставени от Светия Дух, ще се заличат от съзнанието. Онези, които искат да напредват в духовното познание, трябва да стоят до Божия извор и непрестанно да пият от кладенците на спасението, така милостиво отворени пред тях. Никога не бива изоставят източника на освежението, а със сърца, изпълнени с благодарност и любов, да показват Божията доброта и състрадателност. Необходимо е непрекъснато да пият от живата вода.

О, колко важни за всяка душа са думите: "Аз съм светлината на света." "Аз съм хлябът на живота. Който дойде при Мене, никак няма да огладнее и който вярва в Мене, никак няма да ожадне" (Йоан 8:12; 6:35). Ако стигнете до такова състояние, това означава, че сте намерили Източника на светлината и любовта и сте се научили кога и как да се изпълвате със сила и да се възползвате от Божиите обещания, като постоянно ги прилагате за себе си.

"Но казвам ви, че вие ме видяхте и пак не вярвате" (Йоан 6:36). Това се е изпълнило буквално в живота на мнозина, защото Господ им е дал по-дълбоко проникновение в истината и в характера Му на милост, състрадание и любов. Но въпреки че са получили такова просветление, те са се отвърнали от Него, проявявайки неверие. Видели са действията на Божия Дух, но при сблъсъка с коварните сатанински изкушения, които винаги идват след период на съживление, те не са се съпротивили до кръв в борбата срещу греха. Онези, които биха могли да получат известно предимство, ако се възползват от получената скъпоценна светлина, биват победени от неприятеля. Би трябвало да отразяват към други души светлината, която Бог им е дал. Би трябвало да живеят и работят в хармония със свещените откровения на Светия Дух, но тъй като не са направили това, преживели са голяма загуба.

Духовна победа, загубена в резултат на страстта към спортни игри

Сред студентите цари дух на веселие и забавления. Те са толкова заинтересувани от игрите, че Господ е оставен на заден план в умовете им. Исус застана на сред вас на игрището и каза: "Да беше знаел ти, да! ти, поне в този твой ден това, което служи за мира ти!" (Лука 19:42). "Но казвам ви, че вие Ме видяхте и пак не вярвате" (Йоан 6:36). Да, Христос ви се разкри Светият Дух остави дълбоки следи в сърцата ви, но вие започнахте да живеете така, че заличихте тези следи и не успяхте да задържите победата. "Всичко, което Ми дава Отец, ще дойде при Мене, и който дойде при Мене никак няма да го изпъдя" (Йоан 6:37). Започнахте да се приближавате до Христос, но не пребъдвахте в Него. Изоставихте Го и заличихте от сърцата си мисълта за дадените ви от Бога големи милости и благословения. Въпросът за забавленията зае толкова важно място в умовете ви, че след сериозното въздействие на Божия дух започнахте да спорите с такова усърдие, че всички бариери паднаха. В резултат на страстта ви да играете пренебрегнахте Христовите думи: "Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение" (Марко 14:38). Мястото, което би трябвало да предоставите на Исус, бе заето от страстта ви за игри. Предпочетохте забавленията си вместо утехата на Светия Дух. Не последвахте примера на Исус, Който каза: "... слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Онзи, Който Ме е изпратил" (Йоан 6:38).

Умовете на мнозина са така объркани от личните им човешки желания и наклонности и до такава степен са свикнали да им угаждат, че не могат да разберат истинското значение на писанията. Много хора предполагат, че ако следват Христос, трябва да бъдат мрачни и печални, защото от тях се изисква да се откажат от удоволствията и глупостите, на които светът се наслаждава. Живият християнин би бил изпълнен с радост и мир, защото живее като такъв, който вижда Невидимия. Търсещите

Христос и истинския Му характер имат в себе си елементите на вечния живот, защото са участници в Божественото естество, като са "избягали от произлязлото от страстите разтление в света". Исус каза: "И ето волята на Този, Който Ме е пратил: от всичко, което Ми е дал, да не изгуби нищо, но да го възкреси в последния ден. Защото това е волята на Отца Ми: всеки, който види Сина и повярва в Него, да има вечен живот и аз да го възкреса в последния ден" (Йоан 6:39, 30).

Божие чадо - съработник на Господа

Духовният живот се получава от Исус Христос. "А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада" (Йоан 1:12). Но какъв е резултатът, когато станем Божии чада? Резултатът е, че се превръщаме в Божии съработници. Трябва да се извърши велико дело, за да спасите душите си и да станете способни да обърнете други от неверието към живота, поддържан чрез вяра в Христос Исус. "Истина, истина ви казвам: който вярва в Мене [с повърхностна вяра? Не с пребъдваща вяра, която действа с любов и очиства душата], има вечен живот. аз съм хлябът на живота... аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века; да! и хлябът, който аз ще дам, е моята плът, която аз ще дам за живота на света... Ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот; и аз ще го възкреса в последния ден... Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които съм ви говорил, дух са и живот са. Но има някои от вас, които не вярват. Защото Исус отначало знаеше кои са невярващите и кой е той, който щеше да Го предаде. И каза: Затова ви рекох, че никой не може да дойде при Мене, ако не му е дадено от Отца" (Йоан 6:47, 48, 51, 53, 54, 63-65).

Исус изговори тези думи с авторитет, увереност и сила. Понякога се представяше в такава светлина, че силното въздействие на Духа Му се усещаше съвсем осезателно. Но мнозина, които виждаха и чуваха и участваха в даряваните на часа благословения, тръгваха по своя си път и скоро забравяха за дадената им от Бога светлина.

Съкровищата на вечността са поверени на Исус Христос, за да бъдат дадени на всеки, който ги пожелае. Но колко е тъжно, че мнозина бързо отклоняват поглед от скъпоценната благодат, дарена в резултат на вярата им в Него. Той ще подари небесните съкровища на онези, които вярват в Него, гледат към Него, пребъдват в Него. Той не смяташе, че ограбва Бога, ако е равен с Него. Не познава граници нито контрол в даряването на небесните съкровища на когото пожелае. Христос не издига и не възвеличава великите в света, които получават ласкателства и аплодисменти, а призовава избраните Си люде, които Го обичат и Му служат, да отидат при Него и да Го помолят. Тогава ще им

даде хляба на живота и ще ги дари с водата на живота, която ще се превърне в извор на вода, даваща вечен живот.

Исус донесе на нашия свят насъбраните Божии съкровища и всички, които вярват в него, биват осиновени като Негови наследници. Заявява, че голяма ще е наградата на страдащите заради Него. Писано е: "... око не е видяло и ухо не е чуло и на човешко сърце не е дохождало всичко - всичко това е приготвил Бог а тия, които Го любят" (1Кор. 2:9) (Сп. "Ривю енд херълд", 30 януари 1894 г.).

Съхранено ли бе благословието?

За да развием духовните си дарби, трябва да ходим в светлината. Като имаме предвид събитията, свързани със скорошното идване на Христос, трябва да работим бдително така, че да подготвим душите си, да опазим светилниците си почистени и горящи и да представяме пред другите необходимостта от подготовка за пристигането на Младоженеца. Бденето и работата са взаимно свързани. Необходимо е да обединим вяра и дела - в противен случай характерите ни няма да са добре развити, уравновесени, свършени в Христос Исус.

Ако не се отдадем на молитва и размисъл, светлините ни ще угаснат, тъй като светлината ни се дава, за да я предаваме на другите. Колкото повече даваме, толкова по-голяма става яркостта ѝ. Едва ли може да има по-важно нещо на света, за което да проявяваме ентузиазъм, от стремежа да спасяваме души, за които Христос е умрял. Ако работим в тази насока, няма да пренебрегваме личното си благочестие. Към нас е отправен апелът да бъдем нелениви, пламенни по дух и служещи на Господа (Римл. 12:11).

Да не отделяте поглед от Божията слава, означава да бъдете целеустремени и да показвате извършената в сърцата ви промяна, която подчинява волята ви на Божията воля и пленява всяка мисъл за слава на Бога. Светът ви гледа, за да види какъв ще бъде резултатът от съживлението, проявило се в колежа, в санаториума, в издателството и в членовете на църквата в Батъл Крийк. Какво свидетелство давате с ежедневния си живот и характер?

Бог очакваше от вас да правите всичко по силите си не да си угаждате, да се забавлявате и да прославяте себе си, а да Го почитате във всичките си пътища, като Му връщате според светлината и привилегиите, които ви е дал чрез даровете на благодатта Си. Той очакваше да засвидетелствате пред небесните същества и да бъдете живи свидетели пред света за Христовата сила и благодат. Господ ви изпита, за да види дали ще се отнесете към богатото Му благословение като към нещо евтино и незначително, или ще го сметнете за голямо съкровище, което да бъде прието с почит и страхопочитание. Ако всички се бяха отнесли към Божия дар по този начин - защото делото бе от Бога - тогава съобразно мярката на личната отговорност благодатта

би била удвоена подобно на талантите на човека, който използваше умело парите на своя господар.

Благословение, превърнало се в проклятие

Бог проверява вярността на хората Си, изпитвайки ги, за да види как биха се възползвали от повереното им скъпоценно благословение. Това благословение дойде от нашия Застъпник и Ходатай в небесните дворове, но Сатана бе готов да използва всяка отворена пред него врата, за да превърне светлината на благословието в тъмнина и проклятие.

Как е възможно благословието да се превърне в проклятие? Като убедим човека да не запази светлината или да не разкрие на света каква е била нейната роля за преобразяване на характера му. Пропитата със Светия Дух личност се посвещава на съвместна работа с Божиите посредници. Носи Христовото иго, слага на плещите си Неговото бреме и работи според Христовия план, за да постигне скъпоценни победи. Живее в светлината, както и Христос е в светлината. За такава личност се изпълняват думите от Писанието: "А всички ние с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен" (1Кор. 3:18).

Още една година отмина с печалния си доклад във вечността. Светлината, която ви озари от небето, дойде за да ви подготви да станете и да светите, да изявите Божията слава пред света като Негов пазещ заповедите народ. Трябваше да бъдете живи свидетели. Но ако особените качества на един благороден и свят характер не дават свидетелство пред света, ако не се правят по-големи усилия от тези, които виждаме в съвременните популярни църкви, тогава Божието име не се прославя и истината Му не се възвеличава пред света чрез изявяването на Божествените пълномощия в получените голяма светлина. Ако вярващите не ценят Божията сила и ядат, пият и танцуват подобно на древния Израил, тогава как може Господ да даде на народа Си изобилни и облагородяващи дарби? Ако в почти всяка област от живота действат противно на известната Божия воля и проявяват небрежност, лекомислие, егоизъм, амбиции и гордост, живеейки покварено пред Господа, как може Той отново да излее върху тях Светия Си Дух?

Бог е приготвил най-богатите благословения за хората Си, но не може да ги даде, докато не разберат как да се възползват от скъпоценния дар и да прославят Този, Който ги е извел от тъмнината в славната Си светлина. "Следователно и ние, като сме обиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяка тегота и грях, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на предлежащото пред нас поприще, като гледаме на Исуса, начинателя и усъвършителя на вярата ни, Който заради предстоящата Нему радост издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол" (Евр. 12:1, 2). Част от

радостта на Христос се състоеше в това да види истината Си, въоръжена с всемогъщата сила на Светия Дух, Който запечатва Своя образ в живота и характера на Христовите последователи.

Божията сила сътрудничи на човешката сила, когато хората се стремят да възвеличат закона и да го направят почитаем. Господният закон е съвършен, преобразява душата. Именно с това преобразяване светът получава едно живо свидетелство. Тогава Господарят на небето ще има ли възможност да работи? Ще намери ли място в сърцата на онези, които твърдят, че вярват в истината? Ще откликне ли човекът на чистото Му и всеотдайно милосърдие? Ще види ли светът как Христовата слава се проявява в характера на онези, които изповядват, че са Негови ученици? Ще бъде ли Христос почетен и прославен, когато посредством Неговите последователи милостта и любовта Му се излеят в потоци на доброта и истина? Влагайки евангелието си в сърцата, Той отваря небесните извори, за да благослови света. "... защото сме съработници на Бога, като вие сте Божия нива, Божие здание" (1Кор. 3:9).

Какво направи изобилното Божие благословение за онези, които бяха толкова смирени и съкрушени по сърце, че го приеха? Съхраниха ли го? Получателите прославиха ли Този, Който ги изведе от тъмнината в чудната Си светлина? Има някои, които вече се съмняват в това добро дело и във факта, че то трябваше да бъде много по-добре оценено. Смятат го за някаква разновидност на фанатизма.

Бъдете изключително внимателни

Ще бъде много чудно, ако нямаше неуравновесени хора, които да не говорят и действат неразумно. Винаги и навсякъде, където Господ работи, за да даде истинско благословение, неизбежно се появява и фалшификация, целяща да омаловажи истинското Божие дело. Затова трябва да бъдем изключително внимателни и да живеем смирено пред Бога, така че да можем да получим духовен колурий, чрез който да виждаме разликата между действието на Божия Свет Дух и делата на духа, внасящ дива разпуснатост и фанатизъм. "От плодовете им ще ги познаете" (Мат. 7:20). Онези, които наистина гледат към Христос, ще се променят по Неговия образ благодарение на Господния Дух и ще израснат в пълнотата на мъже и жени в Христос Исус. Светият Божи Дух ще влага в хората любов и доброта, а в характера им ще се прояви благородство.

Но тъй като някои не използват разумно изобилните небесни благословения, това означава ли, че другите трябва да отрекат, че Исус, Спасителят на света, е минал през църквите ни, и то за да благославя? Нека не се проявява съмнение и неверие по този въпрос, защото така стъпвате в опасна зона. Бог е дал Светия Дух на онези, които отвориха вратата на сърцето си, за да получат небесния дар. Но нека след това не се поддават на изкушението да вярват, че са били измамани. Не

бива да казват: "Измъчват ме съмнения, тъй като чувствам тъмнината. Никога не съм виждал сатанинската сила, така явно проявена, както сега, и следователно съм направил грешка." Предупреждавам ви да внимавате. Не посявайте нито дума на съмнение. Бог е работил за вас, довеждайки здравите учения на истината в съприкосновение със сърцето. Благословието ви беше дадено, за да може да роди плодове на разумен живот и праведен характер.

Грех е да се отхвърлят доказателствата

Грехът, за който Христос укори Хоразин и Витсайда, бе отхвърлянето на доказателства, които биха ги убедили в истината, ако се бяха поддали на силата ѝ. Грехът на книжниците и фарисеите се състоеше в това, че поставиха извършеното пред тях небесно дело в тъмнината на неверието, така че доказателствата, които би трябвало да утвърдят вярата им, бяха поставени под въпрос, а святите неща, които би трябвало да бъдат съхранени в сърцата, бяха сметнати за безполезни. Страхувам се, че хората са позволили на неприятеля да действа по същия начин и доброто, произлязло от Бога, дадените от Него богати благословения бяха сметнати от някои за фанатизъм.

Ако това отношение се запази, тогава при озаряване на народа с нова светлина от Господа те ще се отвърнат от небесните лъчи и ще кажат: "Почувствах същото през 1893 г. и някои, на които имах доверие, казаха, че това е фанатизъм." Онези, които получиха изобилната Божия благодат и започнаха да твърдят, че действието на Светия Дух е фанатизъм, няма ли да бъдат готови да отхвърлят влиянието на Божия Дух и в бъдеще, като по този начин закоравят сърцата срещу нашепванията на тихия и тънък глас? Възможно е Исусовата любов да бъде представена на хората, които поставят бариери пред нея, но да не окаже никакво въздействие върху тях. Богатствата на небесната благодат могат да бъдат дарени и да останат неприети, вместо да бъдат получени и съхранени с благодарност. Със сърцата си хората повярваха в правдата и за известно време правеха изповед за спасение. Тъжно е обаче да се каже, че получателите на Светия Дух не сътрудничиха на небесните сили и не съхраниха светлината, вършейки делата на правдата (Сп. "Ривю енд херълд", 6 февруари 1894 г.).

18. Специални призиви по време на публичните събрания

[В публичната си дейност Елън Г. Уайт успешно отправяла призиви, на които трябвало да се отговори. Тук са представени

отделни случаи, разкриващи как е използвала тези методи при различни обстоятелства. – Съставителите.]

Батъл Крийк, ранният етап на делото

Бях на събрание в църквата в Батъл Крийк. Около час говорих на хората съвсем съвсем свободно за падането на Адам и за навлизането на страданията и смъртта, за живота, дарен от Христос, за безсмъртието, получено чрез Неговото унижение и смърт. Почувствах, че трябва да призова хората за пълно посвещение на Бога – освещение на цялото естество, душа, тяло и дух. Говорих за смъртта на Мойсей и за това, как видя обещаната земя на Ханаан. Хората бяха силно развълнувани... Онази вечер на събранието призовахме да излязат отпред изпиталите желание да станат християни. Тринадесет излязоха. Всички дадоха свидетелство за Господа. Това бе едно добро дело (Дневник, 12 януари 1868 г.).

Добра работа в Титабауси, щата Мичиган

През целия ден се провеждаха събрания. Съпругът ми говори предобед, а брат Андрюс – следобед. Правех обстойни изказвания и умолявах заинтересуваните по време на събранията да започнат да служат на Бога още същия ден. Призовахме отпред онези, които пожелаха да започнат да служат на Господа. Доста хора излязоха отпред. Говорих няколко път, умолявайки душите да разкъсат оковите на Сатана и да започнат веднага. Една майка отиде при сина си с плач и молби. Той изглеждаше твърд, упорит и неподдаващ се. Тогава станах и се обърнах към брат Д. да не пречи на децата си. Той се сепна, после стана и каза, че започва още днес. Всички чуха това и сърцата им се зарадваха. Брат Д. наистина е мил човек.

Тогава съпругът на сестра Е. стана и засвидетелства, че иска да бъде християнин. Той е влиятелен човек – адвокат. Дъщеря му изпитваше силно безпокойство. Брат Д. присъедини своите молби към нашите. Сестра Д. също се обърна към децата им. Ние умолявахме, докато накрая победихме. Всички излязоха отпред. Бащите и всички синове и други бащи последваха примера им. Това бе ден на радост. Сестра Е. Каза, че е най-щастливият ден в живота ѝ (Дневник, 19 февруари 1868 г.).

Добър отклик в Батъл Крийк

Следобед говорих от Второ Петрово. Говорих съвсем свободно. След като проповядвах около час, поканих онези, които желаят да станат християни, да излязат отпред. Около 30-40 излязоха спокойно и без възбуда и заеха предните места.

Говорих с тях за цялостното себепредаване на Бога. Помолихме за излезлите отпред. Това бе скъпоценно време на молитва. Онези, които желаеха да се кръстят, бяха помолени да покажат това, като станат. Много хора станаха (Дневник, 9 юни 1873 г.).

Отклик след известно колебание

Следобед проповядвах [в Станли, щата Вирджиния] от Йоан 17:3. Господ ми даде голяма мярка от Светия си Дух. Къщата бе пълна. Призовах да излязат отпред онези, които желаят да търсят Господа по-усърдно и да Му дадат жертва без недостатък. За известно време никой не се мръдна, но след известно време мнозина излязоха отпред и засвидетелстваха изповедта си. Имахме добро време на молитва и всички се почувстваха съкрушени и започнаха да плачат и да изповядват греховете си. О, да можеха всички да разберат! (Дневник, 9 ноември 1890 г.).

Елън Уайт започва да работи в Швейцария

Събота и неделя бяха добри дни.* Господ ми даде особено благословение, докато проповядвах неделя следобед. В края на беседата бе отправена покана към всички, които искат да бъдат Християния и чувстват, че нямат жива връзка с Бога, да излязат отпред, за да съединим нашите молитви с техните за опрощение на греховете и за сила да устояват на изкушенията.

Това бе ново преживяване за мнозина, но те не се поколебаха. Всички станаха на крака, но най-доброто, което можеха да направят, бе да седнат и заедно да потърсят Господа. Ето цяла една църква, изразяваща желанието си да премахне греха и да започне искрено да търси Бога. След молитвата сто и петнадесет души дадоха свидетелство. Много от тези хора показаха истинско преживяване на духовните неща ("Исторически преглед на чуждестранните мисии на адвентистите от седмия ден", с. 173).

В Християния [Осло], Норвегия

Прекарахме две седмици в Християния, заети с усърдна работа за църквата. Господният дух ме подбуди да дам ясно свидетелство. Особено на последното събрание представих пред тях необходимостта от пълна промяна на характера, ако искат да бъдат Божи чада... Показах им колко наложително е да се покаят искрено, да изповядат и изоставят греховете, които са отстранявали сладкия Христов дух от църквата. Тогава призовах да излязат отпред всички, желаещи да застанат решително на страната на Господа. Мнозина откликнаха. Добри

изповеди бяха направени и искрени свидетелства дадени (Сп. "Ривю енд херълд", 19 октомври 1886 г.).

Желание, изразено чрез ставане на крака

Отправена бе молба [в Базел, Швейцария] да станат всички, които желаят от днес да направят искрени усилия да постигнат по-висок духовен стандарт. Всички станаха. Надяваме се, че това ще окаже такова влияние, че ще бъдат спечелени за Бога, ще започнат да мислят за небето и да правят искрени усилия да бъдат такива, каквито Господ им е дал силата да бъдат - верни и напълно посветени воители на Христовия кръст (Дневник, 22 ноември 1885 г.).

Отстъпници се връщат в църквата в Базел

През съботния следобед отново се събрахме за социална среща. Господното благословение слезе над мен и аз отново се обърнах към хората. Всички места бяха заети и допълнителни столове бяха донесени. Всички слушаха с голям интерес.

Поканих всички, които желаят Божиите служители да се помолят за тях, да излязат отпред. Всички отстъпили, всички желаещи да се завърнат при Господа и да Го потърсят усърдно можеха да се възползват от тази възможност. Няколко стола бяха заети бързо и цялата църква се раздвижи. Казахме им, че най-доброто, което могат да направят, е да останат по местата си и всички да потърсим Господа заедно, като изповядаме греховете си. Той е обещал в Словото Си: "Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1Йоаново 1:9).

Много свидетелства бяха дадени в бърза последователност и с трогателна проява на чувства, показвайки, че сърцата са докоснати от Божия Дух. Събранията ни продължаваха от два до пет следобед, след което приключвахме с няколко усърдни молитви (Дневник, 20 февруари 1887 г.).

Забележително преживяване в Австралия

Събота, 25 май [1895 г.] имахме вълнуващо събрание в залата на Норт Фитцрой, където хората ни се срещат. Още няколко дни преди събранието знаех, че ме очакват в събота да говоря в църквата. Но за нещастие получих силна настинка и преграднах. Поиска ми се да се откажа от този ангажимент. Но тъй като това бе единствената си възможност, аз си казах: "Ще застана пред хората и вярвам, че Господ ще отговори на искрените ми молитви и ще премахне грапавостта в гласа ми, за да мога да представя вестта пред тях." Представих пред моя

небесен Отец обещанието: "Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори. Защото всеки, който иска, получава, който търси, намира, и на онзи, който хлопа, ще се отвори... И тъй, ако вие, които сте зли знаете да давате блага на чадата си, колко повече небесният Отец ще даде Светия Дух на ония, които искат от Него?" (Лука 11:9-13)...

Божието слово е непоклатимо. Помолих и повярвах, че ще мога да говоря пред хората. Избрах част от Писанието, но когато станях да говоря, забравих за него и се почувствах подбудена да проповядвам върху първа глава от Второ Петрово. Господ ми даде особена лекота в представянето на Божиите ценности и благодат... Успях с помощта на Светия Дух да говоря ясно и въздействащо.

В края на беседата бях подбудена от Светия Дух да отправя покана всички желаещи да се предадат изцяло на Господа да излязат отпред. Онези, които почувстваха необходимост от молитвите на Божиите служители, бяха поканени да изразят това свое желание. Около тридесет души излязоха отпред. Сред тях бяха съпругите на братята Ф., които за първи път показаха, че искат да се доближат до Бога. Сърцето ми се изпълни с неизразима благодарност поради решителната постъпка на двете жени.

Тогава разбрах защо бях подбудена да отправя поканата. Отначало се колебаех и се чудех дали това е най-доброто, след като синът ми и аз сме единствените, доколкото можех да видя, способни да се справят при този случай. Но като че ли някой ми нашепна нещо и през ума ми мина мисълта: "Не можеш ли да се довериш на Господа?" Отговорих: "Доверявам се." Макар че синът ми бе силно учуден от факта, че отправям такъв призив в този случай, той се справи с трудната ситуация. Никога не съм го чувала да говори с по-голяма сила и по-прочувствено от тогава. Призова братята Фолкхед и Солзбъри да излязат и ние коленичихме за молитва. Синът ми поведе в молитва и Господ със сигурност чу молбата му. Молеше се така, сякаш се намираще в Божието присъствие. Братята Фолкхед и Солзбъри също представиха горещи молитви и тогава Господ ми даде глас да се моля. Споменах сестра Ф., която за първи път открито заставаше на страната на истината. Светият Дух присъществаше в събранието и мнозина бяха трогнати от силното му въздействие.

В края мнозина се отправиха към платформата и хващайки ме за ръката, със сълзи на очи искаха да се моля за тях. Отговорих: "Добре." Представиха ми сестрите Ф. и аз открих, че имат нежни сърца... Майката на една жена, която сега бе застанала на страната на истината, е била голям противник и я заплашвала, че ако започне да спазва съботата, няма да ѝ позволи да влезе вкъщи. Смятала я за позор за семейството. Г-жа Ф. често заявявала, че никога няма да се присъедини към адвентистите от седмия ден. Израснала в презвитерианската църква и била възпитана да мисли, че е крайно неуместно за жена да говори по време на събрание, а да проповядва е извън границите на благоприличието. С удоволствие слушала пасторите

Даниелс и Корлис и ги смятала за много умни говорители, но не желаела да слуша жена да проповядва. Съпругът ѝ се молил Бог да подреди нещата по такъв начин, че да се преобрази под влиянието на дейността на сестра Уайт. Когато отправих апела и призовах почувствалите необходимост от приближаване до Бога да излязат отпред, за удивление на всички тези сестри дойдоха. Сестрата, която бе загубила малкото си дете, каза, че била решена да не се помръдне, но Господният Дух оказал толкова силно влияние, че не дръзнала да откаже... Чувствам се толкова благодарна на моя небесен Отец за любовта и добротата Му в довеждането на тези две скъпи души до съединяване със съпрузите им в послушание към истината (Сп. "Ривю енд херълд", 30 юли 1895 г.).

Посетители неадвентисти откликват на призива, отправен в църквата в Ашфийлд

Поканих всички желаещи да се предадат на Бога в свят завет и да Му служат с цяло сърце да се изправят на крака. Къщата бе пълна и почти всички станаха. Присъстваха много хора, които не бяха от нашата вяра, и някои от тях станаха. Представих ги пред господа в искрена молитва и ние знаем, че Божият Дух се изяви сред нас. Почувствахме, че наистина сме постигнали победа (Ръкопис 30а, 1896 г.).

Специален призив в колежа на Батъл Крик

Вече пет пъти съм говорила на помощниците, сестрите и лекарите по време на молитвената седмица и съм сигурна, че харесват темите ми. Два пъти съм говорила в колежа. Миналия четвъртък професор Прескот пожела да отида там. Отидох и се молих и говорих в големия параклис, изпълнен със студенти. Имах голяма свобода в проповядването и представянето на Божията доброта и милост, великата жертва на Исус Христос, небесната награда, откупена за нас, последната и окончателна победа и каква привилегия е да бъдем християни.

Професор Прескот стана и се опита да говори, но сърцето му бе така развълнувано, че не произнесе нито дума цели пет минути, а стоеше и плачеше пред хората. Тогава изрече няколко думи: "Щастлив съм, че съм християнин." Взе думата за около пет минути, след което позволи на всички да говорят. Много свидетелства бяха дадени, но на мене ми се струваше, че има група хора, до които все още не сме стигнали. Призовахме всички, които чувстват, че не са готови за Христовото идване и нямат доказателство, че са приети от Бога, да излязат отпред. Помислих си, че цялата къща се раздвижи. Тогава дадохме на всички да изразят чувствата си, но след малко отново се помолихме и Господното благословение изглежда докосна сърцата.

После се разделихме на групи и продължихме да работим още два часа. Господният Дух дойде сред събранието по забележителен начин. Няколко от тези, които не знаеха нищо за религиозната вяра, невярващи от света, получиха истинско преживяване в духовния живот. Делото се задълбочава все повече. господ действа и ще действа толкова бързо, колкото ние подготвяме пътя пред него така, че Той да може да разкрива силата Си за нас (Писмо 75, 1888 г.).

Призовани да излязат отпред в Сан Франциско

Петък, 21 декември [1900 г.] отидох в Сан Франциско, където прекарах молитвената седмица. В съботния следобед говорих на църквата там, макар че бях толкова слаба, че трябваше да се държа здраво с две ръце за амвона. Помолих Господа да ми даде сила да говоря пред хората. Той молитвата ми и ме укрепи. Съвсем спокойно проповядвах върху Откр. 2:1-5.

Божият Дух оказа силно въздействие върху мене и хората бяха дълбоко развълнувани от изнесената вест. След като свърших да говоря, всички, които пожелаха да се предадат на Господа, бяха поканени да излязат отпред. Мнозина откликнаха и за тях бе произнесена молитва. Няколко от тях бяха хора, наскоро приели адвентната вест и намиращи се в долината на колебанието. Дано Господ да запази доброто впечатление в тях и те да Му се предадат изцяло. О, как копнея да видя души да се преобразяват и да ги чуя да пеят нова песен в прослава на нашия Бог!

Неделя следобед говорих пред многобройна публика. Мнозина не бяха от нашата вяра. Силата ми се обнови и аз успях да стоя пред тях, без да се държа за амвона. Господ ни благослови и аз получих сила, докато говорех. Както и в събота търсещите духовна помощ бяха поканени да излязат отпред и ние с радост видяхме техния отклик. Господ се приближи до нас, когато Го потърсихме в молитва (Сп. "Ривю енд херълд", 19 февруари 1901 г.).

Подобно нещо да се случи във всяка църква

Събота, 10 ноември, отидох в Сан Франциско и говорих пред църква, изпълнена с хора, жадни да слушат и готови да възприемат... След като приключих, пастор Корлис покани всички желаещи да се предадат на Исус да излязат отпред. Имаше бърз и радостен отклик. казаха ми, че близо двеста души са излезли отпред. Мъже и жени, младежи и деца се запътиха към предните места. Господ би се радвал такова нещо да се случи във всяка църква.

Мнозина не можаха да излязат отпред, защото къщата бе претъпкана. Но все пак оживените лица и насълзените очи

свидетелстваха за взетото решение: "Ще застана на страната на Господа. От днес искрено ще се стремя да стигна до по-високо духовно ниво" (Сп. "Ривю енд херълд", 12 февруари 1901 г.).

Откликът по време на Генералната конференция от 1909 г.

Мои братя и сестри, търсете Господа, докато може да се намери. Настъпва време, когато онези, които са пропилели времето и възможностите си, ще желаят да са Го търсили... Той желае да живеете разумно и да се трудите. иска да отидете сред църквите ни и да работите усърдно за Него. иска да започнете събрания за хората извън църквите, в резултат на които те да научат истините на последната вест на предупреждение. Има места, където ще ви приемат с радост и души ще ви благодарят, че сте отишли да им помогнете. Дано Господ ви помогне да се захванете с тази работа така, както не сте го правили никога досега. Ще направите ли това? Ще се изправите ли на крака, за да засвидетелствате, че ще се упоавате на Бога и ще разчитате на Него за помощ? [Присъстващите стават.]

[Молитва] Благодаря Ти, Господи Боже Израилев. Приеми това обещание на Твоите люде. Вложи Духа Си в тях. Нека славата Ти се изяви в тях. Когато говорят пред света словото на истината, нека да видим Божието спасение. Амин (Бюлетин на генералната конференция, 18 май 1909 г.).

* Статия, включена в приложението към първото издание на "Христос наша правда", но пропусната по технически причини във второто, повторно набрано издание. - Съставителите.

* Писмо, изпратено до директора на колежа в Батъл Крийк. - Съставителите.

- По време на конференцията, проведена през 1885 г. в Базел, Швейцария. - Съставителите.

ВЪПЛЪЩЕНИЕТО И ЕСТЕСТВОТО НА ХРИСТОС

33. "Изследвайте писанията"

Изключително важно е всяко човешко същество, надарено със силата да разсъждава, да разбере каква е връзката му с Бога. В училищата делото на изкуплението не се изучава внимателно. Много от студентите нямат ясна представа за значението на спасителния план. Божието слово е на наше разположение. Този, Който се трогва от нашите немощи, отправя поканата: "Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени и аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си и научете се от Мене, защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си" (Мат. 11:28-30).

Студенти, вие сте в безопасност само когато се свържете с Христос в съвършено покорство и послушание. Бременото е леко, защото Христос носи тежестта. Когато вдигнете тежестта на кръста, той става съвсем лек. Този кръст е залогът ви за вечен живот. Всеки има привилегията да следва Христос с радост, възкликвайки на всяка стъпка: "Твоята благодост ме е направила велик" (2Царе 22:36). Но ако пътуваме към небето, трябва да вземем Божието слово за наш водач. Всеки ден трябва да четем уроците от боговдъхновените слова.

Апостол Павел казва: "Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса; Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците. И като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Затова и Бог Го превъзвиши и Му подари името, което е над всяко друго име, така щото в Исусовото име да се поклони всяко коляно от небесните и земните и подземните същества" (Фил. 2:5-10).

Унижението на човека Христос Исус е непонятно за човешкия ум, но Божественото Му естество и съществуването преди създаването на света не могат да бъдат поставяни под съмнение от онези, които вярват в Божието слово. Апостол Павел споменава за нашия Ходатай, единородния Божи Син, Който в славата Си бе Бог, Военачалник на цялото небесно множество, но след обличането Си с човешко естество взе на себе си образ на слуга. Исая заявява: "Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му и името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира. Управлението Му и мирът непрестанно ще се увеличават на Давидовия престол и на неговото царство, за да го утвърди и поддържа чрез правосъдие и чрез правда, от сега и до века" (Ис. 9:6, 7).

Съгласявайки се да стане човек, Христос прояви смирение, което е чудо за небесните същества. Съгласието да стане човек не би било проява на унижение, ако Христос не бе имал Божествено и вечно съществуване. Трябва да отворим умовете си, за да осъзнаем, че Христос изостави царската Си роба, величествената Си корона и военачалническата Си длъжност и

покри Божественото Си естество с човешко, за да може да отиде при човека там, където е, и да даде на хората морална сила да станат Божии синове и дъщери. За да изкупи човека, Христос стана послушен до смърт, даже смърт на кръст.

Човешкото естество на Божия Син е всичко за нас. То е златната верига, която свързва душата с Христос, а чрез Него – с Бога. Това трябва да бъде обект на нашите изследвания. Христос бе истински човек. Даде доказателство за смирението Си, като стана човек. Въпреки това бе Бог, дошъл в плът. Когато се занимаваме с тази тема, ще направим добре да се замислим за Христовите думи, изговорени на Мойсей край горящата къпина: "Изуй обувката от нозете си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя" (Изх. 3:5). Трябва да започваме изследването на тази тема със смирение и с покаяно сърце. Изучаването на Христовото въплъщение е благодатна тема, която ще възнагради изследователя, старателно търсещ скритата истина.

Писанието е наш водач

Библията е наш водач по безопасните пътеки, водещи към вечния живот. Бог е вдъхновил хора да напишат онова, което да ни представи истината, да ни привлече и, ако бъде приложено на практика, да помогне на човека да получи морална сила и да се нареди сред най-образованите умове. Умът на всеки изследовател на Божието слово ще стигне до нови хоризонти. В много по-голяма степен от останалите това изследване дава възможност силите на интелекта да се увеличат и способностите да получат нова енергия. То довежда ума до съприкосновение с всеобхватните, облагородяващи принципи на истината. Довежда ни до по-тясна връзка с цялото небе, дава ни мъдрост, знание и разбиране.

Ако се занимава с маловажни книги и се храни с писанията на лишени от Божието вдъхновение хора, умът се смалява и понижава цената си. Той не влиза в съприкосновение с дълбоките, всеобхватни принципи на вечната истина. Интелектът несъзнателно се приспособява към разбирането на неща, с които е запознат, и по този начин способността за проумяване намалява и силите му отслабват.

Бог е определил да се изследва Писанието, което да бъде източник на знания, надхвърлящи всички човешки теории. Той желае човекът да копае дълбоко в мините на истината, за да успее да намери скъпоценните съкровища, съдържащи се в тях. Но много често човешки теории и мъдрост биват поставяни на мястото на библейската наука. Хората започват да преобразуват Божиите намерения. Опитват се да правят разлика между книгите в Библията. Използвайки изобретателността си, правят така, че Писанието да дава лъжливо свидетелство.

Точно това, от което човекът се нуждае

Бог не е направил разбирането на евангелието зависимо от човешки доводи. Евангелието е създадено като духовна храна, която да задоволява духовни глад на хората. Във всеки отделен случай то е точно това, от което човекът се нуждае. Почувствалите необходимостта учениците в училищата ни да изучават много автори са невежи относно великите библейски теми. Самите учители трябва да приемат Книгата на книгите и да се научат от Писанието, че евангелието има сила да докаже Своята божественост на смирения и покаян ум.

Евангелието е Божия сила мъдрост. Животът на Христос на земята разкри божествеността Му, а даденото от Него евангелие трябва да бъде средство за изучаване на човешкия Му облик и да се преподава във всички образователни учреждения, докато ученици, деца и младежи видят в единствения истинен и жив Бог обекта на своята вяра, любов и поклонение. Словото трябва да се уважава и спазва. Книгата, съдържаща доклада за живота на Христос, за Неговото дело, доктрини, страдания и окончателен триумф, трябва да бъде източникът на силата ни. Дадени са ни привилегиите на учението в този свят, за да можем да станем годни за по-висшия живот - най-високата степен на най-висшето училище, където под Божие ръководство ще продължим да се учим през безкрайните векове на вечността.

ВЪПЛЪЩЕНИЕТО И ЕСТЕСТВОТО НА ХРИСТОС

34. Словото стана плът*

"В начало бе Словото; и Словото беше у Бога и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко това чрез Него стана и без Него не е станало нищо от това, което е станало. В Него бе животът и животът бе светлина на човеците. И светлината свети в тъмнината, а тъмнината я не схвана." "И словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина" (Йоан 1:1-5, 14).

Тази глава очертава естеството и значението на Христовото дело. Като човек, който разбира тази тема, Йоан приписва всяка власт на Христос и описва Неговото величие и великолепиe. Апостолът разкрива Божествени лъчи от скъпоценната истина, подобни на слънчевата светлина. Той представя Христос като единственият Ходатай между Бога и човечеството.

Доктрината за въплъщението на Христос в човешка плът е тайна, "която е била скрита за векове и поколения" (Кол. 1:26). Тя е великата и необхватна тайна на благочестието. "И

словото стана плът и пребиваваше между нас" (Йоан 1:14). Самият Христос прие човешко естество – много по-нисше от небесното Му естество. Никой друг факт не показва толкова добре чудното Божие благоволение. Той "толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син" (Йоан 3:16). Йоан представя тази чудна тема по токова разбираем начин, че всички могат да проумеят изложената идея и да получат просветление.

Христос не прие човешкото естество само привидно. Той наистина го взе върху Себе Си. В действителност притежаваше човешко естество. "И тъй, понеже децата са същества от общата плът и кръв, то и Той, подобно на тях, взе участие в същото" (Евр. 2:14). Той бе синът на Мария и произлизаше от Давидовия род. За Него се казва, че бе човек – Човекът Христос Исус. Павел пише: "Понеже Той се удостои от слава, толкова по-голяма от Мойсеевата, колкото е по-голяма почитта, що има оня, който е строил къщата, от почитта, що има къщата" (Евр. 3:3).

Предсъществуването на Христос

Но макар че говори за човешкото естество на Христос на тази земя, Божието слово се произнася решително и за Неговото предсъществуване. Словото съществуваше като Божествено същество, като вечен Божи Син, в съюз и единство с Отца. От вечността Той бе Посредникът на завета, Този, в Когото можеха да бъдат благословени всички народи по земята – както евреи, така и езици, стига да Го бяха приели. "... и Словото беше у Бога, и Словото бе Бог" (Йоан 1:1). Преди още хора или ангели да бяха създадени, Словото беше у Бога и Словото бе Бог.

Светът бе направен от Него "и без Него не е станало нищо от това, което е станало" (Йоан 1:3). Ако Христос е създал всички неща, това означава, че е съществувал преди тях. Изговорените по този въпрос думи са толкова ясни, че никой не би трябвало да остане в съмнение. По същество и в най-висш смисъл Христос бе Бог. Той бе с Бога от вечността – Бог над всичко, благословен завинаги.

Господ Исус Христос, Божият Син, съществуваше от вечността като отделна личност, но едно с Отца. Той бе военачалникът на небесните същества и по право приемаше почитта на ангелите. Това не бе ограбване на Бога. "Господ ме създаде* като начало на пътя Си, като първо от древните Си дела. От вечността бях създадена, отначало, преди създаването на земята. Родих се, когато нямаше бездните, когато нямаше извори, изобилващи с вода. Преди да се поставят планините, преди хълмовете, аз бях родена, докато Господ още не беше направил земята, нито полетата, нито първите буци пръст на света. Когато разпростираше свод над лицето на бездната" (Пр. 8:22-27).

Има светлина и слава в истината, че Христос бе едно с Отец, преди да се положат основите на света. Това е

светлината, която озарява тъмните места и ги изпълва с Божествената първоначална слава. Тази истина, сама по себе си безкрайно тайнствена, обяснява други тайнствени и необясними истини, макар че е облечена в светлина и е недостижима и необхватна.

"Преди да се родят планините и да си дал съществуване на земята и вселената, от века и до века Ти си Бог" (Пс. 90:2). "Людете, които седяха в тъмнина, видяха голяма светлина; и на ония, които седяха в страната на мрачната сянка, на тях изгря светлина" (Мат. 4:16). Тук предсъществуването на Христос и целта на идването Му на света са представени като живи лъчи светлина, идващи от вечния трон. "Събери се в полкове, ти господарко на полкове. Обсада се държи против нас. С тояга ще поразят съдията на Израиля в челюстта. А ти, Витлеем Ефратов, макар и да си малък, за да бъдеш между юдовите родове, от тебе ще излезе за Мене Един, Който ще бъде владетел в Израиля, чийто произход е от начало, от вечността" (Мих. 5:1, 2).

"А ние проповядваме разпнатия Христос, за юдеите съблазън и за езичниците глупост; но за самите призвани и юдеи, и гърци - Христос, Божия сила и Божия премъдрост" (1Кор. 1:23, 24).

Тайна

Наистина е тайна, че Бог се яви в плът. Без помощта на Светия Дух не можем да се надяваме да разберем тази тема. Най-смириващият урок, който човек трябва да научи, е нищожеството на човешката мъдрост и глупостта да прави опити да открие Бога без помощ отгоре. Той може да напруга интелектуалните си сили до крайна степен, може да придобие това, което светът нарича най-висше образование, но пак да остане невеж в Божиите очи. Древните философи се хвалеха с мъдростта, но каква бе тежестта ѝ на Господните везни? Соломон имаше големи познания, но мъдростта му бе глупост, защото не знаеше как да остане морално независим, свободен от греха, притежаващ силен характер, оформен по Божествено подобие. Соломон ни е разказал какви са резултатите от изследването му, от неуморните усилия, от упоритите търсения. Той обявява мъдростта си за суета.

Чрез мъдростта си хората не познаха Бога. Преценката им за Божествения характер, несъвършеното им познаване на качествата Му не увеличиха, нито задълбочиха умствените им възприятия. Умовете им не се облагородиха чрез придържане към Божията воля, а се впуснаха в най-противно идолопоклонничество. "Като се представяха за мъдри, те глупееха и славата на нетленния Бог размениха срещу подобие на образ на смъртен човек, на птици, на четвероноги и на гадина" (Римл. 1:22, 23). Това е стойността на всички изисквания и знания, които не са свързани с Христос.

"Аз съм пътят и истината, и животът - заяви Христос. - Никой не дохожда при Отца освен чрез Мене" (Йоан 14:6). Христос има сила да дава живот на всички създания. "Както

живият Отец Ме е пратил и Аз живея чрез Отца – казва Исус, – така и онзи, който се храни с Мене, ще живее чрез Мене." "Духът е, Който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които съм ви говорил, дух са и живот са" (Йоан 14:57, 63). Тук Христос не говори за ученията Си, а за Своята личност, за Божествеността на характера Си. "Истина, истина ви казвам, иде час и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син и които го чуят, ще живеят. Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си; и дал Му е власт да извършва съдба, защото е Човешкият Син" (Йоан 5:25-27).

Значението на Христовото рождение

Бог и Христос знаеха отначало за отстъплението на Сатана и за падането на Адам в резултат на измамната сила на отстъпника. Спасителният план бе определен да изкупи падналото човечество, да му даде още една възможност. Още от сътворението Христос бе определен за Ходатай, издигнат от вечността да бъде наш заместник и гарант. Преди създаването на света бе определено Божественото естество на Христос да бъде забулено с човешко. "Приготвил си ми тяло", каза Той (Евр. 10:5). Но Исус не дойде в човешки образ, докато не се изпълни времето. Тогава дойде в света като бебето от Витлеем.

За никой роден на света, дори за най-надарените сред Божиите чада, не е имало такава проява на радост, както за роденото във Витлеем бебе. Божии ангели пееха хвалебствията си над витлеемските хълмове и долини. "Славата на Бога във висините – пееха те, – и на земята мир между човеците" (Лука 2:14). О, да можеха днес хората да разпознаят тази песен! Направената тогава декларация, изпетите слова, изсвирената мелодия ще стават все по-силни и ще се разпространяват до края на времето, отеквайки по всички земни кътчета. Става въпрос за Божията слава, за мира на земята, за доброто на хората. Когато Слънцето на правдата изгрее с изцеление в крилата Си, песента, започнала на витлеемските хълмове, ще бъде изпята от голямо множество и ще звучи като глас на много води: "Алилуя! Защото Господ нашият Бог, Всемогъщият, царува" (Откр. 19:6).

Чрез послушание към всички Божии заповеди, Христос извоюва изкуплението на хората. Това бе направено не чрез излизане от самия Себе Си и влизане в друг, а чрез приемане на човешкото естество. Така Христос даде на човечеството собственото Си съществуване. Същността на изкупителното дело е да бъде доведено човечеството при Христос, да бъдат доведени падналите хора до единство с Божественото. Христос прие човешко естество, за да могат хората да бъдат едно с Него, така както Той е едно с Отец; да може Бог да обича човека, така както обича единородния Си Син, да могат човешките същества да бъдат участници в Божественото естество и да станат съвършени в Него.

Светият Дух, излизащ от единородния Божи Син, свързва човека – тяло, душа и дух – със свършеното Божествено-човешко естество на Христос. Този съюз е символизиран чрез единството между лозата и пръчките. Смъртният човек се свързва с Христовата пълнота. Посредством вяра човешкото естество се разтваря в Христовото. Ние ставаме едно с бога в Христос.

35. "Във всичко изкушен като нас"*

След падането на човека Сатана заяви, че хората са се оказали неспособни да спазват Божия закон, и се опита да убеди вселената да приеме това разбиране. Думите на Сатана изглеждаха верни и Христос дойде да свали маската от измамника. Величието на небето застана на страната на човека и с трудностите, които би имало всяко човешко същество, устоя на изкушенията на Сатана така, както хората трябва да устоят. Това бе единственият начин, по който падналият човек би могъл да стане участник в Божественото естество. Приемайки човешкото естество, Христос придоби способността да разбира изпитанията и мъките на хората и всички изкушения, на които са подложени. Ангелите, незапознати с греха, не можеха да съчувстват на човека в специфичните изпитания. Христос се унижи да приеме човешко естество и бе изкушаван във всичко като нас, за да разбере как да подкрепя всички, които ще бъдат изкушавани.

Приемайки човешко естество, Христос влезе в ролята на всички човешки същества. Той бе Глава на човечеството. Като Бог и Човек Той можеше да обгърне човечеството с дългата Си човешка ръка, а с Божествената Си десница да се държи за трона на Всевишния.

Каква гледка трябваше да понесе Небето! Христос, Който не притежаваше нито петънце от грях или нечистота, взе нашето естество, и то в дегенериралото му състояние. Това бе изкушение по-голямо, отколкото смъртен човек може да разбере. Бог се изяви в плът. Той се смири. Каква тема за размисъл, за дълбоко и искрено размишление! Толкова велик, че бе Величието на небето, и все пак сведен толкова ниско, но без да загуби нито частица от Своето достойнство и слава! Христос се предаде на бедност и най-голяма нищета сред хората. Заради нас стана беден, така че чрез Неговата бедност да станем богати. "Лисиците си имат леговища – каза Той – и небесните птици гнезда, а Човешкият Син няма къде глава да подслони" (Мат. 8:20).

Христос понесе обиди и присмех, презрение и подигравки. Този, Който бе изпълнен с любов, доброта и милост, чу как хората погрешно тълкуват и прилагат вестта Му. Чу да го наричат княз на демоните, след като даде свидетелство за Божествената Си принадлежност. Раждането Му бе свръхестествено, но собственият Му народ – онези, които

затваряха очите си за духовните неща, го смятаха за петно и позор. Нямаше дори капка от горчивите ни мъки, която Той да не вкуси, нито частица от проклятието, която Той да не изпита, за да успее да направи много хора Божии синове и дъщери.

Фактът, че Исус живя на земята като човек на скърби и привикнал на печал, за да спаси падналите хора от вечна гибел, и изостави небесния Си дом, би трябвало да хвърли в прахта нашата гордост, да премахне суетата ни и да ни разкрие греха на себеупованието. Вижте как приема за Свои нуждите, изпитанията, мъките и скърбите на грешните хора. Не можем ли да възприемем урока, че Бог изтърпя тези страдания и душевни рани заради греха?

Христос дойде на земята, приемайки човешкото естество и заставайки като представител на хората, за да покаже в спора Си със Сатана, че създаденият от Бога човек, свързан с Отца и Сина, може да бъде послушен на всички Божествени изисквания. Исус заявява чрез служителя Си: "... а заповедите Му не са тежки" (1Йоаново 5:3). Грехът бе това, което отдели човека от Бога, грехът е това, което поддържа тази раздяла.

Пророчеството в Едем

Враждата, за която става въпрос в Едемското пророчество, нямаше да се ограничи само до Сатана и Княза на живота. Тя щеше да засегне всички. Сатана и ангелите му трябваше да изпитат враждебността на цялото човечество. "Ще поставя и вражда - каза Бог - между тебе и жената и между твоето потомство и нейното потомство. То ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата" (Бит. 3:15).

Враждебността между потомството на змията и потомството на жената бе свръхестествено. В известен смисъл за Христос враждата бе естествена; в друг смисъл бе свръхестествена, тъй като в Него се съчетаваха Божественото и човешкото. Никога враждата не се бе проявила по толкова явен начин, както когато Христос стана земен жител. Никога преди на света не е имало същество, изпитващо толкова голяма омраза към греха като Христос. Той бе видял измамното му и подмамващо влияние върху святите ангели и всичките Му сили се насочиха срещу него.

Христовата чистота и святост, безукорната праведност на Този, Който нямаше грях, бяха постоянно изобличение на всички грехове в един свят на чувствени удоволствия и греховност. В живота Му светлината на истината блестеше сред моралната тъмнина, в която Сатана бе потопил света. Христос извади на бял свят сатанинските заблуди и измамния му характер и в много сърца унищожи покваряващото му влияние. Точно това предизвика такава силна омраза в дявола. Реши да започне енергична борба заедно с пълчищата си от паднали същества, тъй като на света имаше Един, Който бе свършен представител на Отец - Един, чийто характер и живот опровергаваха сатанинското тълкуване на Божия характер. Сатана бе приписал на Бога атрибутите, които

самият той притежаваше. Сега в Христос видя Бога, разкрит в истинското Му естество – състрадателен, милостив Баща, Който не желае нито един да погине, а всички да отидат при Него с покаяние и да получат вечен живот.

Светският начин на живот е едно от най-успешните изкушения на Сатана. Той възнамерява да държи сърцата и умовете на хората така погълнати в светските забавления, че да не остане място за нищо небесно. Контролира умовете посредством любовта на хората към света. Земните неща закриват небесните и поставят Господа настрана от зрението и мислите на хората. Фалшиви теории и богове заемат мястото на истината. Човешките същества са омаяни от блясъка и позлатата на света. До такава степен са привлечени от нещата на тази земя, че мнозина са готови да извършат всеки грях, за да спечелят някаква светска придобивка.

Точно тук Сатана се опита да победи Христос. Мислеше, че в човешкото Си естество Божият Син може да бъде лесно победен. "Пак Го завежда дяволът на една много висока планина, показва Му всичките царства на света и тяхната слава и казва Му: Всичко това ще ти дам, ако паднеш да ми се поклониш" (Мат. 4:8, 9). Но Христос остана непоклатим. Той почувства силата на това изкушение, но се изправи пред него заради нас и победи. Исус използва само оръжията, които са оправдани за човешките същества – Словото на Този, Който е "велик в намерения" – "Писано е" (Мат. 4:4, 10).

С какъв огромен интерес небесните ангели и непадналите светове наблюдаваха тази борба, по време на която се отстояваше честта на закона. Не само за света, но и за вселената спорът трябваше да се разреши веднъж завинаги. Съюзът на тъмните сили също следеше за най-малката възможност за победа над Божествения и човешки Заместник на човечеството, след което отстъпникът да може да възкликне: "Победа" и светът и жителите му да останат завинаги в неговото царство.

Но Сатана стигна само до петата, без да успее да докосне главата. При Христовата смърт Сатана разбра, че е победен. Видя че истинският му характер е ясно разкрит пред цялото небе и създадените от Бога небесни същества и светове застават изцяло на страната на Бога. Разбра, че напълно му е отнета възможността за някакво бъдещо влияние над тях. Христовото човешко естество щеше да демонстрира през вечните векове качествата, които уреждат спора.

Безгрешността на Христовото човешко естество

Приемайки върху Себе Си човешкото естество в неговото паднало състояние, Христос не взе ни най-малко участие в греха му. Той бе подложен на немощите и слабостите, които заобикалят и човека, "за да се сбъдне реченото от пророк Исаия, който казва: Той взе на Себе Си нашите грехове и болестите ни понесе" (Мат. 8:17). Той бе трогнат от усещането за немощите

ни и във всичко бе изкушен като нас. Въпреки това не познаваше грях. Той бе Агнецът "без недостатък и пречист" (1Петрово 1:19). Ако бе успял да изкуши Христос да съгреша дори в най-малката подробност, Сатана щеше да нарани главата на Спасителя. Всъщност успя да докосне само петата Му. Ако главата на Христос бе наранена, надеждата на човечеството щеше да загине. Божественият гняв щеше да се излее над Христос, така както се изля над Адам. Христос и църквата щяха да останат без надежда.

Не трябва да имаме никакви опасения относно съвършената безгреховност на човешкото естество на Христос. Вярата ни трябва да е разумна. Необходимо е да гледаме към Исус в съвършено доверие, с пълна и безусловна вяра в изкупителна Жертва. Трябва да се постъпва така, за да не остане душата обвита в мрак. Светият Заместник може съвършено да спасява, защото представи на удивената вселена съвършено и пълно смирение в човешкото Си естество, както и съвършено послушание спрямо всички Божии изисквания. Божествената сила се дава на човека, за да може той да стане участник в Божието естество, избягвайки произлязлото от страстите разтление в света. Ето защо покаяният се и повярвал човек може да стане Божия правда в Христос.

36.Христос не зачита социалните и расови различия*

Дори най-висшите небесни ангели нямат възможност да платят откупа за една-единствена загубена душа. Херувимите и серафимите имат само славата, с която са надарени от Твореца като Негови творения, а примирението на човека с Господа може да се постигне само чрез посредник, равен на Бога и притежаващ атрибутите, които биха го издигнали и направили достоен да се застъпва пред Божеството от името на човека и същевременно да представя Бога на падналия свят. Заместникът и гарантът на човека трябва да има човешко естество, т.е. връзка с човешкото семейство, което представя, а като Божи посланик да бъде участник в Божественото естество и да има връзка с Всевишния, за да представи Бога на света и да бъде посредник между Него и хората.

Тези качества се намират единствено в Христос. Покривайки Божественото с човешко естество, Той слезе на земята, за да се нарече Човешки Син и Божи Син. Христос бе гарант на човека, Божи посланик - гарант, с който човекът да задоволи изискванията на закона посредством Неговата праведност, и същевременно Божи представител, за да изяви Господния характер пред падналото човечество.

Изкупителят на света притежаваше сила да привлече хората към Себе Си, да премахва страховете им, да разпръсква мъката им, да им вдъхва надежда и кураж, да ги прави способни да вярват, че Бог желае да ги приеме чрез заслугите на

Божествения Заместник. Тъй като сме обичани от Бога, трябва винаги да сме благодарни, че имаме посредник, ходатай, застъпник в небесните дворове, който се застъпва за нас пред Отца.

Имаме всичко, което бихме могли да поискаме, за да бъдем вдъхновени с вяра и упование в Бога. В земните палати, където прави най-тържествено обещание, че говори истина, царят дава детето си като заложник, който да бъде освободен след изпълнение на обещанието. Вижте какъв е залогът за Божията вярност. Когато поиска да убеди хората за непроменимостта на решението Си, Той даде единородния Си Син на земята, Който да вземе човешко естество, но не само за няколко кратки години, а за да ангажира небесните дворове и да стане вечен залог за Божията вярност. О, каква дълбочина от богатства на Божията мъдрост и любов! "Вижте каква любов е дал нам Отец да се наречем Божи чада" (1Йоаново 3:1).

С вяра в Христос ставаме членове на царското семейство, наследници на Бога и сънаследници с Исус Христос. Ние сме едно в Христос. Когато стигнем до Голгота и видим царствения Страдалец, Който в човешкото Си естество понесе проклятието на закона заради нас, изчезват всички религиозни и национални различия. Не се зачитат постове или обществено положение.

Светлината, която излиза от Божия трон и озарява голготския кръст завинаги заличава създаденото от човека разделение между класи и раси. Хора от всички класи стават членове на едно семейство, деца на небесния Цар, но не чрез земна сила, а чрез любовта на Бога, Който предаде Исус на живот на бедност, страдание, унижение, на позорна смърт и агония, в резултат на които да може да прослави много синове и дъщери.

Не заеманият пост, нито човешката мъдрост, нито качествата или дарбите правят човека превъзвишен в Божиите очи. Интелектът, разумът, талантите са дарове от Бога, които трябва да се използват за Негова слава, за изграждане на вечното Му царство. Духовността и моралният характер имат стойност пред Небето. Те ще оцелеят след гроба и ще станат славни и безсмъртни през безкрайните векове на вечността. Светските почести, така високо ценени от хората, никога няма да излязат от гробницата, в която влизат. Човешките богатства, слава и мъдрост, служили на целите на неприятеля, няма да дадат никакво наследство, никаква почит, никакъв пост в бъдещия свят. Само тези, които са оценили Христовата благодат, направила ги наследници на Бога и сънаследници с Исус, ще възкръснат от гробовете, носещи образа на своя Изкупител.

Всички, намерени за достойни да станат членове на Божието семейство в небето, ще се признават един друг за Божи синове и дъщери. Ще осъзнаят, че всички те са получили сила и опрощение от един и същ източник - Исус Христос, разпнат за греховете им. Знаят, че трябва да изперат одеждата на характера си в Неговата кръв и да бъдат приети от Отец в

Негово име, ако искат да бъдат в светлото събрание на светиите, облечени в белите дрехи на правдата.

Единни в Христос

Когато Божиите чада са едно в Христос, как може Той да зачита касти, социални различия и разделения между ближните, породени от цвят на кожата, националност, обществено положение, богатство, привилегии по рождение или постижения? Тайната на единството е в равенството на вярващите в Христос. Причината за всички разделения, разногласия и различия е отделянето от Христос. Той е центърът, към който всички трябва да бъдат привлечени. Колкото по-близо отиваме до центъра, толкова близки ставаме в чувства, симпатии и любов, израствайки според Исусовия характер и образ. Бог не гледа на лице.

Исус познаваше суетата на земния разкош и не обръщаше внимание на показното му представяне. Той се издигаше високо над суетните моди на света, тъй като притежаваше благородство на душата, величие на характера и възвишеност на принципите. Макар че пророкът Го описа като презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и навикнал на печал" (Ис. 53:3), Той можеше да се смята за най-висшия сред благородниците на земята. И най-издигнатите кръгове на обществото биха Го уважавали, ако бе благоволил да приеме благосклонността им. Той обаче не искаше аплодисменти от хора, защото действаше независимо от всякакви човешки влияния. Богатството, високата длъжност, светските постове в цялото им разнообразие и градация на човешко величие бяха смятани само за степени на нищожество от Този, Който бе изоставил небесните почести и слава, не притежаваше земно великолепие, не се отдаваше на разкош и проявяваше смирение, а не външна показност.

Смирениите, изпадналите в бедност, потиснатите от грижи, обременените от непосилен труд не можеха да намерят нещо в живота Му или пример, който да ги кара да мислят, че Исус не познава изпитанията им, не знае за тежкото им положение и не може да им съчувства в техните лишения и скърби. Кротостта на смирения Му живот бе в хармония със скромния Му произход и обстоятелствата около Него. Синът на вечния Бог, Господарят на живота и славата, прие унижителния живот на нисшите, за да не може никой да се чувства изключен от присъствието Му. Исус стана достъпен за всички. Той не избра няколко привилегировани, с които да общува, пренебрегвайки останалите. Божият Дух се наскърбява, когато консерватизмът отделя някого от ближните му, особено когато това става сред онези, които изповядват, че са Негови чада.

Христос дойде, за да даде на света пример колко съвършено може да бъде човечеството, ако се съедини с Божественото. Той представи на света ново разбиране за величието, като прояви милост, състрадателност и любов. Даде на хората ново тълкуване

за Бога. Като глава на човечеството Той даваше на хората уроци по науката за Божествено управление, при което разкри правдата на примиряването на милостта със справедливостта. Това примиряване не включваше в себе си компромис с греха или пренебрегване на изискванията на справедливостта. Но като се даде на всеки Божествен атрибут полагаемото му място, милостта би могла да се упражни чрез наказване на грешния, непокаял се човек, без да се унищожава нейното снизхождение или да се премахва състрадателния ѝ характер, а справедливостта да се прояви, като се прости на покаялия се нарушител, без това да премахне нейната чистота.

Христос нашият Първосвещеник

Всичко това бе възможно, защото Христос прие човешко естество, а същевременно вземаше от Божествените качества. Той постави кръста между човешкото и Божественото и хвърли мост над бездната, разделяща грешника от Бога.

"Защото наистина Той не помогне на ангелите, но помогна на Авраамовото потомство. Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си, за да бъде милостив и верен първосвещеник в отношение към Бога, за да извърши умилостивение за греховете на хората. Понеже в това, дето и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага" (Евр. 2:16-18).

"Защото нямаме такъв първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях" (Евр. 4:15).

"Защото всеки първосвещеник, като е взет измежду хората, се поставя да принася дарове и жертви на Бога за греховете на хората, такъв първосвещеник, който може да състрадава с невежите и заблудилите се, защото и сам той е обиколен с немощ и затова е длъжен да принася жертва за греховете, както за хората, така и за себе си. А както никой не взема на себе си тая почит, освен когато бъде призван от Бога, както бе Аарон, така и Христос не присвои на Себе Си славата да стане първосвещеник, а Му я даде Оня, Който Му е казал: Ти си Мой Син. Аз днес Те родих; както и на друго място казва: Ти си свещеник до века според чина Мелхиседеков. Тоя Христос в дните и плътта Си, като принесе със силен вик и със сълзи молитви и молби на Този, Който можеше да го избави от смърт и като биде послушан поради благоволението Си, ако и да беше Син, пак се научи на послушание от това, което пострада. И като се усъвършенства, стана причина за вечно спасение на всички, които са Му послушни" (Евр. 5:1-9).

Исус дойде да даде морална сила, която да се съчетае с човешкото усилие. Последователите Му в никакъв случай не трябва да си позволяват да губят от погледа си Христос - техния пример във всичко. Той заявява: "... и заради тях Аз освещавам Себе Си, за да бъдат и те осветени чрез истината"

(Йоан 17:19). Исус представя истината пред чадата Си, за да могат те да погледнат към нея и да се променят, чрез благодатта Му да се преобразят от неподчинение към послушание, от нечистота към чистота, от грях към святост на сърцето и праведен живот.

Особена група хора на небето

Сред изкупените ще има някои, които са се хванали за Христос в последните часове от живота си. На небето ще бъдат обучени тези, които при смъртта си не са разбирали спасителния план съвършено. Христос ще заведе изкупените до реката на живота и ще им разкрие това, което не са могли да разберат, докато са живели на земята (Недатиран ръкопис 150).

37. "Така и Аз ви изпращам"*

"Както Отец изпрати Мене, така и Аз изпращам вас" (Йоан 20:21). Трябва да даваме толкова ясно свидетелство за истината такава, каквато е в Исус, както правеха Христос и апостолите Му. Уповавайки се на Светия Дух, трябва да свидетелстваме за милостта, добротата и любовта на разпнатия и възкръснал Спасител и така да станем посредници, чрез които тъмнината да се разпръсне от много умове, като същевременно предизвикаме в много сърца благодарности и хваления, които да се издигнат към Бога. Всеки Божи син и дъщеря има да извърши едно велико дело. Исус казва: "Ако ме любите, ще пазите Моите заповеди. И Аз ще поискам от Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века" (Йоан 14:15, 16). В молитвата Си за учениците, Христос казва, че се е молил не само за намиращите се непосредствено до Него, "но и за ония, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение" (Йоан 17:20). Той заявява: "Чухте как Аз ви рекох: Отивам си и пак ще дойда при вас. Ако Ме любехте, бихте се зарадвали загдето отивам при Отца; защото Отец е по-голям от Мене" (Йоан 14:28). Разбираме, че Христос се е молел за хората Си и им е обещал да им даде успех като Негови съработници. Исус казва: "... който вярва в Мене, делата, които върша Аз, и той ще ги върши" (Йоан 14:12).

О, какви велики привилегии имат онези, които вярват в Христовите думи и ги изпълняват! Можем да живеем в святост, когато имаме познание за Христос като носител на греха и изкупител за беззаконията ни. Това познание е средство за опазване на щастието на човечеството. Сатана знае, че без него ще се объркаме и ще се лишим от силата си. Вярата ни в Бога ще изчезне и ние ще паднем в капаните на неприятеля. Сатана е

направил фини планове за унищожаването на човека. Целта му е да хвърли пъклената си сянка, подобна на мъртвешки саван, между Бога и човека, за да успее да скрие Исус от погледа ни и ние да забравим службата Му на любов и милост, а също да отнеме от нас възможността да опознаваме Божията велика любов и сила и да отклони всеки лъч небесна светлина.

Само Христос можеше да представи Божеството. Този, Който бе в присъствието на Отец отначало, Този, Който бе ясен образ на невидимия Бог, бе единственият способен да осъществи това дело. Никаква словесно описание не можеше да разкрие бог на света. Самият Бог трябваше да се разкрие на човечеството чрез живот на чистота, съвършено упование и подчинение на Божията воля, живот на унижение, от който биха се отказали дори най-висшите небесни серафими. За да направи това, нашият Спасител облече Божественото с човешко естество. Той прибегна до човешките способности, защото само чрез тяхното приемане би могъл да бъде разбран от човечеството. Само човешко естество може да бъде разбрано от човешко естество. Той използва човешките качества, защото само по този начин можеше да бъде разбран от човечеството. Само човешко естество може да стигне до човешкото естество. В живота Си проявяваше Божия характер в човешкото тяло, приготвено Му от Бога. Благослови света, като живя в човешка плът Божия живот, показвайки, че има сила да съедини човека с Бога.

Мисията ни за Христос

Христос каза: "Освен Отца никой не познава Сина; нито познава някой Отца освен Синът и оня, комуто Синът би благоволил да Го открие" (Мат. 11:27). О, колко неясно се разбира възвишеното дело на Божия Син! Той държеше спасението на света в ръцете Си. Даденото на апостолите поръчение важи и за последователите Му в наше време. "... трябва да се проповядва в Негово име покаяние и прощение на греховете между всичките народи, като се започне от Ерусалим" (Лука 24:47). Нашият Спасител има "всяка власт на небето и на земята" (Мат. 28:18). Тази сила е обещана и на нас. "Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята" (Деяния 1:8).

Макар че църквата се състои от бедни, необразовани и неизвестни хора, тяхното влияние ще се чувства сега и през вечността, ако те вярват и се молят. Ако проповядват с проста вяра, разчитайки на обещанията на Божието слово, те могат да постигнат велики и добри неща. Ако оставят светлината им да грее, Христос се прославя в тях и интересите на царството Му биват отстоявани. Ако притежават чувство на лична отговорност пред Бога, ще търсят възможности да работят и ще светят като светилници в света. Ще бъдат примери на искреност и на усърдие в постигането на Божия план за спасението на души. Ако изберат

да станат ученици в Неговото царство, бедните и неуките ще бъдат научени от Христос на истинска мъдрост. Животът на смирено и детинско упование, на истинско благочестие и искрена религия ще оказва влияние и върху останалите. Високо образованите са по-склонни да разчитат повече на книжното си познание, отколкото на Бога. Често не се стремят да опознаят Божиите пътища, като се борят искрено с Него в усърдна молитва и се хващат за обещанията Му с вяра. Получилите небесно помазване ще живеят с христоподобен дух, търсейки възможност да започват разговор с различни хора, за да им разкрият познанието за Бога и за Изпратения от Него Исус Христос, тъй като да Го познаваме, означава да имаме вечен живот. Те ще станат живи писма, разкриващи на човечеството Светлината на света.

Христос е възложил "всекиму особената му работа" (Мар. 13:34). Той очаква всеки да върши работата си честно. Издигнати и нисшестоящи, богати и бедни - всички трябва да работят за Учителя. Всеки е призван да работи. Но ако не се вслушате в гласа на Господа, ако не извършите възложената ви работа с твърдо упование в Христос като ваш гарант, ако не следвате примера Му, срещу името ви ще бъде записано "неверен и мързелив слуга". Ако дадената ви светлина не бъде предадена и на други, ако не направите така, че тя да свети, ще се превърне в тъмнина и душата ви ще остане в ужасна опасност. Бог казва на всеки, който познава истината: "Нека свети вашата виделина пред хората, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата" (Мат. 5:16). Предавайте и на други знанието за истината. Това е Божият план за просвещаване на света. Ако не застанете на определеното ви място, ако не оставите светлината ви да грее, ще потънете в тъмнина. Бог призовава всички синове и дъщери на небесното семейство да бъдат добре подготвени, за да могат по всяко време да се включат в редиците, готови за действие. Сърцето, станало нежно и съчувствителност под влиянието на Исусовата любов, ще открие скъпоценните перли, определени за короната на Господ Исус.

* Статията е публикувана в сп. "Ют инстръктър", 13 октомври 1898 г. - Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 5 април 1906 г. - Съставителите.

* В английския превод "Кинг Джеймс" и в българския "Цариградски превод" се казва: "... Господ ме притежаваше..." В следващия стих изразът "бях създадена" предполага, че разказвачът е от женски род. На английски глаголът няма род и затова авторката използва думите като характеристика на Христос, макар че от библейския контекст е съвсем очевидно, че става въпрос за поетическо олицетворение на мъдростта. - Б.пр.

* Статията е публикувана в сп. "Сайнс ъф дъ таймс", 9 юни 1898 г. - Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 22 декември 1891 г. – Съставителите.

• Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 25 юни 1895 г. – Съставителите.

ИЗКУШЕНИЯТА НА ХРИСТОС

38.Изкушенията на Христос*

В пустинята Христос не бе в такава благоприятна позиция за устояване на изкушенията, в каквата се намираше Адам в Едемската градина. Божият Син се смири и прие човешко естество, след като човечеството се бе отклонявало от първоначалното си състояние на чистота и правда цели четири хиляди години след Едем. Векове наред грехът бе оставял ужасните си белези върху човечеството. Човешкото семейство бе изпаднало във физическа, умствена и морална дегенерация.

Когато Бе атакувам от изкусителя в Едем, Адам бе без петънце от грях. Той стоеше в силата на съвършенството си пред Бога. Всички му органи и умствените му способности бяха добре развити и в свършен баланс.

В пустинята на изкушението Христос застана на мястото на Адам, за да издържи изпитанието, в което човекът се провали. Там Христос победи от името на грешника четири хиляди години след като Адам напусна светлината на дома си. Отделено от Божието присъствие човешкото семейство се отделяше с всяко следващо поколение все по-далеч от първоначалната чистота, мъдрост и знание, които Адам притежаваше в Едем. Христос понесе греховете и немощите на човечеството, съществуващи по времето, когато дойде на земята да помогне на хората. Заради човечеството, приел слабостите на падналия човек върху себе си, Христос трябваше да устои на сатанинските изкушения във всички точки, в които човекът бе нападан.

Адам бе заобиколен с всяко нещо, което сърцето му би пожелало. Всичките му нужди бяха задоволени. Нямаше грях, нямаше белези на упадък в славния Едем. Божии ангели разговаряха съвсем свободно и любезно със святото семейство. Щастливи птички пееха радостните си песни на възхвала към Твореца. Спокойни зверове в щастлива невинност играеха около Адам и Ева, послушни на всяка тяхна дума. Адам бе в съвършенство мъжество, най-благородното творение на Създателя. Той бе в Божия образ, но малко по-долен от ангелите.

Христос като втори Адам

Колко различен е вторият Адам при отиването Си в мрачната пустиня, за да се справи със Сатана без чужда помощ! След грехопадението хората се смалваха по ръст и физическа сила и до идването на Христос на земята потъваха все по-надолу в морално отношение. За да издигне падналия човек, Христос трябваше да отиде при него. Той прие човешко естество и понесе немощите и дегенерацията на човечеството. Този, Който нямаше грях, стана грях за нас. Унижи се до най-големите дълбини на човешкото страдание, за да може да стигне до човека и да го извади от дегенерацията, в която грехът го бе хвърлил.

"Защото беше уместно, щото Онзи, заради Когото е всичко и чрез Когото е всичко, като привежда много синове в слава, да усъвършенства чрез страдания начинателя на тяхното спасение" (Евр. 2:10). [Цитира се Евр. 5:9; 2:17, 18.]

"Защото нямаме такъв първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас за нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях" (Евр. 4:15).

От началото на бунта си Сатана вожваше срещу Божието управление. Успехът му в изкушението на Адам и Ева в Едем и въвеждането на греха в света вдъхнаха смелост на този най-голям враг и той гордо се хвалеше пред небесните ангели, че когато Христос се яви и приеме човешкото естество, ще бъде по-слаб от самия него и ще бъде победен от сатанинската сила. Дяволът ликуваше, че Адам и Ева в Едем не можаха да се противопоставят на инсинуациите му, когато им представи нещо приятно за апетита. По същия начин победи и жителите на стария свят - подтикна ги към задоволяване на покварен апетит и скверни страсти. Израилтяните също бяха победени в резултат на задоволяване на апетита. Сатана се хвалеше, че самият Божи Син, Който бе с Мойсей и Исус Навиев, не е способен да устои на силата му и да отведе избрания народ до Ханаан, тъй като почти всички от напусналите Египет измряха в пустинята. Дяволът бе успял да изкуши и кроткия Мойсей да приеме за себе си слава, която принадлежеше на Бога. Давид и Соломон - особено почетени от Бога - бяха подведени и си навлякоха Божието неодобрение в резултат на задоволяване на апетита и страстите си. Сатана се хвалеше, че ще успее да осуети Божията цел за спасението на хората чрез Исус Христос.

В пустинята на изкушението Христос остана четиридесет дни без храна. При особени случаи Мойсей също бе оставал толкова дълго без храна. Но той не чувстваше мъките на глада. Не бе изкушен и измъчван от коварен и силен враг, така както дяволът измъчваше Божия Син. Мойсей бе издигнат над човешкото и бе поддържан по особен начин от Божията слава, която го заобикаляше.

Ужасното отражение на греха върху човека

Сатана бе успял така успешно да измами Божиите ангели и благородния Адам, че се надяваше да успее да победи и Христос

в униженото Му състояние. Със задоволство и ликуване наблюдаваше последиците от изкушенията си и увеличаването на греховността в непрестанното нарушаване на Божия закон за изминалите четири хиляди години. успял бе да победи първите ни родители и да внесе греха и смъртта в света. Съсипал бе множество хора от всички векове, страни и класи. Чрез силата си контролиреше градове и народи, докато грехът им предизвикваше Божия гняв и те биваха унищожени с огън, вода, земетресение, нож, глад или мор. Посредством лукавството и неуморните си усилия Сатана бе контролирал апетита и бе подбуждал и засилвал страстите до такава страшна степен, че почти бе успял да изличи и премахне Божия образ в човека. Физическото и моралното достойнство бе дотолкова увредено, че хората носеха в себе си съвсем незначителни следи от характера, благородното съвършенство на външния вид и величието на Адам в Едем.

Във времето на първото идване на Христос Сатана бе свалил човека от пиедестала на първоначалната му и възвишена чистота и бе почернил чистото злато чрез греха. Създадения да бъде господар на Едем човек бе превърнат в роб на земята и стенеше под проклятието на греха. Покривалото от слава, което Бог бе дал на святия Адам, за да го покрива като одежда, изчезна от него след съгрешаването. Светлината на Божията слава не можеше да покрива непослушание и грях. Вместо здраве и изобилие от благословения участва на Адамовите чада трябваше да бъде бедност, болести и всички видове страдания.

Използвайки прелъстителната си сила, Сатана бе подтикнал хората да използват суетна философия, за да поставят под въпрос и накрая да се откажат от Божественото откровение и от истината за съществуването на Бога. Дяволът можеше да гледа към потъналия в морална окаяност свят и към човечество, изложено на гнева на отмъщаващия за греха Бог, и да триумфира, че е успял да замъгли пътя на мнозина и да ги подтикне да нарушат Божия закон. Той бе облякъл греха в красиви одежди, за да постигне гибелта на много хора.

Но най-успешния план за измамване на човека бе да се скрие истинската цел и истинския характер на Сатана и да се представи като приятел на хората и благодетел на човечеството. Той ласкае човешките същества с приятните басни, че няма разбунтувал се неприятел, няма смъртен враг, от който трябва да се пазят, а съществуването на реален дявол е пълна измислица. Той ги мами, така както се опита да измами Христос, че е небесен ангел, вършещ добро дело за човечеството. Масите са така заслепени от греха, че не могат да разберат сатанинските уловки. Те го почитат така, както би трябвало да почитат небесен ангел, макар че в същото време той работи за вечната им погибел.

39.Първото изкушение на Христос*

Христос дойде на света като унищожител на Сатана и изкупител на пленниците, намиращи се под негова власт. Посредством победоносния Си живот Той трябваше да остави пример, който да бъде следван от човека, за да победи изкушенията на Сатана. Веднага след като Христос навлезе в пустинята на изкушението, образът Му се промени. Изчезнаха славата и блясъкът, които идваха от Божия трон и бяха озарили лицето Му, когато небето се отвори над Него и Бог Го обяви за Сина, в Когото е благоволенieto Му. Тежестта от греховете на света бе тежък товар за душата Му и лицето Му отразяваше такава неизразима мъка и дълбока скръб, каквато падналият човек никога не бе преживявал. Исус почувства вълната от страдания, потопила целия свят. Осъзна колко силни са апетитът и нечестивите страсти, които контролират света и носят неизразими страдания на хората. Стремешът към задоволяване на апетита се увеличава и засилва с всяко следващо поколение от Адамовото съгрешаване и човечеството е станало толкова слабо в морално отношение, че хората не могат да победят със собствена сила. От името на човека Христос трябваше да победи апетита, като издържи най-страшния изпит. Той трябваше да измине пътя на изкушението сам, без да има никаква помощ и утеха, която да Го подкрепи. Исус трябваше да се пребори със силите на тъмнината.

Тъй като със собствена сила хората не можеха да устоят на силата на сатанинските изкушения, Исус доброволно прие предизвикателството, понесе човешкото бреме и победи силата на апетита от името на човека. Заради него трябваше да прояви въздържание, твърдост и непоклатимост на принципа, превъзмогащ глождещите болки на глада. Трябваше да прояви сила за контрол над апетита, по-голяма от глада и дори от смъртта.

Значението на изпитанието

Когато бе подложен на изпитанието по въпроса за апетита, Христос не бе като Адам в красивата Едемска градина, където светлината на Божията любов да се отразява във всичко, на което очите Му биха се спрели. Намираще се в безводна и лишена от човешко присъствие пустиня, заобиколен от диви зверове. Всичко около Него бе отблъскващо и отвратително за човешкото естество. В тази обстановка Той пости четиридесет дни и нощи "и не яде нищо през тия дни" (Лука 3:2). Той бе измършавял от дългото постене и изпитваше болезнено чувство на глад. Лицето Му наистина бе погрозняло повече от лицата на човешките синове.

Така Христос започна живота Си на борба, за да победи силния враг, като понесе точно това изпитание, в което Адам се

бе провалил. По този начин Христос можеше да сломи силата на Сатана и да изкупи човечеството от позора на грехопадението.

Всичко бе загубено, когато Адам се поддаде на силата на апетита. Изкупителят, в Когото се съчетава Божественото и човешкото естество, застана на мястото на Адам и издържа ужасния близо шест седмичен пост. Продължителността на поста е най-силното доказателство за обхвата на греховността и властта на покварения апетит над човешкото семейство.

Човешкото естество на Христос стигна до дълбините на човешката окаяност. Той се уеднакви със слабостите и нуждите на падналия човек, а с Божественото Си естество се хвана за Вечния. Поемането на вината за прегрешенията на човека не дава на хората разрешение да продължат да нарушават Божия закон. Това прави човека длъжник на закона, но дългът бе платен от самия Христос чрез личните Му страдания. Христовите изпитания и страдания трябваше да покажат на човека колко голям е грехът на нарушаване на Божия закон, както и да го доведат до покаяние и послушание спрямо този закон и до приемане от Бога в резултат на покорност. Христос искаше да вмени правдата Си на човека и така да повиши моралната му стойност пред Бога, в резултат на което усилията му да спазва Божествения закон да бъдат приемливи от Него. Христос трябваше да примири човека с Бога чрез човешкото Си естество и Бога с човека чрез Божественото Си естество.

Веднага след като започна дългият пост на Христос в пустинята, Сатана дойде с изкушенията си. Той пристигна при Христос обгърнат от светлина и твърдящ, че е един от ангелите край Господния трон, изпратен да помогне, да съчувства и да облекчи страданията на Божия Син. Опита се да накара Христос да повярва, че Бог не изисква от Него да премине през очакваните трудности и страдания; че е изпратен от небето да Му донесе вест, според която Бог е пожелал само да изпита готовността Му да страда.

Сатана каза на Христос, че трябва само да тръгне по кървавия път, но не да го извърви докрай; че също като Авраам е изпитван, за да покаже съвършеното Си послушание. Дяволът каза, че е ангелът, стоял край ръката на авраам, когато ножът бе вдигнат за заколението на Исаак и че сега е дошъл да спаси живота Му. Заяви също, че за Христос не е необходимо да изпитва ужасен глад и да умре от глад; че ще Му помогне и ще поеме част от тежестта на спасителния план.

Божият Син не се поддаде на всички тези фини изкушения. Остана твърд в намерението Си да осъществи и в най-малката подробност – както по дух, така и по буква – плана създаден за спасението на падналото човечество. Но Сатана имаше многобройни изкушения, приготвени за улавяне на Христос и за постигане на победа над Него. Ако дяволът се провалеше в едно изкушение, щеше да опита с друго. Той мислеше, че ще успее, тъй като Христос се бе смирил като човек. Ласкаеше се с мисълта, че симулирания характер – подобен на небесните ангели – няма да бъде разпознат. Престори се, че се съмнява в

божествеността на Христос поради измършавелия Му външен вид и неприятните неща, които Го заобикаляха.

Христос знаеше, че като приеме човешко естество, няма да има външност, подобна на тази на небесните ангели. Сатана настоя, че ако Той наистина е Божи Син, трябва да му даде доказателство за издигнатото Си естество. Дяволът отиде при Него с изкушения към апетита. Победил бе Адам по този въпрос и бе контролирал потомците му. Себеугаждането и беззаконието им бяха разгневили Бога и накрая престъпленията им станаха толкова големи, че Господ ги премахна от лицето на земята с потоп.

Подложени на изкушенията на Сатана, израилтяните допуснаха апетитът да контролира разума и в резултат на себеугаждането си извършиха тежки грехове, които събудиха Божия гняв и в резултат на това измряха в пустинята. Сатана мислеше, че ще успее да победи Христос със същото изкушение. Каза Му, че един от небесните ангели е заточен на земята. Външният вид на Исус показвал, че не е не е небесният Цар, а падналият ангел, и това се доказвало от Неговата слабост и умъчнен външен вид.

Христос не направи чудо за Себе Си

Тогава Сатана привлече вниманието на Христос към собствената си привлекателна външност, облечена в светлина и сила. Той започна да твърди, че е вестител, идващ направо от небесния трон, и заяви, че има право да изиска от Христос доказателства за факта, че е Божи Син. Стига да можеше, Сатана щеше да се престори, че не вярва в думите, които дойдоха от небето по време на кръщението на Божия Син. Реши да победи Христос и, ако е възможно, да създаде сигурност за царството и живота си. Първото му изкушение бе по въпроса за апетита. В това отношение Сатана имаше почти пълен контрол над света и изкушенията. Той приспособи изкушенията си според обстоятелствата и обстановката, в която се намираше Христос, и това направи изкушението му почти непреодолимо.

Исус би могъл да извърши чудо за Себе Си, но това не би било в съгласие със спасителния план. Многобройните чудеса в Неговия живот разкриват силата Му да действа чудотворно в полза на страдащото човечество. В резултат на чудо, направено от Милост, Христос бе нахранил наведнъж пет хиляди души с пет хляба и две рибки. Следователно Той имаше силата да извърши чудо и да задоволи глада Си. Сатана се ласкаеше с мисълта, че би могъл да подтикне Христос да се усъмни в думите, изговорени от небето по време на кръщението. Ако би могъл да го накара да се усъмни по въпроса за Божествената Му принадлежност и да изпита съмнение относно изговорените от Отец думи, тогава би успял да постигне голяма победа.

Намери Христос в пустинята, лишен от човешко присъствие, без храна и изпитващ истинско страдание. Обстановката около

Него бе отблъскваща и предразполагаша към меланхолия. Сатана подсказа на Христос, че Бог не би оставил Сина Си в такова състояние на нужда и истинско страдание. Надяваше се да разклати доверието Му в Неговия Отец, Който бе допуснал да стигна до това състояние на страдание в пустинята, където човешки крак още не бе стъпвал. Сатана се надяваше да Го накара да изпита такова съмнение в любовта на Отца, което би се вкоренило в съзнанието Му. Така, потиснат от силата на отчаянието и големия глад, Исус би упражнил чудотворната Си сила за своя полза и би се откъснал от десницата на небесния Си Отец. Това наистина бе изкушение за Христос, но Той не го задържа в сърцето нито за миг. Дори за момент за не се усъмни в любовта на небесния Си Отец, макар че сякаш бе смазан от неизразима мъка. Сатанинските изкушения, колкото и умело да бяха измислени, не опетниха чистотата на Божия скъп Син. Пребъдващото Му упование в Неговия небесен Отец не можеше да бъде поклатено.

Христос не спореше с изкушението

Исус не се унижи да обяснява на неприятеля, че е Божи Син и по какъв начин трябва да действа. По обиден и заплашителен начин Сатана посочи настоящата Му слабост и лошия Му външен вид, които контрастираха със силата и славата Му. Той се подигра на Христос, че е лош представител не само на ангелите, но и на издигнатия им Военачалник, признатия Цар в царските дворове. Сегашното Му състояние показвало, че е изоставен от Бога и от хората. Каза, че ако Христос наистина е Божият Син, Господарят на небето, би имал сила, равна на Бога, и би му дал доказателства, като направи чудо и превърне камъка пред нозете Си в хляб, за да облекчи глада Си. Сатана обеща, че ако Христос направи това, всички дяволски твърдения за надмощие биха били изоставени и борбата между него и Исус би завършила веднъж завинаги.

Христос сякаш не забеляза хулите и подигравките на Сатана. Не почувства желание да му даде доказателства за силата Си. Смирено понесе обидите, без да им отвърне. За Него думите, изговорени от небето при кръщението Му, бяха скъпоценно доказателство, че Отец одобрява тръгването по пътя на спасителния план като заместник и гарант на човека. Отварянето на небесата и слизането на гълъба бяха уверение, че Отец ще съедини небесната Си сила със силата на Своя Син на земята, за да избави човека от властта на Сатана. По този начин Бог прие усилията на Христос да свърже земята с небето, крайния човек с безкрайното.

Дадените от Отца знамения бяха от изключително значение за Божия Син по време на всичките Му страдания и ужасни сблъсъци с главния бунтовник. Докато бе изпитван от Бога в пустинята и по време на цялата Си земна дейност Христос нямаше защо да убеждава Сатана в собствената Си сила и да му дава

доказателство, че е Спасителят на света. Дяволът имаше достатъчно доказателства за издигнатото Му състояние. Нежеланието му да отдаде на Исус дължимата почит и да прояви смирение и покорство узря в бунт срещу Бога и го отдели от небето.

Христос нямаше мисия да упражнява Божествената Си сила за Своя полза и да се освобождава от страдания. Доброволно бе приел участието Си. Благоволил бе да приеме човешко естество и да страда от неудобствата, трудностите и бедите, характерни за човешкото семейство. Исус не трябваше да извършва чудеса за Себе Си. Дошъл бе да спасява хората. Целта на мисията Му бе да даде благословение, надежда и живот на страдащите и потисканите. Той трябваше да понесе бремето и мъката на страдащото човечество.

Макар че изпитваше страшните болки на глада, Христос устоя на изкушенията. Отблъсна Сатана със Словото - същото слово, което бе дал на Мойсей в пустинята, за да бъде повторено на разбунтувалите се израилтяни във времето, когато храната им бе ограничена и те искаха да получат месо: "Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста" (Мат. 4:4). С тези думи и с примера Си Христос показва, че гладът за земна храна не е най-голямото бедствие, което може да сполети човека. Сатана измами първите ни родители, че изяждането на плод от дървото на живота,* от което Бог им бе забравил да ядат, ще им бъде от голяма полза и ще ги осигури срещу смъртта - точно обратното на казаното от Господа. "Но от дървото за познаване на доброто и злото да не ядеш от него, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш" (Бит. 2:17). Ако Адам бе послушен, никога не би познал нуждата, скръбта и смъртта.

Ако хората, живели преди потопа, бяха послушни на Божието слово, щяха да бъдат запазени и не биха загинали във водите. Ако израилтяните бяха послушни на Божието слово, Господ би им дал особени благословения. Те обаче паднаха в резултат на задоволяването на апетита и страстите си. Не желяеха да се вслушат в Божието слово. Отдаването им на извратен апетит ги доведе до многобройни и тежки грехове. Ако бяха поставили Божиите изисквания на първо място, а физическите си нужди на второ, като се подчинят на Божия избор за най-подходящата за тях храна, нито един не би загинал в пустинята. Щяха да бъдат утвърдени в добрата ханаанска земя като свят и здрав народ, без да има нито един болен сред племената им.

Спасителят на света "стана грях" за човечеството. Превръщайки се в заместник на човека, Христос не използва Силата Си на Божи Син. Той се причисли към човешките синове. Трябваше да понесе изкушението като човек и заради човека, като преживее най-трудни обстоятелства и остави пример на вяра и съвършено упование в небесния Си Отец. Христос знаеше, че когато благоволи, Отец ще Му даде храна. В това страшно изпитание, когато гладът Му причиняваше безмерни страдания,

Исус не намали ни най-малко мъките Си чрез ненавременна изява на Божествената Си сила.

Когато изпадне в затруднено положение, падналият човек не би могъл да има сила да извърши чудеса за себе си, да се спаси от болка и мъка или да си даде победа над враговете. Целта на Бога е да изпита хората и да им даде възможност да развият характера си, като често ги води до трудни ситуации, за да опита вярата и доверието им в любовта и силата Му. Животът на Христос бе съвършен образец. С примера и ученията Си Той винаги ще учи човека, че може да разчита на Бога и че трябва да има вяра и твърдо упование в Него.

Христос знаеше, че Сатана е лъжец още от началото и че е необходим силен себеконтрол, за да слуша предложенията на този нагъл измамник, без веднага да го изобличи за смелите му твърдения. Сатана се надяваше, че ще провокира Божия Син към спор. Надяваше се, че поради голямата Му слабост и душевна агония, би могъл да получи надмощие над Него. Решил бе да изопачи думите на Христос, да твърди, че Го е победил и да извика на помощ падналите си ангели, за да използва голямата им сила, с която да Го победят.

Спасителят на света нямаше защо да спори със Сатана, който бе изгонен от небето, тъй като не бе вече достоен да бъде там. Този, който можа да повлияе на Божиите ангели срещу върховния им Ръководител и срещу Неговия Син, любимия им Военачалник, както и да предизвика съчувствието им, бе способен на всякаква измама. Четири хиляди години бе воювал срещу Божието управление и не бе загубил нито едно от уменията и способностите си да изкушава и мамии.

Победа чрез Христос

Тъй като падналият човек не можеше да победи Сатана със собствени сили, Христос дойде от царските дворове на небето, за да му помогне със съединената Си човешка и Божествена сила. Исус знаеше, че Адам в Едем при всичките си големи предимства би могъл да устои на сатанинското изкушение и да го превъзмогне. Знаеше също, че за човека не е възможно въвн от Едем, отделен от Божията светлина и любов след грехопадението, да се съпротиви на сатанинските изкушения със собствена сила. С цел да му даде надежда и да го спаси от пълен провал, Той се смири и прие човешко естество, така че при съчетаване на Божествената с човешката сила да успее да стигне до човека там, където е сега. Исус получава за падналите Адамови синове и дъщери тази сила, която не могат да постигнат сами. По този начин те могат да победят изкушенията на Сатана.

Приемайки човешкото естество, превъзвишеният Божи Син привлича човека по-близо до Себе Си, като става заместник на грешника. Той се уеднаквява със страданията и мъките на хората. Изкушен бе въвн всичко като човек, за да знае как да помага на изкушаваните. Христос победи от името на грешника.

В нощно видение Яков видя земята свързана с небето чрез стълба, която стигаше до Божия трон. Видя, че Божии ангели, облечени в одежди от небесна светлина, слизат и се качват по тази светеща стълба. Основата на стълбата бе върху земята, а върхът ѝ стигаше до най-високото небе и бе опряна до трона на Йехова. Лъчите от трона осветяваха стълбата и отразяваха върху земята светлина от неизразимата слава.

Тази стъпка символизираше Христос, Който бе прокарал пътя между земята и небето. В смирението Си Той слезе до дълбините на човешката скръб, за да състрадава на падналия човек, т.е. изпълни това, което бе символично показано на Яков – стълба, поставена на земята, чийто край стигаше до небето, т.е. символизираше Божествената сила на Христос, Който стига до Безкрайния и по този начин свързва земята с небето и крайният човек с безкрайния Бог. Посредством Христос може да има връзка между Бога и човека. Ангели могат да слизат от небето на земята с вести на любов към падналия човек и да помагат на тези, които ще наследят спасението. Само чрез Христос небесните вестители помагат на хората.

В Едем Адам и Ева живееха в най-благоприятни условия. имаха привилегията да общуват с Бога и с ангелите. Върху тях не тегнеше присъдата на греха. Светлината на Бога и на ангелите бе с тях и около тях. Авторът на сътворяването им бе техен учител. Но те паднаха под силата на изкушенията на изкусния враг. Четири хиляди години Сатана бе работил срещу Божието управление и бе придобил опит от решителните си действия. Падналите хора нямаха предимствата на Адам и Ева. Те бяха отделени от Бога цели четири хиляди години. Способността да разбират и силата да се съпротивляват срещу изкушенията на Сатана намаляваха все повече, докато накрая Сатана започна да царува триумфално на земята. Апетитът и страстите, любовта към светското и дръзките грехове бяха големи източници на злото, от които възникнаха всички видове престъпление, насилие и поквара.

40. Второто изкушение на Христос*

Сатана бе разгромен в стремежа си да победи Христос по въпроса за апетита. Там в пустинята Христос победи от името на човечеството точно в тази точка, като даде възможност на хората във всички бъдещи векове да побеждават сами в Негово име силата на апетита. Сатана не желаше да прекрати усилията си, преди да опита всички средства за постигане на победа над Изкупителя на света. Знаеше, че за него е въпрос на живот и смърт дали той или Христос ще спечелят борбата. За да създаде страхопочитание в Христос и да му покаже голямата си сила, той Го отведе в Ерусалим и Го постави върху островърха кула на храма и продължи да Го мъчи с изкушения.

Отново поиска от Христос, ако е Божи Син, да му даде доказателство, като се хвърли от зашеметяващата височина, на която Го бе поставил. Настоя Христос да прояви доверието Си в грижата на Отец, като се хвърли от храма. В първото си изкушение, засягащо апетита, Сатана се бе опитал да внуши съмнение в Божията любов и грижа към Христос, показвайки Му пустинята и глада като доказателство, че Бог не гледа благосклонно на Него. Не постигна успех. Следващата му стъпка бе да се възползва от вярата и съвършеното упование на Христос в Неговия небесен Отец и да Го подтикне да извърши нещо дръзко. "Ако си Божи Син, хвърли се долу, защото е писано: Ще заповяда на ангелите Си за Тебе и на ръце ще Те вдигат, да не би да удариш о камък ногата Си" (Мат. 4:6). Исус бързо отговори: "Писано е още: Да не изпитваш Господа твоя Бог" (Мат. 4:7).

Грехът дързост

Грехът дързост е много близък до добродетелта вяра и доверие в Бога. Сатана се ласкаеше с мисълта, че може да се възползва от човешкото естество на Христос, като Го подтикне да прехвърли границата между упованието и дързостта. Много души се провалят в тази точка. Сатана се опита да измами Христос чрез ласкателство. Призна, че Христос е бил прав в пустинята, защото дори в най-трудни обстоятелства е вярвал и се е уповавал, че Бог е Негов Отец. След това поиска от Христос да му даде още едно доказателство за непоклатимото Си доверие в Бога, като се хвърли от храма. Каза на Христос, че ако наистина е Божи Син, няма от какво да се бои, защото ангелите ще бъдат наблизко и ще Го подкрепят. От начина, по който ги използва, стана ясно, че Сатана разбира писанията.

Изкупителят на света остана непоколебим и показа, че има съвършена вяра в обещаните Му от Отец грижи. Макар че бе в ръцете на неприятеля и живееше сред големи трудности и беди, не искаше да поставя на ненужно изпитания любовта на Своя Отец. Въпреки нашепванията на Сатана Христос не изкуши Бога чрез дръзки експерименти с провидението Му. Дяволът се възползва от библейски текст, който изглеждаше подходящ за случая. Надяваше се да осъществи плановете си, като приложи текста за нашия Спасител и за особената Му ситуация.

Христос знаеше, че Бог наистина може да Го вдигне, ако би поискал да се хвърли от храма. Но да постъпи така, без да Му е наредено, и да направи експеримент с грижата и любовта на Отец само защото е предизвикан от Сатана, не би било израз на сила, нито на вяра. Дяволът много добре знаеше, че ако Исус бъде убеден да се хвърли от храма, без да е получил нареждане от Отца Си, само за да докаже, че небесният Баща Го защитава, би проявил слабостта на човешкото Си естество.

Христос излезе победител от второто изкушение. По време на страшния Си конфликт с мощния враг Той показа, че има

съвършено доверие и упование в Своя небесен Отец. Чрез постигнатата победа нашият Изкупител даде съвършен пример на човека, показвайки му, че може да бъде в безопасност само ако има силно упование и непоклатимо доверие в Бога във всички изпитания и беди. Отказа да прояви дързост по отношение на милостта на Своя Отец и да предизвика опасност, която би направила наложителна проявата на Божия сила, за да бъде спасен от беда. Това би означавало да насили Божието провидение за лични нужди. В такъв случай не би могъл да остави на народа Си съвършен пример на вяра и твърдо упование в Бога.

С изкушенията си Сатана целеше да подтикне Христос към дързост и към проява на човешка слабост, която би доказала, че не е съвършен пример за народа Си. Дяволът мислеше, че ако Христос не успее да издържи на изкушенията му, не би имало изкупление за падналото човечеството и властта му над света би била пълна.

Христос наша надежда и пример

Христовите унижения, мъки и страдания в пустинята на изкушението бяха понесени заради човечеството. Чрез Адам всички бяха загуби заради прегрешението му. Единствената надежда на човека за възвръщане на Божията благосклонност бе чрез Христос. Нарушавайки закона Му, хората се бяха отделили на такова разстояние от Бога, че не можеха да се смирят пред Него в степен, съразмерна на греховете си. Божият Син можеше да разбере напълно тежките грехове на нарушителя и само с безгрешния Си характер би могъл да направи приемливо изкупление за човека, понасяйки мъчителното чувство за неодобрението на Отца. Скръбта и страданията на Божия Син за греховете на света бяха съразмерни на Божественото Му превъзходство и чистота и на величината на престъплението.

Христос бе наш пример във всичко. Ако разберем унижението от дългото изпитание и пост в пустинята, претърпени за да се победи изкушението на апетита заради нас, бихме прилагали този урок за самите себе Си, когато сме изкушавани. След като за човешкото семейство силата на апетита е толкова силна, а себеугаждането е толкова страшно, че Божият Син се подложи на такова изпитание, колко важно е да почувстваме необходимост да поставим апетита си под контрола на разума. Нашият Спасител пости почти шест седмици, за да успее да постигне победа над апетита от името на човека. Как могат хора, изповядващи се за християни с просветена съвест и имащи пред себе си примера на Христос, да се отдават на задоволяване на тези страсти, които имат вредно въздействие върху ума и сърцето? Тъжен е фактът, че навиците на себеугаждане за сметка на здравето и силите на морала в днешно време държат в робски вериги голяма част от християнския свят.

Мнозина, които твърдят, че са благочестиви, не изследват защо бе необходимо Христос да преживее дълъг период на пост и страдание в пустинята. Мъката Му не идваше толкова от понасяне на болките на глада, колкото от чувството за ужасните последици за човечеството, породени от от задоволяването на апетита и страстите. Знаеше, че апетитът ще бъде идол за човека, ще го накара да забрави Бога и ще препречи пътя на спасението му.

41.Третото изкушение на Христос*

Нашият Спасител прояви съвършено доверие в небесния Си Отец, вярвайки, че няма да бъде изкушен повече, отколкото би имал сила да издържи, и ще стане победител, ако търпеливо понесе изпитанието, на което бе подложен. Христос бе изпаднал в опасност не по собствена воля. За известно време Бог допусна Сатана да има власт над Сина Му. Исус знаеше, че ако запази вяността Си в тази крайно трудна ситуация, Бог ще изпрати ангел да Му помогне, в случай че няма друг начин. Той бе приел човешкото естество и бе станал представител на човечеството.

Сатана разбра, че при второто голямо изкушение в нищо не е победил Христос. "Тогава, като Го възведе на една планина на високо и Му показа всичките царства на вселената в един миг време, дяволът Му рече: На Тебе ще дам всичката власт и слава на тия царства, защото на мене е предадена и аз я давам комуто ща; и тъй, ако ми се поклониш, всичко ще бъде Твое" (Лука 4:5.7).

В първите две големи изкушения Сатана не бе разкрил нито истинските си цели, нито характера си. Твърдеше, че е високопоставен вестител от небесните дворове. Сега обаче свали маската си. Показа на Христос в панорамен вид всички царства на света, и то в най-привлекателния им вид и в същото време заяви, че е князът на света.

Най-примамливото изкушение

Последното изкушение бе най-примамливото от трите. Сатана знаеше, че животът на Христос е изпълнен със скърби, трудности и конфликти. Мислеше, че би могъл да се възползва от този факт и чрез подкуп да подтикне Христос да се откаже от вяността Си. Дяволът използва цялата си сила в третото изкушение, защото този последен опит щеше да реши кой ще бъде победител. Искаше света да е негова собственост и той да бъде негов княз. Отнесе Исус на върха на висока планина и в панорамен вид Му показа всички царства на света, които от толкова дълго време бяха под негова власт. Предложи Му ги като дар. Каза на

Христос, че би могъл да има земните царства без никакви страдания и трудности. Сатана обеща да Му даде скиптъра и управлението си, след което Христос да стане законен владетел, стига само да му направи една услуга. Единственото, което поиска, за да Му предаде още в същия ден показаните царства, бе Христос да му отдаде почит като на висшестоящ.

За миг погледът на Исус се спря на разкриващата се пред Него слава. Той обаче се обърна и отказа да гледа пленяващата гледка. Не пожела да постави в опасност непоклатимата Си вяност, като се занимава с изкусителя. Когато Сатана поиска от Него да му отдаде почит, в Христос се надигна Божествено негодувание. Не можа повече да толерира богохулната дързост на дявола, нито да му позволи да остане до Него. Тук Христос упражни упражни Божествената Си власт и заповяда на Сатана да се откаже от намерението Си. "Махни се от Мене, Сатано, защото е писано: На Господа твоя Бог да се покланяш и само Нему да служиш" (Мат. 4:10). В своята гордост и арогантност Сатана бе заявил, че е законен и вечен управник на света, притежател на всичките му богатства и слава, имащ право да получи почитта на всички, които живеят на земята, сякаш той е творецът на света и на всички неща в него. Той заяви на Христос: "На Тебе ще дам всичката власт и слава на тия царства, защото на мене е предадена и аз я давам комуто ща" (Лука 4:6). Опитва се да направи специален договор с Христос и да Му предаде всичко, което твърдеше, че притежава, стига Божият Син да му се поклони.

Тази обида към Твореца предизвика възмущението на Христос и Той смърти Сатана и го отпъди. При първото си изкушение дяволът мислеше, че толкова добре е прикрил истинския си характер и цел, че Христос не е видял в него падналия бунтовен военачалник, когото бе победил и изпъдил от небето. Думите, с които Христос го изпъди - "Махни се, Сатано" - показаха, че е бил разпознат още отначало и че всичките му хитри уловки не са успели да впримчат Божия Син. Сатана знаеше, че ако Исус умре, за да изкупи човека, властта му ще бъде отнета след време и той ще бъде унищожен. Затова планът му бе да предотврати, ако е възможно, осъществяването на великото дело, започнато от Божия Син. Ако планът за изкуплението на човека пропаднеше, дяволът би задържал царството, към което имаше претенции. Надяваше се, че ако успее, ще царува, противопоставяйки се на небесния Бог.

Сатана ликуваше, когато Исус напусна небето и остави там властта и славата Си. Мислеше, че Божият Син попада под негова власт. Толкова лесно бе успял да изкуши святата двойка в Едем, че се надяваше със сатанинското си лукавство и сила да победи дори Сина на Бога и по този начин да спаси живота и царството си. Ако би успял да изкуши Исус да се отклони от волята на Отца Си, както бе направил с Адам и Ева, тогава целта му би била постигната.

Настъпваше моментът, когато Исус щеше да изкупи сатанинското притежание, като даде живота Си и след известно

време всичко на небето и на земята да Му бъде подчинено. Исус бе твърд. Той избра живот на страдания и на позорна смърт. Според посочения от Отца път Христос трябваше да стане законен управник на земните царства и да ги получи в ръцете Си като вечно притежание. Сатана също щеше да бъде предаден в ръцете Му и унищожен със смърт, за да не тормози никога повече Исус или прославлените светии.

Решително устояване на изкушението

Исус каза на коварния враг: "Махни се от Мене, Сатано, защото е писано: На Господа твоя Бог да се покланяш и само Нему да служиш" (Мат. 4:10). Сатана бе поискал Христос да му даде доказателство, че е Божи Син и сега получи това доказателство. Задължен бе да се подчини на Божествената заповед на Христос. Дяволът бе отблъснат и смълчан. Нямаше сила да се противопостави на бързото отпъждане. Длъжен бе незабавно да прекрати изкушенията и да остави Изкупителя на света.

Сатана оттегли отвратителното си присъствие. Борбата завърши. Въпреки големите страдания Христовата победа в пустинята бе толкова пълна, колкото бе и падението на Адам. За известно време бе свободен от присъствието на мощния си противник и на легионите му от ангели.

След като прекрати изкушенията Си, Сатана се махна от Исус за известно време. Врагът бе победен, но борбата бе дълга и изключително трудна. След завършването ѝ Христос бе изтощен и силно отслабнал. Той падна на земята, сякаш намиращ се пред прага на смъртта. Небесните ангели, които Му се бяха покланяли в царските двореци, и със силно, но изпълнено с мъка внимание бяха наблюдавали любимия си Военачалник и с удивление бяха следели ужасната Му борба със Сатана, дойдоха при Него и Му прислужваха. Приготвиха Му храна и Го подкрепиха, тъй като лежеше като мъртъв. Ангелите бяха изпълнени с удивление и страхопочитание, защото знаеха, че Изкупителят на света изживяваше неописуеми страдания, за да постигне изкуплението на човека. Този, Който бе равен на Бога в небесните двореци, сега стоеше пред тях измършавял от почти шест седмичния пост. Изоставен и самотен Той бе преследван от изгонения от небето главен бунтовник. преживял бе много по-тежко и страшно изпитание, отколкото някога би сполетяло човек. Войната със силата на тъмнината бе дълга и изтощителна за Христовото човешко естество, намиращо се в състояние на слабост и страдание. Ангелите му донесоха вести на любов и утеха от Отца, както и уверението, че цялото небе ликува в резултат на пълната победа, постигната от Него заради човека.

Цената за изкуплението на човечеството никога няма да бъде напълно разбрана, докато изкупените не застанат със Спасителя до Божия трон. Когато могат да оценят стойността на безсмъртния живот и на вечната награда, те ще запеят песен на

победа и вечен триумф. "... и казваха с с висок глас: Достойно е Агнето, което е било заклано, да приеме сила и богатство, премъдрост и могъщество, почит, слава и богатство" (Откр. 5:12). "И всяко създание - казва Йоан - което е на небето, на земята и под земята и по морето и всичко, що има в тях, чух да казват: На Този, Който седи на престола, и на Агнето да бъде благословение и почит, слава и господство до вечни векове" (Откр. 5:13).

Макар че Сатана не бе успял в големите си усилия и в най-силните си изкушения, пак не се бе отказал от надеждата, че е възможно в бъдеще да постигне по-голям успех. Очакваше периода на Христовата дейност, когато щеше да има възможности да опита силата и хитростите си срещу Него. Сатана направи планове да заслепи евреите, Божия избран народ, за да не могат да разпознаят Христос - Изкупителя на света. Надяваше се да изпълни сърцата им със злоба, завист и омраза срещу Божия Син, за да не Го приемат, а да направят земния Му живот колкото се може по тежък.

* Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 28 юли 1874 г. - Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 4 и 18 август 1874 г. - Съставителите.

* Очевидно тук става въпрос за дървото за познаване на доброто и злото, а не за дървото на живота. Фразата "на живота" е явна печатарска грешка. Не се среща в първоначалния текст на статията, публикувана за първи път в сп. "Сайнс ъф дъ таймс" от 9 юли 1874 г., нито в брошурата, озаглавена "Изкушението на Христос", с. 42. - Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 18 август и 1 септември 1874 г. - Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 1 септември 1874 г. - Съставителите.

ХРИСТОС - ТВОРЕЦ И ЖИВОТОДАТЕЛ

42.Божие откровение*

"Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее из тъмнината, Той, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети света с познаването на Божията слава в лицето Исус Христово" (2Кор. 4:6).

Преди грехопадението нищо не затъмняваше умовете на първите ни родители и не замъгляваше способността им ясно да разбират Божия характер. Те се придържаха съвършено към волята на Бога. Красива светлина, Божията светлина ги покриваше.

Господ посещаваше святата двойка и я наставляваше посредством сътвореното от ръцете Му. Природата бе техният учебник. В Едемската градина съществуването на Бога се проявяваше в заобикалящите ги природни красоти. Всяко дърво им говореше. Невидимите Божии неща бяха ясно разпознавани и ставаха разбираеми чрез сътвореното от Него. Това се отнасяше дори за Неговата сила и Божественост.

Но макар че Бог можеше да бъде ясно видян в природата, това е доказателство в полза на твърдението, че след греха съвършеното познание за Господа бе разкрито на Адам и Ева и потомството им чрез природния свят. Природата можеше да дава уроците си на човека, докато той бе в състояние на невинност. Но прегрешението предизвика разруха и застана между природата и Бога на природата. Ако Адам и Ева никога не бяха проявили непослушание към своя Творец, ако бяха останали в пътя на съвършената нравственост, биха могли да опознаят и разберат Бога. Но когато се вслушаха в гласа на изкушителя и съгрешиха срещу Господа, светлината от одеждите на небесната невинност изчезна. Разделяйки се с одеждата на своята безгрешност, те се покриха с тъмните роби на невежеството относно Бога. Заобикалялата ги досега чиста и съвършена светлина бе озарявала всичко, до което се приближаваха. Но лишено от небесна светлина, Адамовото потомство не можеше вече да види Божия характер в сътвореното от ръцете Му.

Природните красоти, които виждаме днес, ни дават само слаба представа за Едемското великолепие и слава. И въпреки това природата с ясно различим глас провъзгласява Божията слава. В нещата от природата, макар и опетнени от проклятието на греха, остават много големи красоти. Един Всемогъщ, велико в слава, милост и любов сътвори света, който дори в омърсеното си състояние запечатва в ума истините за гениалния Художник и Творец. В отворената книга на природата, в прекрасните благоуханни цветя с разнообразните си и нежни краски Бог ни дава ясно доказателство за Своята любов. След падането на Адам Бог би могъл да унищожи всяка отваряща се пъпка и разцъфващо цвете или да отнеме така приятния за сетивата аромат. Присъдата може да бъде прочетена в съсухрената и опетнена от проклятието земя, в бодилите, тръните и плевелите. Но от нежния цвят и аромата на цветята можем да научим, че Бог все още ни обича и че Неговата милост не е напълно оттеглена от света.

В природата има много духовни уроци за човечеството. Цветята умират, но поникват за нов живот. В това можем да видим истината за възкресението. Всички, които обичат Бога, ще разцъфнат отново в горния едем. Но природата не може да ни даде урок за великата и чудна Божия любов. Затова след грехопадението тя не бе единственият учител на човека. За да не остане светът и във вечна духовна нощ, Богът на природата се среща с нас в лицето на Исус Христос. Божият Син дойде на света като откровение на Отца. Той бе "истинската светлина, която осветява всеки човек" (Йоан 1:9). Ние трябва да познаем

светлината на "Божията слава в лицето Исус Христово" (2Кор. 4:6).

В лицето на единородния Си Син небесният Бог благоволи да се снижи до човешкото ни естество. Отговаряйки на въпроса на Тома, Исус каза: "Аз съм пътят и истината, и животът. Никой не дохожда при Отца освен чрез Мене. Ако бяхте познали Мене, бихте познали и Отца Ми. Отсега Го познавате и сте Го видели. Филип Му казва: Господи, покажи ни Отца и достатъчно ни е. Исус му казва: Толкова време съм с вас и не познаваш ли Ме, Филипе? Който е видял Мене, видял Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца? Не вярваш ли, че Аз съм в Отца и че Отец е в Мене? Думите, които аз ви казвам, не от Себе Си ги говоря, но пребъдващият в Мене Отец върши Своите дела. Вярвайте Ме, че Аз съм в Отца и че Отец е в Мене; или пък вярвайте Ме поради самите дела" (Йоан 14:6-11).

Най-трудният и унизителен урок, който човекът трябва да научи, е, че няма сили и не може да разчита на човешката си мъдрост, а ако започне сам да се опитва да проумява природата, неизбежно ще се провали. Грехът е затъмнил зрението му и сам не е в състояние да я разтълкува, ако я поставя над Господа. Не може да види в нея нито Бога, нито изпратения от Него Исус Христос. Човекът е в същото положение, в което се намираха атиняните, издигнали олтари за поклонение пред природата. Заставайки на Ареопага, Павел представи не атинянските жители величието на живия Бог, така различно от езическото им поклонение.

"Атиняни - каза той, - по всичко виждам, че сте много набожни. Защото, като минавах и разглеждах предметите, на които се кланяте, намерих и един жертвеник, на който бе написано: НА НЕПОЗНАТИЯ БОГ. Онова, прочее, на което се кланяте, без да го знаете, това ви проповядвам. Бог, Който е направил света и всичко, що е в него, като е Господар на небето и на земята, не обитава в ръкотворени храмове, нито Му са потребни служения от човешки ръце, като да би имал нужда от нещо, понеже сам той дава на всички и живот, и дишане, и всичко. Направил е от една кръв всички човешки народи да живеят по цялото лице на земята, като им е определил предназначени времена и пределите на заселищата им, за да търсят бога, та дано биха го поне напипали и намерили, ако и Той да не е далеч от всеки един от нас. Защото в Него живеем, движим се и съществуваме; както и някои от вашите поети са рекли: Защото дори Негов род сме. И тъй, като сме Божи род, не бива да мислим, че Божеството е подобно на злато или на сребро, или на камък, изработен с човешко изкуство и измишление" (Деяния 17:22-29).

Природата не е Бог

Онези, които имат истинско познание за Бога, не биха били толкова заслепени от законите на материята или движението в

природата, че да пренебрегнат или да откажат да признаят непрестанното Божие действие в природата. Тя нито е, нито някога е била Бог. Гласът ѝ свидетелства за Бога, но не е Бог. Като Негово творение природата само дава свидетелство за Божията мощ. Божеството е неин автор. Сама по себе си природата няма друга сила освен тази, която Бог ѝ дава. Съществува личен Бог, Отец; съществува и личен Христос, Синът. "Бог, Който при разни частични съобщения и по много начини е говорил в старо време на бащите ни чрез пророците, в края на тия дни говори нам чрез Сина, Когото постави наследник на всичко, чрез Когото и направи световите; Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество, и държейки всичко чрез Своето могъщо слово, след като извърши чрез Себе Си очищение на греховете, седна отдясно на Величието нависоко" (Евр. 1:1-3).

Псалмистът възкликва: "Небесата разказват славата Божия и просторът известява делото на ръцете Му. Ден на ден казва слово и нощ на нощ изявява знание. Без говорене, без думи, без да се чуе гласът им" (Пс. 19::1-3). Възможно е някои да предположат, че тези велики неща в природния свят са Бог. Те не са Бог. Всички тези чудеса в небето само вършат определената им работа. Те са Господни средства. Бог е управникът, както и творецът на всички неща. Божеството е ангажирано в поддържане на всичко сътворено. Същата ръка, която поддържа планините и ги балансира, ръководи световите в тайнствения им път около слънцето.

Едва ли има природно действие, което да не е описано в Божието слово. Словото заявява, че "Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите и дава дъжд..." (Мат. 5:45)). Господ "прави трева да расте трева по планините". "Дава сняг като вълна, разпръсква сланата като пепел... Пак изпраща словото Си и ги разтопява. Прави вятъра Си да духа и водите да текат" (Пс. 147:8, 16-18). "Прави светкавици за дъжд, изважда ветрове из съкровищниците Си" (Пс. 135:7).

В тези текстове от Свещеното писание не се казва нищо за никакви независими природни закони. Бог дава на материята качества, с които да осъществи плановите Си. Той използва Свои начини, за да направи така, че растителността да разцъфне. Изпраща роса, дъжд и слънчева светлина, за да може зеленината да поникне и да се разпростре като килим по земята, а храстите и плодовите дръвчета да напъпват и дават цвят и плод. Не бива да се предполага, че е създаден закон, чрез който семето да се развива само, а листото да се появи, защото трябва да направи това само по себе си. Бог е създал закони, но те са само слуги, чрез които Той постига определени резултати. Чрез непосредствената Божия намеса всяко малко семенце прониква през земята и се разпуква за живот. Всяко листо израства, всяко цвете цъфти благодарение на Божията сила.

Физиката на човека се наблюдава от Бога, но не е като часовник, който само се навива и се оставя да работи сам. Сърцето бие удар след удар, тялото диша дъх след дъх, но

цялостната физика е под Божие наблюдение. "Вие сте Божия нива, Божие здание" (1Кор. 3:9). В Бога живеем, движим се и съществуваме. Всеки удар на сърцето, всеки дъх е чрез силата на Този, Който вдъхна в ноздрите на Адам жизнено дихание – дъха на вечно присъстващия Бог, великия АЗ СЪМ.

Древните философи се гордееха с големите си познания. Да прочетем какво е боговдъхновеното разбиране на апостола по въпроса за материята. "Като се представяха за мъдри, те глупееха и славата на нетленния Бог размениха срещу подобие на образ на смъртен човек, на птици, на четвероноги и на гадини... те, които замениха истинския Бог с лъжлив и предпочетоха да се покланят и да служат на тварта, а не на Твореца" (Римл. 1:22-25). С човешката си мъдрост светските хора не могат да опознаят Бога. Великите на земята събират от природата несъвършени знания за Господа и след това в глупостта си издигат нея и законите ѝ над Бога. Онези, които не са Го опознали чрез приемане на дадените от Него откровение в лицето на Христос, ще получат съвсем несъвършено познание за Него, като изучават природата. Познанието, което не дава възвисени представи за Бога и отклонява от придържане към волята Му, прави хората идолопоклонници. Твърдейки, че са мъдри, те стават безумни.

Онези, които мислят, че могат да получат знание за Бога, отделено от Неговия Представител, Когото Словото обявява за "отпечатък на Неговото същество" (Евр. 1:3), ще трябва да станат глупави в собствените си очи, преди да помъдреят. Невъзможно е само от природата да се получи съвършено познание за Бога, тъй като самата тя е несъвършена. В своето несъвършенство природата не може да представя Бога, нито да разкрива характера и моралното Му съвършенство. Христос обаче дойде на света като личен Спасител. Той бе представител на един личен Бог. Като личен Спасител Той се възнесе нависоко и ще дойде отново от небето като – пак като личен Спасител. Христос е "отпечатък" на личността на Отец. "Защото в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството" (Кол. 2:9).

43.Животодателят Христос*

"В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко това чрез Него стана и без Него не е станало нищо от това, което е станало. В Него бе животът и животът бе светлина на човеците. И светлината свети в тъмнината, а тъмнината я не схвана" (Йоан 1:1-5). Светът не видя божественото в смирения Човек от Назарет. Единородният Син на вечния Бог бе на земята и хората не познаха нито Него, нито истинския Му характер.

"В Него бе животът и животът бе светлина на човеците" (Йоан 1:4). Тук се има предвид не физическият живот, а безсмъртието - животът, който е изключителна Божия собственост. Словото, Което бе с Бога и Което бе Бог, имаше този живот. Физическият живот е нещо, което всяка личност получава. Той не е вечен или безсмъртен, защото живородателят Бог го взема отново. Човекът няма контрол над своя живот. Животът на Христос обаче не бе взет назаем. Никой не може да Му Го вземе. Исус каза: "Аз от Себе Си го давам" (Йоан 10:18). Този живот не е присъщ за човека. Той може да го притежава само чрез Христос. Не може да си го спечели, защото му се дава безплатно и даром, ако повярва в Христос като в свой личен Спасител. "А това е вечен живот: да познаят Тебе, единия истинен Бог и Исуса Христа, Когото Си изпратил" (Йоан 17:3). Това е отвореният извор за живот за света.

В заръката си към Тимотей Павел казва: "Но ти, човече Божи, бягай от тия неща и следвай правдата, благочестието, вярата, любовта, търпението, кротостта. Подвизавай се в доброто войнстване на вярата, хвани се за вечния живот, на който си бил призван, като си направил добрата изповед пред мнозина свидетели. Заръчвам ти пред Бога, Който оживява всичко, и пред Христа Исуса, Който пред Понтийския Пилат засвидетелства с добрата изповед, да пазиш тая заповед чисто и безукорно до явлението на нашия Господ Исус Христос, което своевременно ще бъде открито от блажения и единствен Властител, Цар на царстващите и Господ на господарстващите, Който сам притежава безсмъртие, обитавайки в непристъпна светлина; Когото никой човек не е виждал, нито може да види; Комуто да бъде чест и вечна сила" (1Тим. 6:11-16).

На друго място апостол Павел казва: "Вярно е това слово и заслужава пълно приемане, че Христос Исус дойде на света да спаси грешните, от които главният съм аз. Но придобих милост по тая причина, за да покаже Исус Христос в мене, главния грешник, цялото Си дълготърпение за пример на ония, които щяха да повярват в Него за вечен живот. А на вечния Цар, на безсмъртния, невидимия, единствения Бог да бъде чест и слава до вечни векове" (1Тим. 1:15-17).

Даденото от Христос безсмъртие

Христос "осия живот и безсмъртие чрез благовестието" (2Тим. 1:10). Никой не може да има независим духовен живот, отделен от Него. Грешникът не е безсмъртен. Бог е казал: "Душата, която е съгрешила, тя ще умре" (Ез. 18:4). Този стих има толкова дълбоко значение. Говори за нещо, простиращо се извън смъртта, която е общата участ на всички. Тук става въпрос за втората смърт. Хората се стряскат и казват: "Нима човекът не е нищо повече от животно?" Смятат, че това е унижително. Но кое издига човека в очите на Бога? Може би натрупаните пари? Не, защото Бог заявява: "Златото и среброто

са мои." Ако някой злоупотреби с поверените му богатства, Бог може да разпилява по-бързо, отколкото човек да събира. Някой може да е с блестящ интелект, може да е богат с природни дарби, но всички тези неща са му дадени от Бога, от неговия Творец. Господ може да отнеме разума и за миг човек да стане като Навуходоносор – изпаднал до нивото на полските зверове. Господ прави това, защото човекът действа, сякаш мъдростта и силата му са получени независимо от Него.

Човекът е смъртен и докато се смята за прекалено мъдър да приеме Исус, ще си остане само смъртно същество. Хората са правели чудни неща в областта на познанието, но кой им е дал сила за това? Господ на силите. Ако някои имат някакви въображаеми способности и триумфират поради личната си сила и прославят себе си, следвайки примера на предпотопния свят, неизбежно ще загинат. Мислите на онези хора с дълъг живот бяха само зли – непрекъснато мислеха само зло. Те бяха мъдри да вършат злини и земята се поквари под жителите си. Ако се бяха свързали с Този, Който е безкраен в мъдрост, щяха да направят чудни неща с дадените им от Бога способности и таланти. Но като се отвърнаха от Него, решиха да тръгнат след Сатана. Същото правят и мнозина в наше време. Господ ги помете от земята заедно с цялото им прехвалено знание.

Възможно е светът да възвеличава хора за това, което са направили. Човекът обаче може да се смали много бързо в Божиите очи, като прилага погрешно поверените му таланти, които биха го издигнали, ако бъдат правилно използвани. Макар че Господ е дълготърпелив и не желае никой да погине, в никакъв случай няма да очисти виновните. Нека всички се вслушат в думите на Господа: "Защо, прочее, ритате жертвата Ми и приноса Ми, който съм заповядал да принасят в жилището Ми, и почиташ синовете си повече от Мене, за да се гоите с по-доброто от всичките приноси на людеите Ми Израиля? Затова Господ израилевият Бог казва: Аз наистина думам, че твоят дом и домът на баща ти щяха да ходят пред Мене до века, но сега Господ казва: Далеч от Мене! Защото ония, които славят Мене, тях ще прославя Аз, а ония, които Ме презират, ще бъдат презрени" (1Царе 2:29, 30).

Бог почита онези, които са Му послушни: "Въздаде ми Господ според правдата ми, според чистотата на ръцете ми възнагради ме, защото съм опазил пътищата Господни и не съм се отклонил от Бога мой в нечестие. Защото всичките Му съдби са били пред мене и от повеленията Му не съм се отдалечил" (Пс. 18:20-22).

Как да получим вечен живот

Единствено вярващият в Христос може да получи вечен живот. Само ако непрестанно се храним с Христовата плът и кръв, можем да имаме увереност, че сме участници в Божественото естество. По този въпрос никой не бива да е

безразличен и да казва: "Няма значение в какво вярваме, стига да сме честни." Няма да сте в безопасност, ако се откажете дори от едно зрънце от жизнено важна истина, за да угодите на себе си или на някой друг. Не се стремете да избегнете кръста. Ако не получаваме светлина от Слънцето на правдата, нямаме връзка с Източника на всяка светлина, а ако този живот и светлината не пребъдват в нас, не е възможно да бъдем спасени.

Бог е дал всичко необходимо, за да не може Сатана да осуети първоначалния Му план за създаването на човека. След като чрез непослушанието си Адам и Ева донесоха смърт на света, за човешкото семейство бе дадена скъпа жертва. На хората бе придадена по-голяма стойност, отколкото имаха първоначално. Давайки Христос, единородния Си Син като откуп за света, Бог даде цялото небе.

Човешкото същество придобива стойност, когато приеме Христос. Исусовата жертва дава живот и светлина на всички, които Го приемат за свой личен Спасител. Божията любов, изявена чрез Исус Христос, прониква в сърцето на всеки член на Неговото тяло и оживотворява закона на Отца. Така Бог може да живее с човека, а човекът да живее с Бога. Павел заявява: "Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене, а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене" (Гал. 2:20).

Ако чрез вяра стане едно с Христос, човекът може да получи вечен живот. Бог обича изкупените от Христос така, както обича Сина Си. Каква надежда! Може ли Бог да обича грешника така, както обича собствения Си Син? Да. Христос го е казал, а думите Му не са празни. Той ще почете всичките ни усилия, ако се хванем за обещанията Му с живо вяра и Му се доверим. Погледнете към Него и живеете. Произнесената от Христос молитва пред Отца обхваща всички, които са Му послушни: "И явих им Твоето име, и ще явя, та любовта, с която си Ме възлюбил, да бъде в тях и Аз в тях" (Йоан 17:26). Чудна истина, прекалено трудна за разбиране от човечеството!

Христос заяви: "Аз съм хлябът на живота; който дойде при Мене, никак няма да огладнее, и който вярва в Мене, никак няма да ожадне" (Йоан 6:35). "Защото това е волята на Отца Ми: всеки, който види Сина и повярва в Него, да има вечен живот и Аз да го възкреса в последния ден" (Йоан 6:40). "Истина, истина ви казвам: който вярва в Мене, има вечен живот" (Йоан 6:47). "Ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден. Защото Моята плът е истинската храна и Моята кръв е истинско питие. Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, той пребъдва в Мене и Аз в него. Както живият Отец Ме е пратил и Аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мене, ще живее чрез Мене. Тоя е хлябът, който слезе от небето; онзи, който се храни с тоя хляб, ще живее до века" (Йоан 6:53-58).

"Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които съм ви говорил, дух са и живот са" (Йоан 6:63).

44. Възкръсналият Спасител*

"Аз съм възкресението и животът" (Йоан 11:25). Този, който каза: "... Аз давам живота Си, за да го взема пак" (Йоан 10:17), възкръсна за живота, който се намираше в самия Него. Човешкото умря, но Божественото остана живот. В Божественото Си естество Христос имаше сила да разкъса оковите на смъртта. Той заяви, че има живот в Себе Си, който може да оживотвори всеки човек.

Сътворените същества живеят по Божията воля и с Божията сила. Те получават живота на Божия Син. Колкото и да са способни и надарени, колкото и големи да са възможностите му, те се изпълват с живот, идващ от Източника на всеки живот. Той е потокът, струята на живота. Само Този, Който притежава безсмъртие и обитава сред светлина и живот, може да каже: "Имам право да го дам и имам право пак да го взема" (Йоан 10:18).

Христовите думи "Аз съм възкресението и животът" (Йоан 11:25) бяха чути съвсем ясно от римските стражи. Цялото сатанинско войнство ги чу. Ние също ги разбираме, когато ги чуем. Христос бе дошъл да живота Си откуп за мнозина. Като добър Пастир Той даде живота Си за овцете. Божията правда, изискваща поддържане на закона, нанесе наказанието. Това бе единственият начин, по който законът можеше да бъде запазен и провъзгласен за свят, праведен и добър. Това бе единственият начин, по който грехът можеше да бъде показан като много грешен, а честта и величието на Божията власт да бъдат запазени.

Законът на Божието управление трябваше да бъде възвеличен чрез смъртта на Божия единороден Син. Христос понесе вината за греховете на света. Смесълът на живота ни може да бъде намерен единствено във въплъщението и смъртта на Божия Син. Той издържа страданието, защото бе подкрепен от Божеството. Понесе изпитанието, защото в Него нямаше и следа от невярност или грях. Понасяйки справедливото наказание, Христос постигна триумф от името на човека. Той осигури вечен живот на хората и в същото време възвеличи закона и го направи почитаем.

Христос имаше право да дарява безсмъртие. Даденият от Него живот за човечеството отново бе взет и даден на хората. "Аз дойдох - казва Той, - за да имат живот, и да го имат изобилно" (Йоан 10:10). "Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден" (Йоан 6:57). "... той пребъдва в Мене и Аз в него" (Йоан 6:56). "... Аз ще го възкреса в последния ден" (Йоан 6:54). "Понеже Аз живея и вие ще живеете" (Йоан 14:19).

Христос стана едно с човечеството, за да може човечеството да стане едно по дух и живот с Него. Посредством този съюз и послушание спрямо Божието слово Христовият живот става техен живот. Исус каза на каещите се: "Аз съм възкресението и животът" (Йоан 11:25). Христос гледа на смъртта като на сън - тишина, мълчание, сън. Той говори за нея, сякаш трае само миг. "... който вярва в Мене, няма да умре до века" (Йоан 11:26). "Ако човек опази Моето учение, няма да вкуси смърт до века" (Йоан 8:52). "... няма да види смърт до века" (Йоан 8:51). За вярващия смъртта е нещо съвсем незначително. За такъв човек смъртта е само сън. "... и починалите в Исуса Бог ще приведе заедно с Него" (1Сол. 4:14).

Докато жените провъзгласяваха вестта си като свидетели на възкръсналия Спасител, а Исус се приготвяше да се разкрие на голям брой Свои последователи, нещо друго се случи. Римските стражи видяха мощния ангел, който бе пял песента на триумфа по време на Христовото раждане, и чуха ангелите, пеещи сега песента на изкупващата любов. Когато забелязаха чудната сцена, която им бе позволено да видят, те паднаха и станаха като мъртъвци. След като небесното множество се скри от погледа им, стражите се изправиха на крака и се запътиха към портата на градината толкова бързо, колкото можеха да ги носят треперещите им нозе. Люшкайки се като слепи или пияни, с лица побелели като на мъртъвци, те говореха на хората, които срещаха, за видените чудни неща. Вестители стигнаха преди тях при главните свещеници и управници и разказаха колкото могат по-бързо за забележителното събитие, което се бе случило.

Стражите бързо се запътиха към Пилат, но свещениците и управниците наредиха те да бъдат доведени пред тях. Тези загрубели войници изглеждаха много странно, докато даваха свидетелство за възкресението на Христос и за множеството, което Той взе със Себе Си. Казаха на главните свещеници какво са видели край гробницата. Нямаха време да измислят или да изговорят нещо друго освен истината. Но управниците останаха недоволни от доклада. Те знаеха, че се е вдигнал голям шум около съдебния процес срещу Христос, тъй като го бяха провели по време на Пасхата. Осъзнаваха, че случилите се чудни събития - свръхестествената тъмнина и силното земетресение - не може да не окажат въздействие. Веднага направиха план как да измамят народа. Войниците бяха подкупени, за да разкажат една лъжа.

45.Първите плодове*

Когато Христос извика на кръста: "Свърши се" (Йоан 19:30), настана силно земетресение, което отвори гробовете на мнозина от верните, дали своето свидетелство срещу злините и възвеличили Господ на силите. След като излезе от гробницата и провъзгласи: "Аз съм възкресението и животът" (Йоан 11:25),

Животодателят извика тези светии от гробовете. В земния си живот те бяха давали непоклатимо свидетелство за истината. Сега трябваше да свидетелстват за Този, Който ги бе вдигнал от мъртвите. Те не са вече пленници на Сатана, каза Христос. Аз съм ги изкупил от гроба като първи плодове на Моята сила и ще бъдат там, където съм Аз. Никога вече няма да видят смърт или да преживеят скръб.

По време на земната Си служба Исус бе възкресявал мъртви. Той бе възкресил сина на вдовицата от Наин, дъщерята на Яир, Лазар. Но те бяха облечени в безсмъртие. След възкресението си пак останаха подвластни на смъртта. Тези обаче, които излязоха от гробовете при Христовото възкресение, получиха вечен живот. Те бяха множеството от пленници, превърнали се в трофеи на победата Му над смъртта и гроба.

След възкресението Христос не се яви пред никой друг освен пред последователите Си, но свидетелството за възкресението Му бе изключително въздействащо. Възкръсналите с Него се "явиха на мнозина" (Мат. 27:53) и заявиха: Христос възкръсна от мъртвите и ние възкръснахме заедно с Него. Те дадоха свидетелство пред града, че се е изпълнило библейското пророчество: "Твоите умрели ще оживеят, Моите мъртви тела ще възкръснат. Събудете се и запейте радостно, вие, които обитавате в пръстта, защото росата Ти е като росата по тревите и земята ще предаде мъртвите" (Ис. 26:19). Тези светии опровергаха лъжата, която римските стражи бяха подкупени да разпространят: учениците били дошли през нощта и откраднали тялото. Свидетелството на светиите не можеше да бъде смълчано.

Христос бе първият плод от спящите в пръстта. За Божия прослава Князът на живота стана първи плод, изпълнение на символа със "снопа за подвижване". "Защото, които преузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя" (Римл. 8:29). Точно тази сцена на Христовото възкресение бе празнувана от евреите под формата на символ. Когато първите класове жито узряваха, хората ги събираха внимателно и при отиването си в Ерусалим ги представяха пред Господа като принос на благодарност. Те размахваха снопа пред Бога, признавайки Го за Господар на жетвата. След тази церемония житото можеше да бъде събрано със сърп и реколтата да се прибере.

Така и възкръсналите трябваше да бъдат представени на вселената като залог за възкресението на всички, които вярват в Христос като в свой личен Спасител. Същата сила, която вдигна Божия Син от мъртвите, ще вдигне и църквата и ще я прослави с Христос като Негова невеста, издигната над всички власти, над всички сили, над всяко име на земята – не само в този свят, но и в небесните дворове, в горния свят. Славна ще бъде победата на спящите светии в утрото на възкресението. Ликуването на Сатана ще престане и тогава Христос ще триумфира в слава и почит. Животодателят ще увенчае с безсмъртие всички, които излязат от гроба.

Възнесението на Христос

Земното дело на Спасителя завърши. Дойде време да се върне в небесния Си дом. "И ги заведе до едно място срещу Витания; и дигна ръцете Си да ги благослови. И като ги благославяше, отдели се от тях и се възнесе на небето" (Лука 24:50, 51).

Докато Христос се възнася, благославяйки учениците Си, ангелско войнство Го заобикаля подобно на облак. Христос взема със Себе Си множеството от пленници. Сам Той ще поднесе на Отец първите плодове от спящите в пръстта като доказателство, че е победител над смъртта и гроба. Край портите на Божия град огромен брой ангели очаква идването Му. Приближавайки се, придружаващите ангели се обръщат към множеството край портата и възкликвава триумфиращо:

"Издигнете, порти, главите си и бъдете издигнати вие, вечни врати, и ще влезе Царят на славата."

"Кой е Тоя Цар на славата?" - питат чакащите ангели.

"Господ могъщият и силният, Господ силният на бой. Издигнете, порти, главите си, и бъдете издигнати вие, вечни врати, и ще влезе Царят на славата."

Очакващите ангели отново питат: "Кой е Тоя Цар на славата?". Придружаващите ангели отговарят с мелодични гласове: "Господ на силите, Той е Царят на славата" (Пс. 24:7-10). Тогава портите на Божия град се отварят и ангелското множество влиза вътре.

Там е тронът, а около него - дъгата на обещанието. Там са серафимите и херувимите. Ангелите застават около Него, но Христос ги връща назад. Той идва в присъствието на Отец. Посочва триумфалното изпълнение на символа - снопа от хора, възкръснали с Него, представителите на пленените мъртви, които ще излязат от гробовете, когато тръбата зазвучи. Приближава се до Отец и въображението просто не може да си представи сцената, след като знаем, че на небето има радост дори за един каещ се грешник и Бог се радва и пее за един-единствен човек. Христос казва: Отче, свърши се. Изпълних Твоята воля, Боже Мой. Завърших изкупителното дело. Ако справедливостта Ти е задоволена, "желая гдето съм Аз, да бъдат с Мене и тия, които си Ми дал" (Йоан 17:24). Чува се Божият глас. Справедливостта е задоволена. Сатана е победен. "Милост и верност се срещнаха, правда и мир се целунаха" (Пс. 85:10). Ръцете на Отец обгръщат Сина и Той отново казва: "Поклонете се Нему, всички Божии ангели" (Евр. 1:6).

* Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 8 ноември 1896 г. - Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Сайнс ъф дъ таймс", 8 април 1897 г. - Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Ют инстръктър", 4 август 1898 г. - Съставителите.

- Статията е публикувана в сп. "Ют инстръктър", 11 август 1898 г., със заглавие "Възкръсналият Спасител" - част 2. - Съставителите.

ХРИСТОС - НАШИЯТ БОГ, НОСЕЦ ГРЕХА

46.Бог, носец греха*

Адам падна в резултат на непослушанието си. Божият закон бе нарушен. Божественото управление бе опозорено и справедливостта изискваше прегрешението да бъде наказано.

За да спаси човечеството от вечна смърт, Божият Син доброволно прие да понесе наказанието за непослушанието. Само чрез унижението на Княза на небето можеше да се премахне безчестието, справедливостта да бъде задоволена и човекът да получи отново това, което бе загубил чрез непокорството си. Нямаше друг начин. Не би било достатъчно ангел да дойде на земята и да премине там, където Адам се бе препънал и паднал. Това не би могло да премахне дори петънце от греха или да даде на човека един-единствен час благодатно време.

Христос, равният с Бога, светлината на Божията "слава и отпечатък на Неговото същество" (Евр. 1:3), облече Своята Божественост с човешко естество и дойде на земята да пострада и да умре за грешниците. Единородният Божи Син се смири и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Понасяйки в тялото Си проклятието на греха, Той даде възможност на всички да постигнат щастие и безсмъртие.

Един почетен от цялото небе дойде на този свят, за да застане в човешкото Си естество като глава на човечеството и да засвидетелства на падналите ангели и на обитателите на непадналите светове, че с дадената от Бога помощ всеки може да ходи в пътя на спазването на Божиите заповеди. Божият Син умря за тези, които не заслужаваха любовта Му. Заради нас Той понесе всичко, на което Сатана Го подложи.

Чудна - толкова чудна, че човек не може да я разбере - е жертвата на Спасителя заради нас, символизирана чрез всички жертви от древността, всички служби в земното светилище. Тази жертва бе необходима. Когато осъзнаем, че страданията Му бяха необходими, за да бъде осигурен вечният ни живот, сърцата ни се трогват и вълнуват. Той даде Себе Си в залог, за да осъществи спасението ни по такъв начин, че да задоволи изискванията на Божията справедливост и същевременно да бъде в хармония с издигнатата святост на Неговия закон.

Никой по-малко свят от единородния Син на Отец не би могъл да предложи жертва, достатъчна да очисти всички - дори най-грешните и пропадналите, които приемат Спасителя за свое

изкупление и стават послушни на небесния закон. Нищо по-малко не би могло да възстанови Божествената благосклонност към човека.

Какво право имаше Христос да вземе пленниците от ръката на неприятеля? Притежаваше това право, тъй като бе направил жертва, която задоволяваше принципите на справедливостта, управляващи небесното царство. Той дойде на земята като Изкупител на падналото човечество, за да победи хитрия враг и чрез непоклатимата Си вярност към правдата, да спаси всички, приели Го за Свой Спасител. На голготския кръст плати цената за изкупление на човечеството. Така получи правото да изтръгне пленниците от ръцете на големия измамник, който с лъжата си срещу Божието управление причини падането на човека. Този човек бе загубил правото си да се нарече верен поданик на Божието славно и вечно царство.

Откупът за нас бе платен от нашия Спасител. Никой не бива да попада в робството на Сатана. Христос стои пред нас като наш всемогъщ помощник. "Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си, за да бъде милостив и верен първосвещеник в отношение към Бога, за да извърши умилостивение за греховете на хората. Понеже в това, дето и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага" (Евр. 2:17, 18).

"У Своите Си дойде, но Своите Му Го не приеха. А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада, сиреч на тия, които вярват в Неговото име... И словото стана плът и пребиваваше между нас... пълно с благодат и истина... Защото ние всички приехме от Неговата пълнота и благодат върху благодат" (Йоан 1:11-16).

Осиновените в Божието семейство са преобразени чрез Неговия дух. Себеугаждането и любовта към собственото "аз" се променят в себеотрицание и върховна любов към Бога. Никой не наследява святост по рождение, нито може по някакъв измислен от него начин да стане верен на Бога. "Отделени от Мене - Казва Христос - не можете да сторите нищо" (Йоан 15:5). Човешката правда е като "омърсена дреха". Но за Бога няма нищо невъзможно. Чрез силата на Изкупителя слабият, грешащ човек може да стане повече от победител над злото, което го атакува.

47. Истината, такава каквато е в Исус*

Позволявайки на единородния Си Син да умре за грешниците, Бог прояви към падналия човек любов, която е несравнима. Имаме пълна вяра в библейския текст "Бог е любов" (1Йоаново 4:8). Въпреки това мнозина срамно са изопачили това слово и са изпаднали в опасна заблуда поради фалшивото тълкуване на значението му. Божият свят закон е единственият стандарт, по който можем да оценим Божествените чувства. Ако не приемем

Божия закон за наш единствен стандарт, това означава, че си поставяме собствен стандарт. Бог ни е дал скъпоценни обещания, уверяващи ни в любовта Му, но ние не бива да приписваме на Йехова нежност, която Го води до подминаване на вината и прикриване на беззаконието.

Творецът обича Своите творения, но този, който обича греха повече от правдата, заблудата – повече от истината, удължава действието на греха, довел скръбта на света. Такъв човек не може да бъде гледан с благосклонност от Бога на истината. Пътят на истината и правдата включва и кръст. Мнозина тълкуват погрешно Божиите изисквания и им придават такова значение, каквото няма да обезпокои съвестта им и няма да създаде неудобства в деловите им взаимоотношения. Истината обаче е единственото осветяващо средство.

Проявената чрез Исус Божия любов ще ни доведе до истинско разбиране на характера на Бога. Когато погледнем към прободения за греховете ни Христос, ще разберем, че не можем да нарушим Божия закон и да си запазим Неговата благосклонност; ще почувстваме, че като грешници трябва да се възползваме от Христовите заслуги и да престанем да грешим. Тогава се приближаваме до Бога. Веднага след като получим правилен възглед за Божията любов, няма да имаме склонност да злоупотребяваме с нея.

Кръстът на Христос свидетелства за непроменимостта на Божията любов – свидетелства, че Бог толкова ни възлюби, че даде Сина Си жертва за нашите грехове. Исус не дойде да разруши закона, а да го изпълни. Нито една точка или йота от Божия морален стандарт не можеше да бъде променена, за да отговори на падналото състояние на човека. Исус умря, за да може да придаде на каещия се грешник собствената Си правда и да даде възможност на човека да спазва закона.

Божията любов е безгранична, но въпреки това грешникът не би могъл да получи прощение освен по друг начин освен чрез изкупителния план, включващ срама, презрението, хулите и смъртта на Божия Син. Този факт би трябвало да премахне от разсъдливия ум идеята, проповядвана от мнозина, претендиращи да са осветени, според която Исусовата смърт слага край на спазването на Божия закон. Необходимо е всеки ден да се учим на великия изкупителен план в Христовото училище. Когато престанем да се учим, вече не сме ученици в училището на Христос. Но ако усвояваме знания под ръководството на великия Учител, разумът ни ще се отвори и ще научим чудни неща от Божия закон.

Нека ходим внимателно пред Господа; нека мислим колко често сме нарушавали нашите клетви и сме пренебрегвали най-добрите си решения, колко често сме се отвръщали от Бога и сме търсили идоли въпреки голямата светлина, която притежаваме. Разумно ще е да се смирим под мощната Божия десница.

Зрели в християнския живот

Естествено е да имаме по-високо мнение за себе си, отколкото би трябвало. Но макар че за нас е болезнено да се опознаем такива, каквито сме, ние трябва да се молим Бог да ни се разкрие. Не бива да преставаме да се молим, след като сме отправили молитва да разберем самите себе си. Трябва да се молим Исус да ни се открие като опрощаващ греха Спасител. Когато Го видим такъв, какъвто е, в сърцата ни ще се породят искрено желание да се освободим от собственото "аз", да се изпълним с Христовата пълнота. Ако преживеем тези неща, ще бъдем добри един към друг и ще използваме всички възможни средства да постигнем благочестие. Трябва да очистим душите си от всяка нечистота на плътта и духа и да усъвършенстваме святостта си в страх от Бога.

Любовта на святия Бог е удивителен принцип, който може да раздвижи вселената в наша полза по време на трудностите и изпитанията ни. Но ако след отминаване на изпитанието бъдем намерени за нарушители на Божия закон, Богът на любовта ще стане отмъстител. Господ не прави компромис с греха. Непокорният ще бъде наказан. Божият гняв се изля над любимия Му Син, докато Христос висеше на голготския кръст, заел мястото на грешника. Сега Божията любов стига до най-низкия и най-пропадналия грешник, който идва при Христос с покаяние. Докосва грешника и го преобразява в послушно и верно Божие чадо. Нито една душа обаче не може да бъде спасена, ако продължава да живее в грях.

Грехът е нарушаване на закона. Десницата, която сега е силна да спасява, ще бъде мощна да наказва, когато грешникът премине границите на Божественото търпение. Този, който отказва да се стреми към живота и не изследва писанията с цел да разбере кое е истина, за да не бъде осъден в живота си, ще остане със заслепен ум и измамен от Сатана. Колкото покаяните се и послушните са защитени от Божията любов, в такава степен непокаяните и непослушните ще бъдат оставени да страдат в резултат на невежеството и закоравяването на сърцето си, тъй като не получават любовта и истината, за да се спасят.

Мнозина изповядват Христос, но никога не стават зрели християни. Признават, че човекът е паднал, че способностите му са отслабени и че не е годен за морални постижения, но казват, че Христос е понесъл всичките ни бремена, всичките страдания, всички трудности и те желаят да Го оставят да ги носи. Казват, че не е необходимо да правят нищо, освен да вярват. Христос обаче е казал: "Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си така нека Ме последва" (Мат. 16:24). Исус спазваше Божиите заповеди. Фарисеите заявиха, че е нарушил четвъртата заповед, тъй като е изцелил човек в съботен ден. Но Исус се обърна към обвиняващите фарисеи и попита: "Какво е позволено да прави човек в събота? Добро ли да прави, или зло? Да спаси ли живот, или да погуби? И като ги изгледа всички, рече на човека:

Простри ръката си. И той направи така. и ръката му оздравя. А те се изпълниха с луда ярост и се разговаряха помежду си какво биха могли да сторят на Исуса" (Лука 6:9-11).

Вместо да убеди фарисеите, че Исус е Божи Син, това чудо ги изпълни с ярост, тъй като много от свидетелите прославиха Бога. Исус заяви, че е законно да извърши в събота дело, породено от милост. Фарисеите казаха, че това не е законно. На кого да повярваме? Христос каза: "Аз опазих заповедите на Отца Си и пребъдвам в Неговата любов" (Йоан 15:10). В такъв случай за нас е безопасно да вървим по Христовия път и да спазваме заповедите. Бог ни е дал способности, които трябва постоянно да се упражняват в сътрудничество с Исус, за да изработваме спасението си със страх и трепет, тъй като Бог действа в нас да желаем това и да го изработваме.

Не бива да преставаме да вървим напред

Никога не трябва почиваме в самодоволство и да преставаме да вървим напред, като казваме: "Аз съм спасен." Когато се подхранва такава идея, мотивите за бдене, за молитва, за искрен стремеж да се върви напред към по-високи постижения престават да съществуват. Не бива нито един осветен език да изговаря тези думи, докато Христос дойде и ние влезем през портите в Божия град. Тогава с голямо благоприличие можем да отдадем слава на Бога и на Агнето за вечното избавление. Докато човекът е изпълнен със слабости - сам по себе си той не може да спаси душата си - не бива да дръзва да казва: "Аз съм спасен."

Не този, който слага бронята, може да се хвали, че е победил, тъй като му предстои да се бори и да спечели битка. Само онзи, който издържи докрай, ще бъде спасен. Господ казва: "Но ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата Ми" (Евр. 10:38). Ако не вървим напред от победа към победа, душата се дръпва назад към погубен. Не трябва да издигаме човешки стандарт, с който да измерваме характера. Видели сме какво хората наричат съвършенство тук на земята. Божият свят закон е единственият критерий, по който можем да определим дали вървим по Неговия път. Ако сме непокорни, характерът ни не е в хармония с Божиите морални принципи на управление и ние изричаме лъжа, като казваме: "Аз съм спасен." Никой нарушител на Божия закон не е спасен. Този закон е основата на Божието управление на небето и на земята.

Онези, които от невежество се присъединяват към редиците на неприятеля и повтарят думите на религиозните си учители, според които законът на Бога вече не е задължителен за човечеството, ще получат светлина да открият заблудите си, стига да приемат доказателствата на Божието слово. Исус бе ангелът, обгърнат с облачен стълб през деня и огнен стълб през нощта. Той даде специални напътствия евреите да проповядват Божия закон, даден при полагане на основите на земята, когато

утринните звезди пееха и всички синове на Бога възкличаваха от радост.

В обстановка на неописуемо величие Божият глас провъзгласи на Синай същия закон. "Тия думи, които ти заповядвам днес, нека бъдат в сърцето ти и на тях да учиш прилежно чадата си и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш. Да ги връзваш за знак на ръката си и да бъдат като надчелие между очите ти" (Вт. 6:6-8). Колко неспокоен стават нарушителите на Божия закон, когато някой спомене за него. Безпокоят се, ако се говори за закона.

Божият слово се омаловажава от заблуди и предания. Сатана е представил на света своята версия на Божия закон и хората са я предпочели пред ясното "Така говори Господ". Започналият на небето спор върху Божия закон продължи и на земята след изгонването на Сатана.

Необходимо е винаги да се стремим да разберем коя е голямата нужда, за да ценим Спасителя и да Го изявяваме пред хората. Можем да осъзнаем дълбините на греха си само когато видим дължината на веригата, която е спусната, за да ни изтегли нагоре. Трябва да използваме умствените си сили и да разберем ужасната разруха, до която ни е довел грехът. Би трябвало да се опитаме да разберем Божия план, с който можем да си възстановим Божествената благосклонност. Мисълта, че Божият скъп Син трябваше да дойде на света и да поведе битката вместо нас, за да можем ние да имаме сила да побеждаваме в Негово име, би трябвало да винаги да смирява гордите ни сърца. Ако погледнем към голготския кръст, всяка хвалба ще замре на устните ни и ние ще извикаме: "Нечист, недостоен за това голямо страдание, за толкова висока цена, платена за моето изкупление."

Невежеството и гордостта вървят ръка за ръка. Божият закон е даден за изправяне на поведението ни и принципите му са всеобхватни. Няма грях, няма несправедно дело, които могат да избегнат присъдата на закона. Великата законодателна книга е истина и само истина. С непогрешима точност очертава историята на сатанинската измама и падението на последователите му. Сатана твърдеше, че може да даде закони, които са по-добри от Божиите наредби и постановления и затова бе изгонен от небето. Той направи подобен опит и на земята. Още от падението си положи всички усилия да измами света и да доведе човека до разруха, за да си отмъсти на Бога за поражението и изхвърлянето от небето. Усилията му да застане там, където трябва да е Бог, са крайно упорити и неотслабващи. Той е пленил света с уловките си и мнозина дори сред Божия народ не знаят нищо за капаните му. Затова му дават исканите от него възможности за погубване на душите. Не проявяват горящо желание да издигнат Исус и да провъзгласят пред погиващите множества: "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света" (Йоан 1:29).

Незапознатите със законите на Божието управление, разяснени на планината, не познават и истината такава, каквато е в Исус. Христос разкри всеобхватните принципи на закона. Чрез примера Си Той обясни всяка заповед, представи всяко негово изискване. Онзи, който познава истината такава, каквато е в закона, познава и истината такава, каквато е в Исус. Ако с вяра в Христос прояви послушание към Божиите заповеди, животът му е скрит с Христос в Бога.

Познанието за изискванията на закона би премахнало и последния лъч светлина на надежда в душите ни, ако на човека не бе даден Спасител. Но истината, такава каквато е в Исус, е уханье от живот за живот. Божият скъп Син умря, за да вмени на човека правдата Си, а не да му даде свободата да нарушава Божия свят закон, макар че Сатана се опитва да накара хората да повярват точно обратното. С вяра в Христос човекът може да притежава моралната сила да устоява на злото.

Освещението продължава цял живот

Освещението продължава цял живот. То трябва да е непрекъснат процес, но не може да се извършва в сърцето, докато светлината върху която и да е част от истината бива отхвърляна или пренебрегвана. Осветената душа не би се задоволила да остане в невежество, а би изпитвала желание да ходи в истината и да търси все по-голяма светлина. Както миньорът копае за злато и сребро, така и Христовият последовател ще търси истината като скрито съкровище и ще върви от светлина към по-голяма светлина, винаги напредващ в познание. Той ще продължи да израства в благодат и в познаване на истината. Личното "аз" трябва да бъде победено. Всеки дефект в характера трябва да бъде видян в Божието голямо огледало. Можем да открием дали сме осъдени от Божия стандарт за характер.

Ако сте осъдени, за вас има само един възможен път: трябва да се покаете пред Бога за нарушаването на закона Му и да имате вяра в нашия Господ Исус Христос като в единствената личност, която може да ви очисти от греха. Ако искаме да спечелим небето, трябва да бъдем послушни спрямо Божиите святи изисквания. Не е напразен животът на онези, които живеят според закона. Само повярвайте в истината такава, каквато е в Исус, и ще се укрепите за битката със силите на тъмнината. Древните борци се стремяха да получат тленен венец, а не трябва ли ние да се стремим да спечелим нетленния венец?

Всички сатанински уловки и хитрости ще се използват, за да бъдем съсипани. Ако седите с обичащите удоволствията и казвате: "Аз съм спасен", а пренебрегвате Божиите заповеди, ще бъдете загубени за вечността. В Исус има истина, която е страшна за хората, които обичат удоволствията и леността. В Исус има истина, носеща спокойствие и радост на послушните. Това е радостта на Светия дух. Решете в такъв случай да

отворите умовете и сърцата си, за да видите всеки лъч светлина, излизащ от Божия трон.

Сега не е време да бъдем безразлични, небрежни и любители на удоволствията. Христос идва със сила и голяма слава. Готови ли сте? Отстранявате ли греховете си? Освещавате ли се чрез истината, за да изпълните Христовата молитва? Той се помоли за учениците Си: "Освети ги чрез истината; Твоето Слово е истина" (Йоан 17:17).

Родителите би трябвало да отглеждат децата си в Господните пътища и наставления, възпитавайки ги да обичат да вършат Божията воля. За нас е невъзможно да оценим достатъчно добре предимствата на детското благочестие. Получените в детството впечатления за мнозина ще продължат през цялата вечност. В детството постановленията и заповедите на Бога се дялат най-лесно върху плочите на душата. До голяма степен са пренебрегнати напътствията към децата. Христовата правда не им е представена така, както би трябвало.

Благодатното време ни е дадено, за да можем да усъвършенстваме характера си и да го направим годен за вечността. Родители, колко важна е мисълта, че децата ви са във вашите ръце и вие ги възпитавате и обучавате така, че да развият одобрен от Бога характер или пък да имат характери, с които Сатана и ангелите му могат да си играят, както пожелаят! Исус говори от облачния и от огнения стълб и заръча на хората Си да възпитават децата старателно в Божиите заповеди. Кои изпълняват тази заръка? Кои се стремят да направят децата си одобрени от Бога? Кои съхраняват в себе си мисълта, че всички таланти и дарби на децата им принадлежат на Бога и трябва да бъдат изцяло посветени на службата за Него?

Анна посвети Самуил на Господа и Той му се разкри в детството и младостта му. Трябва да работим много повече за нашите деца и младежи, защото Бог ще ги приеме и те ще вършат велики неща в Негово име, проповядвайки истината на хората в далечни страни и на тези, които живеят в тъмнината на заблудата и суеверието. Ако угаждате на децата си и задоволявате егоистичните им желанија, ако насърчавате любовта към модата и развивате в тях суетност и гордост, ще извършите нещо, което ще разочарова Исус, заплатил безкрайно голяма цена за тяхното изкупление. Той желае децата да Му служат с неразделени чувства.

Родители, има едно велико дело, което трябва да извършите за Исус – този Исус, Който направи всичко за вас. Приемете Го за свой водач и помощник. Бог не е оттеглил от вас Своя най-добър дар – единородния Си Син. Не бива да се пречи на децата и младежите да отидат при Исус. Сатана се стреми да завърже децата към себе си като със стоманени въжета. Можете да ги заведете при Исус само чрез решителни лични усилия. За децата и младежите би трябвало да се работи много по-упорито, защото те са надеждата на църквата. Йосиф, даниил и другарите му, Самуил, Давид, Йоан и Тимотей са блестящи примери, които

свидетелстват за истината, че "страх от Господа е начало на мъдрост" (Пр. 9:10).

Трябва да правим по-големи и решителни усилия, ако искаме Господ Исус да пребъдва в нас като съветник и помощник. Светлината, грееща от Божия Син на Голгота, може да доведе у дома всеки заблудил се. В Него има сила да очисти сърцето и да преобрази характера. Нека всеки истински християнин работи за децата и младежите, представяйки им несравнимата Исусова красота. тогава привлекателните неща и илюзиите на света ще бъдат затъмнени и децата няма да намират смисъл да ги придобият, като ходят в пътя на непослушанието.

48.Божественият стандарт*

Божите заповеди са дълбоки и всеобхватни. С няколко думи показват всички задължения на човека. "... и да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила... Да възлюбиш ближния си като себе си" (Мар. 12:30, 31). Тези думи обхващат дължината и широчината, дълбочината и височината на Божия закон. Павел заявява: "... любовта изпълнява закона" (Римл. 13:10). Единствената дефиниция на греха, която можем да намерим в Библията, е: "... грехът е беззаконие" (1Йоаново 3:4). Божието слово заявява: "Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога" (Римл. 3:23). "Всички се отклониха, заедно се развратиха" (Римл. 3:12). Мнозина са измамани относно състоянието на сърцата си. Те не осъзнават, че плътското сърце е измамно повече от всичко и отчайващо зло. Обличат се със собствената си правда и са доволни да постигнат личните си човешки стандарти за характер. Но колко жалко се провалят, когато не достигат Божествения стандарт и не успяват сами да изпълнят Божиите изисквания.

Можем да измерваме себе си със себе си, можем да се сравняваме със себе си, можем да казваме, че се справяме толкова добре като този или онзи, но въпросът, на който ще трябва да отговорим, е: "Отговаряме ли на изискванията на небето? Достигнали ли сме Божествения стандарт? Сърцата ни в хармония ли са с небесния Бог?"

Цялото човешко семейство е нарушило Божия закон и като нарушител човекът е безнадеждно съсипан, тъй като е Божи враг и няма сила да извърши нищо добро. "Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може" (Римл. 8:7). Гледайки към моралното огледало - Божия свят закон - човекът вижда, че е грешник и се убеждава, че е зъл и го чака безнадеждната участ да бъде справедливо наказан от закона. Но той не е оставен в състоянието на безнадеждна мъка, което стигнал в резултат на греха. Именно за да спаси грешника от унищожение, Равният на Бога даде живота Си на Голгота. "Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя

единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, да има вечен живот" (Йоан 3:16).

Изкупителната жертва, дадена за нас

Исус бе величието на небето, любимият предводител на ангелите, които с радост изпълняваха волята Му. Той бе едно с Бога "в лоното на Отца" (Йоан 1:18), но пак не сметна за необходимо да бъде равен с Бога, докато човекът е потънал в грях и скръб. Слезе от трона Си, остави короната и царския Скипетър и облече Божественото Си естество с човешко. Смири се до смърт, дори смърт на кръст, за да може човекът да бъде издигнат и да седне с Него върху трона Му. В Него имаме съвършен принос, безкрайна жертва, мощен Спасител, Който може съвършено да спасява всички, отиващи при Бога чрез Него. С любов идва да разкрие Отца, да примири човека с Бога, да го направи ново творение, обновено по образа на Този, Който го е създал.

За нас Исус е единствената изкупителна жертва. Не можем сами да се изкупим, но с вяра можем да приемем направеното за нас изкупление. "Защото и Христос един пострада за греховете, праведният за неправедните, за да ни приведе при Бога" (1Петрово 3:18). "... като знаете, че не с тленни неща – сребро или злато – сте изкупени от суетния живот... но със скъпоценната кръв на Христа като на агнец без недостатък и пречист" (1Петрово 1:18, 19). Чрез обхватната Си жертва и неизразимите Си страдания нашият Изкупител ни даде възможност да стигнем до изкуплението. Той остана непочетен и непознат в света, за да може чрез чудното си смирение и унижение да издигне човека до вечните почести и безсмъртните радости в небесните дворове. По време на прекараните от Него тридесет години на земята сърцето Му бе съкрушено от надхвърляща въображението скръб. Пътят от яслата до Голгота бе затъмнен от страдание и мъка. Той бе човек на скърби и навикнал на печал, понасящ страданията с такава сърдечна болка, каквато човешки език не може да опише. Наистина можеше да каже: "Погледнете и вижте, има ли страдание като страданието, което падна на мене" (Пл. Ер. 1:12). Макар че мразеше греха със съвършена омраза, Той успя да събере в душата Си греховете на целия свят. Макар и без вина, понесе наказанието на виновните. Макар и невинен, предложи Себе Си като заместник на грешника. Вината за всеки грях бе тежест за Божествената душа на Изкупителя на света. Нечистите мисли, нечистите думи, нечистите дела на всички Адамови синове и дъщери изискваха Той да понесе възмездие, тъй като бе станал заместник на човека. Макар че нямаше вина за греха, духът Му бе разкъсан и наранен от прегрешенията на хората. Този, Който не познаваше грях, стана грях за нас, за да можем ние да станем праведни пред Бога чрез Исус.

Нашият Божествен заместник доброволно оголи душата Си пред меча на справедливостта, за да не погинем, а да имаме

вечен живот. Христос каза: "... Аз давам живота си, за да го взема пак. Никой не Ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам и имам право пак да го взема" (Йоан 10:17, 18). Нито един човек на земята, нито ангел на небето не може да плати наказанието за греха. Исус бе единственият, Който можеше да спаси разбунтувалия се човек. В Него Божественото и човешкото естество бяха съчетани и това даде съвършенство на приноса на голготския кръст. На кръста милост и истина се срещнаха, правда и мир се целунаха.

Когато грешникът погледне към умиращия на Голгота Спасител и осъзнае, че страда самият Бог, той пита защо е направена тази велика жертва и кръстът му посочва нарушения свят закона на Бога. Смъртта на Христос е неопровержим аргумент в полза на непроменимостта и правдата на закона. Пророкувайки за Христос, Исаия казва: "Ще увеличи закона и ще го направи почтен" (Ис. 42:21 - ЦП). Законът няма сила да опрощава нарушителя. Задачата му е да посочи недостатъците му, за да може грешникът да осъзнае нуждата си от Този, Който е мощен да спасява, както и необходимостта си от Един, Който да стане негов заместник, негов гарант, негова правда. Исус задоволява нуждата на грешника, защото е взел върху Себе Си греховете на нарушителя. "Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония. На Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме" (Ис. 53:5). Господ би могъл да "отсече" грешника и да го унищожи окончателно, но избра по-трудния план. В голямата Си любов Той дава надежда на отчаяните, позволявайки единородният Му Син да понесе греховете на света. Тъй като е дал цялото небе в този богат дар, Той не би задържал никое необходимо средство, с което човекът да получи чашата на спасението и да стане наследник на Бога, сънаследник с Христос.

Откровение на Божията любов

Христос дойде да изяви Божията любов пред света, да привлече сърцата на всички към Себе Си. Той заяви: "И когато бъда издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си" (Йоан 12:32). Първата стъпка към спасението е да откликнем на привличащата Христова любов. Бог изпраща на хората вест след вест, умолявайки ги да се покаят, за да може да им прости и да запише оправдателна присъда срещу имената им. Няма ли да има покаяние? Ще останат апелите Му нечути? Ще бъдат ли пренебрегнати словата Му на милост? Ще бъде ли напълно отхвърлена любовта Му? О, тогава човекът ще се отдели от източника на вечния живот, защото Бог прощава само на покаялия се! Чрез проявите на любовта Си, чрез умоляването на Своя Дух Бог приканва хората към покаяние. То е дар от Бога и оправданието преди това се е покаял. Най-сладката радост идва

при човека в резултат на искреното му покаяние пред Бога за нарушаването на Неговия закон, както и чрез вяра в Христос като Изкупител и Ходатай на грешника. За да могат хората да разберат разберат от прощението и Божия мир, Христос ги привлича, проявявайки любовта Си. Ако откликнат на апела Му и предадат сърцата си на благодатта Му, Той ще ги води стъпка по стъпка, докато Го опознаят напълно, а това е вечен живот.

Христос дойде да разкрие на грешника Божията справедливост и любов, за да може да даде на Израил покаяние и прощение на греховете. Когато види издигнатия на кръста Исус, страдащ заради вината на нарушителя и понасящ наказанието за греха; когато види Божията омраза към злото, проявена по ужасен начин в кръстната смърт, и любовта Му към падналия човек, грешникът бива доведен до покаяние пред Бога заради нарушаването на закона, който е свят, праведен и добър. Той проявява вяра в Христос, тъй като Божественият Спасител е станал негов заместник, негов гарант и ходатай - Един, в Който е съсредоточен животът му. На покаялия се грешник Бог може да покаже Своята милост и истина и да го дари с прощението и любовта Си.

Но Сатана ще направи всичко възможно, за да предотврати бягството дори на една душа от пленничеството на греха. Макар че цялото небе бе дадено в един богат дар - защото, когато даде Сина Си, Бог даде най-скъпия подарък на небето и така небесните съкровища са на наше разположение - врагът ще се опитва да убеди каещата се душа, че Господ е строг и неумолим, нежелаещ да прости на нарушителя. Получавала съм писма от хора, които са отчаяни заради греховете си. Не един или двама са писали: "Страхувам се, че вече не може да ми помогне. Има ли някаква надежда за мене?" На тези бедни души е дадена вестта: "Надявайте се в Бога. Отец има достатъчно и предостатъчно хляб. Станете и отидете при Отец. Той ще ви посрещне още по пътя. Ще ви даде любовта и състраданието Си."

Когато неприятелят ви връхлети като потоп и се опитва да ви обезсърчи с мисли за греха ви, тогава му кажете: "Знам, че съм грешник. Ако не бях, не бих могъл да отида при Спасителя. Той е заявил: "Здравите нямат нужда от лекар, а болните" (Мар. 2:17). Тъй като съм грешник, трябва да отида при Христос. Аз съм грешен и омърсен, но Той понесе унижение и смърт и пое проклятието, предназначено за мене. Идвам. Вярвам. Изисквам изпълнението на сигурното Му обещание: "... да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16).

Ще бъде ли отхвърлена такава молба, произнесена с душевно покаяние? Не, никога. Чрез страданията и смъртта на Христос бе доказана безграничната Му любов към човека. Той желае и може да спасява съвършено всички, които отидат при Бога чрез Него.

Тогава като малко дете отиди при Бога и Му представи молбата си пред нозете Му. Не е нужно да се възкачваме на небето, за да свалим Исус долу на земята, нито е необходимо да слизаме долу, за да го вдигнем, защото Той винаги е близо до нас. Христос е казал: "Ето, стоя на вратата и хлопам. Ако чуе

някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене" (Откр. 3:20). Колко силно Христос желае да влезе в храма на душата, стига да Го пуснем вътре! Образно е показано как чака и чука на вратата на сърцето. Тогава защо не влиза? Защото любовта ни към греха е затворила вратата. Бариерата между душата и Спасителя ще бъде премахната веднага след като се съгласим да се откажем от греха и да признаем вината си.

49. Себепредаване и изповед*

За да се покаем за греха, не е необходимо да отиваме в килия, както направил Лутер, и да си налагаме наказания с цел да изкупим беззаконието си, мислейки, че по този начин ще спечелим Божията благосклонност. Задава се въпросът: "Ще благоволи ли Господ в хиляди овни, или в десетки хиляди реки от масло? Да дам ли първородния си за престъплението си, плода на утробата си за греха на душата си? Той ти е показал, човече, що е доброто; и какво иска Господ от тебе, освен да вършиш праведното, да обичаш милост и да ходиш смирено със своя Бог?" Мих. 6:7, 8). Псалмистът казва: "Сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш" (Пс. 51:17). Йоан пише: "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете" (1Йоаново 1:9). Единствената причина, поради която не получаваме прощение на греха, е фактът, че пред Този, Когото сме наранили с прегрешенията си и сме проболи с греховете си, не сме признали, че сме виновни и имаме нужда от милост. Изповедта, която е изливане на най-съкровеното от душата, ще стигне до сърцето на безкрайно милостивия Бог, защото Той е близо до съкрушените по сърце и спасява хората с покаян дух.

Колко много грешат онези, които си въобразяват, че изповядването на греха ще накърни достойнството им и ще намали влиянието им сред техните ближни. Като се придържат към тази погрешна идея, макар че виждат грешките си, мнозина не успяват да ги изповядат, а предпочитат да подминават злините, които са сторили на други. Тези злини са вгорчили собствения им живот и са помрачили живота на околните. Достойнството ви няма да бъде наранено, ако изповядате греховете си. Премахнете това фалшиво достойнство. Паднете на Скалата и се строшете. Тогава Христос ще ви даде истинското небесно достойнство. Нека гордостта, себелюбието и упованието в собствената правда не пречат на никого да изповяда греховете си. Само ако ги изостави, човек ще може да изиска изпълнението на обещанието: "Който крие престъпленията си, няма да успее, а който ги изповяда и остави, ще намери милост" (Пр. 28:13). Не скривайте нищо от Бога и не пренебрегвайте изповядването на грешките си пред братята. "Изповядвайте един на друг греховете си и молете се един за друг, за да оздравеете" (Яков 5:16). Много грехове

остават неизповядани и в деня на последния съд грешникът ще се изправи пред тях. Много по-добре е да се изправите пред тях сега, да ги изповядате и да ги премахнете, докато Изкупителят все още се застъпва за вас. Не пропускайте да научите Божията воля по този въпрос. Здравето на душата ви и спасението на другите зависи от това, което ще предприемете. "И тъй, смирете се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси своевременно; и всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас" (1Петрово 5:6, 7). Смиреното и съкрушено сърце може да оцени Божията любов и голготския кръст. Изобилно ще бъде благословието за този, който изпълни условието, даващо му възможност да получи от Божията милост.

Призовани към себепредаване

Трябва да предадем сърцата си на Бога, за да може Той да ни обнови и освети и да ни направи годни за небесния Си двор. Не бива да очакваме някакво специално време, а още днес да се отдадем на Бога и да откажем да бъдем слуги на греха. Мислите ли, че е възможно да изоставяте греха малко по малко? О, забравете веднага тази прокълнатата идея! Мразете нещата, които Христос мрази, обичайте това, които Христос обича. Чрез смъртта и страданията Си Той не ви ли е дал възможност да се очистите от греха? Когато започнем да разбираме, че сме грешници, и паднем на Скалата, за да се строшим, ръцете на Всевишния ни обгръщат и ние отиваме близо до Исусовото сърце. Тогава ще бъдем очаровани от красотата Му и отвратени от собствената си правда. Трябва да отидем в подножието на кръста. Колкото повече се смиряваме там, толкова по-възвишена ще ни изглежда Божията любов. Христовата благодат и правда няма да бъдат от полза за този, който се смята за праведен, смята, че е доста добър и е доволен от състоянието си. Няма място за Христос в сърцето на човека, който не осъзнава нуждата си от Божествена светлина и помощ.

Исус казва: "Блажените нищите по дух, защото е тяхно небесното царство" (Мат. 5:3). В Бога има пълнота от благодат и ние можем да имаме Неговия дух и сила в изобилна мярка. Не се хранете с отпадъците на себеправдата, а отидете при Господа. Той е приготвил най-добрата роба за вас и ръцете Му са отворени да ви приемат. Христос ще каже: "Свалете мръсната дреха от него и го облечете с нова одежда."

Отидете при Него като каещ се грешник

Ще чакаме ли, докато почувстваме, че сме очистени? Не! Христос е обещал, че "ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1Йоаново 1:9). Бог ви изпитва чрез Словото

Си. Не бива да чакате никакви чудни емоции, за да повярвате, че Бог ви е чул. Чувствата не бива да са ваш критерий, тъй като емоциите са променливи като облаците. Трябва да имате нещо солидно за основа на вярата си. Словото на Господа е Слово с безкрайна сила, на която можете да разчитате. Той е казал: "Искайте и ще получите." Погледнете към Голгота. Исус не е ли казал, че е ваш застъпник? Не е ли казал, че ако помолите нещо в Негово име, ще получите? Не бива да разчитате на собствената си доброта или на добрите си дела. Трябва да се уповавате на Слънцето на правдата и да вярвате, че Христос е взел греховете ви и ви е вменил правдата Си.

Необходимо е да отидете при Бога като каещи се грешници в името на Исус, Божествения Застъпник; да отидете при един милостив и прощаващ Отец, вярвайки, че Той ще направи точно това, което е обещал. Нека желаещите да получат Божието благословение да почукат и да чакат до трона на милостта, като имат твърда увереност и казват: "Ти Господи си казал: Всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на тогава, който хлопа, ще се отвори." Господ копнее търсещите Го да вярват в Този, Който може да постигне всичко.

Използвайки най-познати и обикновени случки Исус се опита да ни покаже колко склонен е Бог да чува и да отговаря на молбите ни. "Има ли между вас човек, който, ако му поиска син му хляб, ще му даде камък? Или, ако поиска риба, да му даде змия? И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Отец ви, Който е на небесата, ще даде добри неща на тия, които искат от Него?" (Мат. 7:9-11). Христос апелира към нас, показвайки желанието на Бога да помага, като използва аргумента за вродената любов на родителя към детето. Кой баща би се отдръпнал от сина му, който иска хляб? Някой ще обезслави ли Бога, като си представи, че Той няма да отговори на молбата на чадата Си? Вихме ли помислили, че родител е способен да се подиграва с детето си и да го измъчва, като му дава надежди само за да го разочарова? Нима баща ще обещае да даде добра и вкусна храна на детето си, а след това ще му подхвърли камък? Ако вие, хората, имате добри дарове за децата си, колко повече небесният ви Отец ще даде хубави неща на тези, които искат от Него? Господ уверява молещите Го, че ще им даде Светия Дух.

Когато каещият се и повярвал грешник направи своята изповед, Христос дава собствената Си правда, за да може молитвата на падналия човек да се възнесе като благоухан тамян пред Отца и Божията благодат да бъде придадена на вярващата душа. Исус казва на треперещата вярваща душа: "Или нека се хване за силата Ми, за да се примири с Мене! Да! Нека се примири с Мене" (Ис. 27:5). "Дойдете сега, та да разискваме, казва Господ. Ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг. Ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна" (Ис. 1:18). Ще Го допуснете ли да разисква с вас? Ще Му поверите ли опазването на душата си като на верен Творец? В такъв случай да отидем при Него и да заживеем в светлината на

образа Му и да се помолим като Давид: "Поръси ме с исоп и ще бъда чист. Измий ме и ще стана по-бял от сняг" (Пс. 51:7). С вяра измийте сърцето си с Христовата кръв, защото само тя може да ви направи по-бели от сняг. Но вие казвате: "Ако се откажа от идолите си, това ще сломи сърцето ми." Отказването от всичко заради Бога е показано образно като падане върху Канарата и разбиване. Откажете от всичко заради Него. Ако не бъдете строшени, оставате без никаква стойност.

Когато изоставите счупените щерни, които не могат да задържат вода, и в името на Исус, вашия Ходатай, отидете директно при Бога, молейки за нещата, от които имате нужда, Христовата правда ще се разкрие като ваша правда, Христовата добродетел - като ваша добродетел. Тогава ще разберете, че оправданието идва единствено чрез вяра в Христос, защото в Исус е разкрито съвършенството на Божия характер, а в живота Му са изявени принципите на святостта. Чрез извършващата изкупление Христова кръв грешникът бива освободен от робството и присъдата; чрез съвършенството на безгрешния Заместник и Гарант той може да живее в смирено послушание на всички Божии заповеди. Без Христос той е осъден от закона, вечен грешник, но чрез вяра в Него става праведен пред Бога.

50.Елате, потърсете и намерете*

За човека не е възможно сам да се спаси. Той може да се залъгва по този въпрос, но не е в състояние сам да се спаси. Единствено Христовата правда може да му помогне и това е Божият дар. Това е сватбената одежда, в която можете да се явите като желан гост на сватбената вечеря на Агнето. Нека вярата се хване за Христос веднага и ще бъдете ново творение в Исус, светлина за света.

Христос е наречен "Господ наша правда" и с вяра всеки би могъл да каже: "Господ е моя правда." Когато вярата се хване за този Божи дар, устните ни ще прославят Бога и ние ще можем да кажем на другите: "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света" (Йоан 1:29). Тогава ще сме способни да говорим на погиващите за спасителния план и за това, че докато светът е под проклятието на греха, Господ представя условия на милост на падналия и отчаян грешник и разкрива стойността и значението на благодатта Си. Милостта е незаслужена милост. Непознаващите греха ангели не знаят какво означава към тях да се прояви благодат. Но греховността ни изисква проява на благодат от страна на милостивия Бог. Именно благодатта подтикна Спасителя да ни търси нас, заблудилите се, за да ни върне обратно в кошарата.

Имате ли в душите си усещането, че нещо липсва? Гладувате ли и жадувате ли за правдата? Тогава това е доказателство, че Христос е изобразен в сърцата ви и че Той е създал у вас

нуждата, за да можете да Го потърсите с цел да ви помогнете да постигнете чрез дара на Светия Си Дух онова, което е невъзможно да постигнете сами. Господ не поставя никакви други условия освен да гладувате за милостта Му, да желаете съвета Му и да копнеете за любовта Му. "Искайте!" Искането показва, че осъзнавате нуждата си. Ако поискате с вяра, ще получите. Господ е дал в залог Словото Си, а то не може да се провали. Фактът, че чувствате и знаете, че сте грешници, е достатъчен аргумент, за да искате Неговата милост и състрадание. Условието да отидете при Бога не е да сте святи, а да поискате от Него да ви очисти от всеки грях и да ви премахне от всяка всяка нечистота и беззаконие. Тогава защо още чакате? Защо не приемете Божието слово и не кажете:

"Господи, предавам се на Теб,
мога ли да сторя нещо сам?"

Ако Сатана дойде да хвърли сянката си между вас и Бога, като ви обвинява за греха и ви изкушава да проявите неверие и да се усъмните в милостта Му, кажете: "Не мога да допусна слабостта ми да застане между мене и Бога. Той е моята сила. Многобройните ми грехове са положени върху Исус, моя Божествен Заместник и пожертвал се Спасител.

"В ръцете си цена не нося,
само милост до кръста Твоя аз прося."

Никой не може да погледне себе си и да открие нещо в характера си, което би го препоръчало на Бога или би осигурило приемането му от Господа. Само Исус е наш Изкупител, наш Застъпник и Ходатай. В Него е единствената ни надежда за прощение, мир и правда. Поразената от греха душа може да бъде възстанови посредством Христовата кръв. Христос е уханието, святият тамян, който прави молитвите ви приемливи за Отец. Тогава не бихте ли могли да кажете:

"Такъв, какъвто съм, със срам,
без всяко извинение,
при Теб аз, грешен, в Твоя храм
дошъл съм, Божи Агнец скъп!"

Отиването при Христос не изисква страшни душевни мъки и агония. Това означава просто да приемем условията на спасението, изяснени от Бога в Словото Му. Благословието е безплатно за всичко. Отправена е поканата: "О, вие, които сте жадни, дойдете всички при водите. И вие, които нямате пари, дойдете, купете, та яжте. Да! дойдете, купете вино и мляко, без пари и без плата. Защо иждивявате пари за онова, което не е хляб, и труда си за това, което не насища? Послушайте Ме с внимание и ще ядете благо и душата ви ще се наслаждава с най-доброто" (Ис. 55:1, 2).

Правдата, която намираме в Христос

Тогава отидете, потърсете и намерете. Хранилището на сила е отворено, пълно и безплатно. Отидете със смирени сърца, като не мислите, че можете да направите добри дела, за да заслужите Божията милост, или че трябва да станете по-добри, за да отидете при Христос. Вие сте безсилни да вършите добро и не можете да подобрите състоянието си. Отделени от Христос, ние нямаме никаква заслуга, никаква правда. Греховността и слабостта ни, човешкото ни несъвършенство правят невъзможно явяването ни пред Бога. Това може да стане само ако сме облечени в Христовата безукорна правда. Трябва да отидем при Него не със собствената си правда, а с правдата, която е в Христос. Тогава в името, извисено над всяко друго име, единственото, дадено на хората, с което да се спасят, можем да изискаме изпълнението на Божието обещание, като кажем: "Господи, прости греха ми. Поставям ръката си в Твоята десница, за да получа помощ. Ако не я получа, ще загина. Сега вярвам." Спасителят отговаря на каещия се грешник: "Никой не дохожда при Отца освен чрез Мене" (Йоан 14:6) "и който дойде при Мене, никак няма да го изпъдя" (Йоан 6:37). "Аз съм избавител твой" (Пс. 35:3).

Когато откликнете на поканата на Христос и отидете при Него, вие проявявате спасителна вяра. Малка е ползата да говорите за религиозни неща небрежно, да се молите за духовни благословения без истински копнеж на душата и жива вяра. Почудените хора от тълпата, които се притискаха до Исус, не усещаха излизане на жизнена сила от докосването. Но когато бедната страдаща жена, която бе боледувала тежко цели дванадесет години, в голямата си нужда протегна ръка и се докосна до одеждата Му, почувства силата на изцелението. Христос разбра, че докосването ѝ е с вяра. Разбра, че от Него е излязла сила. Обърна се към тълпата и попита: "Кой се допря до Мене?" (Лука 8:45). Учудени от този въпрос, учениците отговориха: "Наставниче, народът Те притиска и гнети, а ти казваш: Кой се допря до Мене? Но Исус каза: Някой се допря до Мене, защото Аз усетих, че сила излезе от Мене. И жената, като видя, че не се укри, дойде разтреперена и падна пред Него и извика пред всичките люде по коя причина се допря до Него и как на часа оздравя. А Той ѝ рече: Дъщерьо, твоята вяра те изцели. Иди си с мир" (Лука 8:45-48). Вярата, която може да ни доведе до жизнено важна връзка с Христос, е израз на нашето предпочитание, на съвършено упование и пълно посвещение. Тази вяра действа чрез любов и очиства душата. Изработва в живота на Христовия последовател истинско послушание към Божиите заповеди, тъй като любовта към Бога и любовта към човека са резултат от жизнено важната връзка с Христос. "Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов" (Римл. 8:9).

Исус казва: "Аз съм лозата, вие сте пръчките" (Йоан 15:5). Можем ли да си представим по-близка връзка от тази? През клонката и лозата минават едни и същи влакна. Няма пречка пред постоянния поток от живот, сила и храна, идващи от ствола към клонките. Коренът изпраща храна на клонките. Такава е връзката между вярващия и Христос, стига той да пребъдва в Божия Син и да получава храна от Него. Но духовната връзка между Христос и душата може да бъде установена само в резултат на упражняване на лична вяра. "А без вяра не е възможно да се угоди Богу" (Евр. 11:6), защото вярата е това, което ни свързва с небесната сила и ни дава сила да се справяме със силите на тъмнината. "... тая е победата, която е света победила, вярата наша" (1Йоаново 5:4 - ЦП). Вярата запознава душата със Божието съществуване и присъствие. Като живеем, гледайки към Божията слава, все повече ще забелязваме красотата на характера Му и превъзходството на благодатта Му. Душите ни се укрепват с духовна сила. Няма да се поклатим, ако дишаме атмосферата на небето и осъзнаваме, че Бог е от дясната ни страна. Издигаме се над света, когато гледаме към Този, Който е главен сред десетките хиляди и съвършено красив. Гледайки Го, ние се променяме по Неговия образ.

51. Съединени с живата Лоза*

"За туй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина, ето, всичко стана ново" (2Кор. 5:17). Нищо друго освен Божествената сила не може да обнови човешкото сърце и да пропие душата с Христовата любов. Това постоянно ще води до прояви на любов към тези, за които Исус е умрял. Плодът на Духа е любов, радост, мир, дълготърпение, благодет, милост, милосърдие, вяроност. Когато се обърне към Бога, човек получава нов вкус и нова мотивация и започва да обича нещата, които Бог обича. Животът му е свързан със златна верига от непроменими обещания към Исусовия живот. Любо, радост, мир и неизразима благодарност ще завладеят душата и благословеният ще възкликне с думите: "Твоята благодет ме е направила велик" (Пс. 18:35).

Онези, които очакват да видят някаква магическа промяна в характера си, без да правят решителни усилия да победят греха, ще останат разочаровани. Няма причина да се страхуваме, ако гледаме към Исус, няма основание да се съмняваме, че Той може да спасява съвършено всички, които отидат при Него. Необходимо е обаче постоянно да се страхуваме да не би старото ни естество отново да получи надмощие и врагът да измисли някаква уловка, с която пак да станем негови пленници. Трябва да изработваме спасението си със страх и трепет, защото Бог е, Който според благоволениято Си, действа във вас и да желаете това и да го изработвате. С ограничените си сили трябва да

бъдем толкова святи в нашата област, колкото Бог е свършен в Своята. Според способностите си трябва да изявяваме истината, любовта и превъзходството на Божествения характер. Както восъкът поема образа на печата, така и душата трябва да приеме отпечатъка на Божия дух и да задържи Христовия образ.

Ние трябва да израстваме всеки ден в духовна красота. Често няма да успяваме в усилията си да подражаваме на Божествения образец. Често ще трябва да коленичим и да плачем в Исусовите нозе поради нашите недостатъци и грешки, но не бива да се обезсърчаваме. Трябва да се молим по-усърдно, да вярваме повече, да опитваме с по-голяма упоритост да израстваме по подобие на нашия Господ. Ако не се доверяваме на личната си сила, ще се доверяваме на силата на нашия Изкупител и ще прославяме Бога, Който е здраве за телата ни наш Господ.

Има ли единство с Христос, има и любов. Каквито и други плодове да родим, ако не притежаваме любов, те няма да ни ползват. Любовта към Бога и към ближния е основата на нашата религия. Никой не може да обича Христос, а да не обича чадата Му. Ако сме съединени с Христос, имаме Христовия ум. Чистота и любов се проявяват в характер, смирение и истина контролират живота. Дори външният вид се променя. Пребъдващият в душата Христос упражнява преобразяваща сила, а външният вид свидетелства за царуващите в душата мир и радост. Ние пием от Христовата любов, както коренът приема живителна влага от лозата. Ако сме присъдени към Христос, ако всичките ни влакна са съединени с живата Лоза, ще даваме доказателство за този факт, като родим богати гроздове от жив плод. Ако сме свързани със Светлината, ще бъдем нейни проводници и във всичките си думи и дела ще я отразяваме към света. Истинските християни са свързани с веригата на любовта, съединяваща земята с небето, крайния човек с безкрайния Бог. Светлината, грееща от лицето на Исус Христос, озарява сърцата на последователите Му за слава на Бога.

Трябва да се променим, като гледаме към Исус. Размишлявайки върху свършенствата на Божествения Образец, ще пожелаем да станем изцяло преобразени и обновени съобразно чистотата Му. С вяра в Божия Син характерът се преобразява и чадата на гнева стават Божии деца. Те минават от смърт към живот, стават духовни и започват да различават духовните неща. Божията мъдрост просвещава умовете им и те виждат чудните неща в закона Му. Когато човек се обърне към истината, делото на преобразяване на характера продължава да се развива. Той получава все по-големи възможности да разбира. Превръщайки се в послушен на Бога човек, той придобива Христовия ум, а Божията воля става негова воля.

Този, който безрезервно приеме ръководството на Божия Дух, ще открие, че умът му укрепва и се развива. Обучава се в служба за Бога, която не е едностранна и недостатъчна, развиваща плосък характер, а водеща до симетричност и пълнота. Слабостите, проявяващи се в колеблива воля и безсилен характер, биват победени, а постоянното посвещение и

благочестие довеждат човека до такава тясна връзка с Христос, че той получава Неговия ум. Постига единство с Божия Син и здрави и непоклатими принципи. Умът му е бистър и проявява разум, идващ от Бога. Яков казва: "Кой от вас е мъдър и разумен? Нека показва своите дела чрез добрия си живот с кротостта на мъдростта" (Яков 3:13). "Но мъдростта, която е отгоре, е преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, умолима, пълна с милост и добри плодове, примирителна, нелицемерна. А плодът на правдата се сее с мир от миротворците" (Яков 3:17, 18). Такава ще е мъдростта, проявена от този, който приеме чашата на спасението и призове името Господне. Спасението, което предлага прощение на нарушителя и представя правдата, способна да издържи проверката на Всемогъщия, дава победа над силния враг на Бога и на човека, води до вечен живот и радост за онзи, който го приема, и с право може да бъде повод за радост за смирения, който е чул за него и се е възрадовал.

Притчата за загубената овца

Разказаната от Христос прекрасна притча за една изгубена овца и за овчаря, който оставил деветдесет и деветте, за да потърси загубилата се, илюстрира Христовото дело, състоянието на грешника и радостта на вселената от спасяването на душата. Овчарят не търсеше овцата небрежно и не си казваше: "Имам деветдесет и девет и ще му си създам много неприятности, ако отида да търся заблудилата се. Нека се върне и ще отворя вратата на кошарата, за да може да влезе. Няма обаче да тръгна да я търся." Не! Веднага след изгубването на овцата сърцето на овчаря се изпълва с мъка и безпокойство. Той брои стадото отново и отново и когато се увери, че овца се е изгубила, не може да заспи. Остава деветдесет и деветте в кошарата и макар че навън е мрак и буря, макар че пътят е опасен и неприятен, а денят му е бил труден и изморителен, не се колебае и не се бави, докато не я намери. Когато я намери, поставя уморената и изтощена овца на рамото си и с радост и благодарност, че търсенето му не е било напразно, понася заблудилата се към кошарата. Благодарността му намира израз в прекрасни песни на радост. Той вика приятели и съседи и им казва: "Радвайте се с мене, че си намерих загубената овца" (Лука 15:6). След като заблудил се човек бъде намерен от великия Пастир на овцете, небесните ангели откликват с радост на думите Му. Когато изгубеният бъде намерен, небето и земята се съединяват в благодарност и радост. "... има повече радост на небето за един грешник, който се кае, нежели за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние" (Лука 15:7).

52.Христос - нашият Първосвещеник*

Справедливостта изисква нещо повече от прощение за греха и изпълнение на смъртната присъда. Дарявайки единородния Си Син, Бог изпълни и двете изисквания. като умря вместо човека, Христос понесе наказанието и осигури прощение.

Чрез греха човекът се е отделил от Божия живот. Душата му е заболяла от манипулациите на Сатана, начинателя на греха. Няма в себе си сила да усети греха, да оцени и придобие Божественото естество. Ако може да стигне до това естество, няма да види в него нищо, което плътското му сърце би пожелало. Омайващата сила на Сатана го е завладяла. Всички хитри уловки, които дяволът може да предложи, биват представени на ума му, за да попречат на всяка добра подбуда. Всичките дадени му от Бога способности и сили се използват като оръжие срещу Божествения Благодетел. И така, макар че го обича, Бог не може да му даде даровете и благословенията, които желае да му подари.

Но Бог няма да бъде победен от Сатана. Той изпрати Сина Си на света, за да може като приеме човешки вид и естество, съчетанието от Божествено и човешко в Него да издигнат човека пред Бога на везните на моралната стойност.

Няма друг път към спасението на човека. "... отделени от Мене - казва Христос - не можете да сторите нищо" (Йоан 15:5). Чрез Христос и единствено чрез Христос механизмите на живота могат да оживотворят естеството на човека, да преобразят вкусовете му и да насочат чувствата му към небето. Посредством единството на Божественото с човешкото естество Христос може да просвети разума и да придаде животворните Си качества на душата, мъртва в прегрешения и грехове.

Когато умът бъде привлечен към голготския кръст, несъвършените човешки очи виждат Христос, прикован на срамния кръст. Защо умря? Заради греха. Що е грях? Нарушаване на закона. Тогава очите се отварят и виждат естеството на греха. Законът е нарушен, но не може да опрости нарушителя. Той е нашият детеводител, който ни осъжда. Къде е избавлението? Законът ни насочва към Христос, Който увисна на кръста, за да придаде правдата Си на падналия, грешен човек и по този начин да го представи на Отца Си като облечен в Исусовия праведен характер.

Христос на кръста не само привлича хората и ги подбужда да се покаят пред Бога за нарушаването на закона Му, защото когато Бог опрощава, първо води до покаяние. Самият Христос е удовлетворил справедливостта. Дал е Себе Си като изкупителна жертва. Изтичащата Му кръв, измъченото Му тяло задоволяват изискванията на нарушения закон. По този начин Той хвърля мост на бездната, издълбана от греха. Пострада в плът, за да може с нараненото Си и измъчено тяло да покрие беззащитния грешник. Спечелената на Голгота победа премахна завинаги сатанинската власт над вселената и смълча обвинението, че не е възможно Бог

да прояви себеотрицание и следователно то не е необходимо за човешкото семейство.

На небето Сатана бе втори по ранг след Божия Син. Той бе пръв след ангелите. Властта му бе покваряваща, но Бог не би могъл да я разкрие в истинската ѝ светлина и да приведе цялото небе в хармония със Себе Си, като го премахне заедно с нечистото му влияние. Властта му се увеличаваше, но злото още не бе разпознато. Тази власт носеше смърт за вселената, но заради сигурността на световите и заради небесното управление бе необходимо тя да се развие и да се разкрие в истинската си светлина.

Себеотрицанието на Бога

Проявявайки враждебността си, докато Христос увисна на голготския кръст с наранено, измъчено тяло и съкрушено сърце, Сатана напълно загуби привързаността на вселената. Тогава се видя, че Бог се е отрекъл от Себе Си в лицето на Своя Син и се е предал за греховете на света, тъй като обича човечеството. Творецът бе разкрит в Сина на безкрайни Бог. Така веднъж завинаги бе отговорено на въпроса: "Възможно ли е Бог да прояви себеотрицание?" Христос бе Бог и благоволявайки да стане плът, прие човешко естество и стана послушен до смърт, за да даде една безкрайно голяма жертва.

Всичко, което човешко същество би могло да претърпи, бе претърпяно от Христос, въпреки че Сатана направи всички усилия да Го измами с изкушенията си. Но колкото по-силно бе изкушението, толкова по-съвършена бе жертвата. Всичко, което човекът би могъл да претърпи в конфликта със Сатана, бе претърпяно от Христос, съчетал Божественото и човешкото естество. Послушен и безгрешен докрай, Той умря за човека като негов заместник и гарант, претърпявайки всичко, което хората биха могли да претърпят от измамния изкусител. Така човекът успя да победи, като стана участник в Божественото естество.

Всеки, който подобно на Христос желае да пожертва всичко заради истината, дори самия живот, открива, че чистата истина е алтернатива на лъжата, честността и почтеността – на лукавството и интригите. Не е лесна задача да се устои на сатанинските желания. Необходимо е отначало докрай да се държим здраво за Божественото естество – в противен случай няма да успеем. С победата, спечелена на голготския кръст, Христос ясно показва пътя на човека и така му дава възможност да спазва Божия закон чрез Пътя, Истината и Живота. Няма друг път.

Христовата правда се дава като безплатен дар на грешника, ако той я приеме. Грешникът няма нищо собствено освен онова, което е омърсено, покварено, изцапано от греха, крайно противно на чистия и свят Бог. Само чрез праведния характер на Исус Христос човекът може да се приближи до Бога.

Като първосвещеник, застанал отвъд завесата, Христос така обезсмърти Голгота, че макар и да живее за Бога, Той умира непрекъснато за греха и следователно, ако някой човек съгреша, има застъпник пред Отца.

Исус възкръсна от гроба, обгърнат от облак ангели в чудна сила и слава – съчетаване на Божественото и човешкото. Той прие във властта Си света, който Сатана изискваше за своя законна територия, и с чудното Си жертва възстанови Божията благосклонност към човека...

Нека никои не приема ограничения и тесногърд възглед, че което и да е човешко дело може да помогне по най-добрия начин да се премахне дълга, породен от греха. Това е фатална заблуда. Ако я разберете, трябва да престанете да спорите за любимите си идеи и със смирени сърца да проучите въпроса за изкуплението. Тази тема е така неясна за мнозина, че хиляди по хиляди твърдят, че са Божии синове, но всъщност са чада на злия, защото разчитат на добрите си дела. Бог винаги е изисквал добри дела и законът ги изисква, но тъй като човекът е съгрешил и добрите му дела нямат никаква стойност, единствено Исусовата правда може да им помогне. Христос е способен да спасява съвършено, защото "всякога живее да ходатайства за тях". Всичко, което човекът може да направи за спасението си, е да приеме поканата: "Който иска, нека вземе даром водата на живота" (Откр. 22:17). Няма извършен от човека грях, който да не може да бъде изкупен на Голгота. Така при искрени молитви кръстът продължава да дава на грешника цялостно изкупление.

Покаяние и прощение

Приближавайки голготския кръст, виждате несравнима любов. Когато с вяра разберете значението на жертвата, осъзнавате, че сте грешник, осъден от нарушения закон. Това е покаяние. Ако отидете със смирено сърце, намирате прощение, тъй като Христос Исус е представен символично до олтара, принасящ жертва за греховете на света. Той служи в истинската скиния, издигната от Господа, а не от човек. Символите от еврейската скиния вече нямат никаква сила. Ежедневното и годишното изкупление не е необходимо. Важна е направената от изкупител жертва поради постоянното извършване на грехове. Исус служи в присъствието на Бога, представяйки пролятата Си кръв, тъй като бе заклано агне. Исус показва жертвата, принесена за всяко прегрешение и за всеки недостатък на грешника.

Христос, нашият Ходатай, и Светият Дух непрестанно се застъпват за човека, но Духът не моли за нас, както прави Христос, Който представя пролятата Си кръв. Духът действа върху сърцата ни, привличайки нашите молитви и покаяние, хвалебствия и благодарности. Благодарността, излизаща от устните ни, е резултат от действието на Духа, Който докосва

струните на душата със святи спомени и събужда музиката на сърцето.

Религиозните служби, молитвите, хвалебствията, молитвата на изповед за греха се издигат от истинските вярващи като тамян към небесното светилище, но тъй като минават през поквареността на човешкото естество, те са така омърсени, че ако не бъдат очистени с кръв, никога не могат да имат стойност пред Бога. Издигат се към небето, без да имат безукорна чистота, и ако Застъпникът, Който е отдясно на Бога, не ги представи и не ги очисти чрез правдата Си, няма да бъдат приети от Бога. Тамянът от земните светилища трябва да бъде примесен с очистващите капки от кръвта на Христос. Той държи пред Отца кадилника със собствените Си заслуги, които не са опетнени от земна поквара. Събира в този кадилник молитвите на хвала и изповедите на народа Си и към тях прибавя безукорната Си правда. Тогава, примесен с благоуханието на заслугите на Христовото изкупление, тамянът се издига пред Бога като нещо напълно приемливо. След това се получава благосклонен отговор.

О, да можеха всички да разберат, че послушанието, разкаянието, хвалението и благодарността трябва да бъдат поставени в огъня на Христовата правда. Ароматът от тази правда се издига като облак около умилостивилището.

53.Преобразяване чрез вяра и послушание*

Христовото учение в евангелието е в съвършена хармония с Христовото учение, дадено чрез старозаветните пророци. Те говореха като вестители на Христос в Стария завет, така както апостолите огласяваха вестите Му в Новия завет. Няма никакво противоречие между техните учения. Но Сатана винаги е действал и продължава да действа с цялата сила на нечестието, за да омаловажи Божието слово. Опитва се да направи тайнствено това, което е просто и ясно. Има дълъг опит в тази работа. Познава Божия характер и с фините си измами е запленил света. Именно чрез омаловажаване на Божието слово грехът навлезе в света. Адам повярва на сатанинската лъжа и в резултат на фалшивото представяне на Божия характер животът му бе променен и опетнен. Той не се подчини на Божията заповед и направи точно това, което му бе забранено от Господа. Адам падна поради непослушанието си. Ако бе издържал изпитанието и бе останал верен на Бога, портите на злото пред света никога не биха били отворени.

Тъй като повярва на сатанинската лъжа за Бога, характерът и съдбата на човека се промениха. Ако бе повярвал на Божието слово, щеше да преобразен по ум и характер и направен годен за вечен живот. Вярата, че "Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден син, за да не погине ни един, който вярва в

него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16), променя сърцето и запечатва в човека Божия образ.

Както мнозина днес, така и Павел (преди преобразяването си) бе сигурен в съществуването на благочестие по наследство. Това Негово убеждение се основаваше на заблуда. Всъщност той отнемаше нещо от Христос, тъй като вярваше във форми и церемонии. Усърдното спазване на закона бе отделено от Христос и следователно нямаше стойност. Хвалеше, че е безупречен във вършенето на дела, но отказваше да приеме Този, Който придаваше стойност на закона. Уверен бе, че е прав. Павел казва: "И аз си мислех, че трябваше да върша много неща против името на Исуса Назарянина, което и вършех в Ерусалим, понеже затварях в тъмници мнозина от светиите, като се снабдих с власт от главните свещеници и за убиването им давах глас против тях" (Деяния 26:9, 10) – За известно време Павел вършеше жестокости, мислейки, че служи на Бога. Той заявява: "... сторих това в неверие" (1Тим. 1:13). Но искреността не оправдаваше действията му, нито превръщаше заблудата в истина.

Вярата е средството, чрез което истината или заблудата се стаяват в ума. Начинът на приемане на истина и заблуда е един същ, но има голяма разлика дали вярваме на Божието слово или на човешки думи. Когато видя Христос и се убеди, че преследва Исус в лицето на светиите Му, Павел прие истината такава, каквата е в Исус. Преобразяващата сила докосна ума и характера му и той стана нов човек в Христос Исус. Прие истината в такава пълнота, че нито земята, нито адът можеха да разклатят вярата му.

Мнозина възкликват: "Вярвай, само вярвай." Попитайте ги в какво трябва да вярват. Трябва ли да вярват в лъжите, измислени от Сатана срещу Божия свят, праведен и добър закон? Господ използва голямата Си и скъпоценна благодат, за да укрепи закона, а не да го омаловажава. Какво е решението на Павел? Той казва: "Тогова що? Да речем ли, че законът е грях? Да не бъде! Но напротив, не бих познал греха освен чрез закона... И аз бях жив някога без закон, но когато дойде заповедта, грехът оживя [и заповедта бе отменена? Не!], а пък аз [Павел] умрях... Тъй щото законът е свят и заповедта свята, праведна и добра" (Римл. 7:7-12).

Законът не може да дава прощение

Павел научи, че в законът няма сила да прощава на нарушителя на закона. "Защото ни една твар няма да се оправдае пред Него чрез дела, изисквани от закона" (Римл. 3:20). "Понеже това, което бе невъзможно за закона поради туй, че бе отслабнал чрез плътта, Бог го извърши, като изпрати Сина Си в плът подобна на греховната плът и в жертва за грях и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по плът, но по Дух" (Римл. 8:3, 4).

Господ видя падналото ни състояние. Видя нуждата ни от благодат и тъй като обичаше душите ни, даде благодат и мир. Благодат означава милост към незаслужаващ и загубил се човек. Ние сме грешници. Този факт не ни отделя от Божията милост и любов, но напротив – подбужда Господа да прояви любовта Си, за да бъдем спасени. Христос казва: "Вие не избрахте Мене, но Аз избрах вас" (Йоан 15:16).

След грехопадението бе дадена възможност за възстановяването на Адам. В определеното време Исус, Князът на живота, дойде на света, за да започне битка със силите на тъмнината. В този свят Сатана имаше възможност да покаже последиците от освобождаването от всякакъв закон, а Христос с непоколебимото Си послушание към заповедите на Отца, показва резултатите от прилагането на принципите на правдата. Действайки според принципите си на злото, Сатана измъчи Божия Син със страшни изкушения и накрая Го заведе в съдебната зала, за да бъде безпричинно осъден на смърт. Съюзът на злите сили въздействаше върху сърцата на хората, за да приложат принципите на злото. Христос и Варава бяха показани на тълпата. Варава бе печално известен крадец и убиец. Христос бе Син на Бога. Пилат погледна към двата и помисли, че няма да има никакво колебание в избора на Исус. Външният Му вид отразяваше благородност, интелигентност и чистота, контрастиращи с грубите черти на Варава. Той попита: "Кого от двамата искате да ви пусна?" Чу се противният вик на обезумялата от ярост тълпа: "Варава." "Пилат им казва: Тогава какво да правя с Исуса, наречен Христос? Те всички казват: Да бъде разпнат. А той каза: Че какво зло е сторил? А те още повече закрещяха, казвайки: Да бъде разпнат" (Мат. 27:22, 23).

Сатана победен чрез смъртта на Христос

При този избор принципите на Сатана бяха разкрити ясно. Небесното войнство и всички сътворени от Бога светове прецениха, че Сатана е клеветник на братята, лъжец и убиец. На небето и сред непадналите светове бе разрешен спорът за сатанинската измамна сила и за злите му принципи. Окончателно бе доказана съвършената чистота и святост на Христос, Който понесе изпитанието заради падналия човек. Развивайки характера и принципите си, Сатана завинаги загуби привързаността на непадналите светове. Веднъж завинаги се разреши спорът в небето относно неговите претенции и твърденията на Христос. Проявената в Христовия характер правда остана завинаги като котва, като спасителна надежда за света. Всяка душа, която избере Христос, може да каже с вяра: "Господ моя правда."

Христос бе "презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и навикнал на печал. И както човек, от когото отвърщат хората лице, презрян бе и за нищо Го не счетохме. Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари, а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. Но Той биде

наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония. На Него дойде наказанието докарваше нашия мир и с Неговите рани ние се изцелихме" (Ис. 53:3-5).

Христовата благодат и Божият закон са неотделими. В Исус милост и истина се срещнаха, правда и мир се целунаха. В живота и характера Си Той не само разкрива Божия характер, но и възможностите на човека. Той бе представител на Бога и пример за човека. Исус показа на света какво може да стане човечеството, когато с вяра се съедини с Божественото. Единородният Божи Син прие човешкото естество и постави кръста Си между земята и небето. Чрез кръста хората бяха привлечени към Бога и Бога към хората. Справедливостта слезе от висшия си и страшен пост, а небесните множества и армията на святостта дойдоха до кръста и се поклониха с почит, защото там справедливостта бе задоволена. Чрез кръста грешникът бе изтръгнат от крепостта на греха, от съюза на злото. При всяко доближаване до кръста сърцето му скърби и той възкликва с покаяние: "Моите грехове разпнаха Божия Син." Остава греховете си до кръста и чрез Христовата благодат характерът му се преобразява. Изкупителят го издига от прахта и го довежда под ръководството на Светия Дух. Когато погледне към Изкупителя, грешникът намира надежда, увереност и радост. Вярата се хваща за Христос с любов. Вярата действа с любов и очиства душата.

* Статията е публикувана в сп. "Сайнс ъф дъ таймс", 30 септември 1903 г. - Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 17 юни 1890 г. - Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Сайнс ъф дъ таймс", 5 декември 1892 г. - Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Сайнс ъф дъ таймс", 12 декември 1892 г. - Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Сайнс ъф дъ таймс", 19 декември 1892 г.

* Статията е публикувана в сп. "Сайнс ъф дъ таймс", 26 декември 1892 г. - Съставителите.

* Ръкопис 50, 1900 г.

• Статията е публикувана в сп. "Сайнс ъф дъ таймс", 5 юни 1893 г. - Съставителите.

ХРИСТОС НАША ПРАВДА

54. Темата, представена през 1883 г.*

"Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1Йоаново 1:9).

Бог изисква да изповядаме греховете си и да смирим сърцата си пред Него. Същевременно трябва да има доверие в Него като нежен Баща, Който няма да изостави уповаващите се в Господа. Много от нас живеят със сетивата си, а не с вяра. Ние вярваме във видимите неща, но не оценяваме скъпоценните обещания, дадени ни в Божието слово. Едва ли можем да обезславим Бога повече, отколкото ако проявим недоверие в това, което казва, и се усъмним дали е честен към нас, или ни мами.

Господ не се отказва от нас поради греховете ни. Може да правим грешки да оскърбяваме Духа Му, но когато се покаем и отидем при Него с разкаяни сърца, Той няма да ни отблъсне. Има пречки, които трябва да бъдат отстранени. Подхранват се лоши чувства, гордост, себелюбие, гняв и недоволство. Всички тези неща ни отделят от Бога. Греховете трябва да бъдат изповядани. Необходимо е да има по-силно въздействие на благодатта върху сърцето. Онези, които се чувстват слаби и обезсърчени, могат да станат силни Божии мъже и да вършат благородна работа за Господаря. Но те трябва да работят с високи морални стандарти, необходимо е да не се влияят от егоистични мотиви.

Христовите заслуги - наша единствена надежда

Трябва да се учим в Христовото училище. Нищо друго освен Неговата правда не може да ни даде право дори на едно благословение от завета на благодатта. Отдавна желаем и се опитваме да получим тези благословения, но още не сме ги получили, защото поддържаме идеята, че можем да направим нещо сами, за да станем достойни за тях. Не отклоняваме поглед от себе си, вярвайки, че Исус е жив Спасител. Не бива да мислим, че собствените ни качества и заслуги ще ни спасят. Христовата благодат е единствената ни надежда за спасение. Господ е обещал чрез пророка: "Нека остави нечестивият пътя си и неправедният помислите си. Нека се обърне към Господа и Той ще се смили за него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро" (Ис. 55:7). Трябва да повярваме в обикновеното обещание и да не приемаме чувствата за вяра. Когато изцяло се уповаваме на Бога, когато разчитаме на Исусовите заслуги като опрощаващ греха Спасител, ще получим желаната от нас помощ.

Вглеждаме се в себе си, като че ли имаме сила да се спасим. Исус обаче умря за нас, защото сме неспособни да направим това. В Него е нашата надежда, нашето оправдание, нашата правда. Не трябва да се отчайваме и да се страхуваме, че нямаме Спасител или че Той не проявява милост към нас. Точно сега Той извършва едно дело за нас и ни кани да отидем при Него в нашата безпомощност и да се спасим. Обезславяме Го с неверието си. Удивително е как се отнасяме към най-добрия си

Приятел, колко малко доверие имаме в Този, Който може да спасява съвършено и ни е дал всички доказателства за голямата Си любов.

Братя мои, нима очаквате вашите заслуги да ви препоръчат на Божията милост и мислите, че трябва да се освободите от греха, преди да се доверите на Господната сила да спасява? Ако водите душевна борба по този въпрос, страхувам се, че няма да получите сила и накрая ще се обезсърчите.

Погледнете и живеете

В пустинята, когато Господ допусна отровни змии да хапят разбунтувалите се израилтяни, на Мойсей бе наредено да издигне медна земя и да каже на всички наранени да погледнат към нея и да живеят. Но мнозина не получиха никаква помощ от това определено от Бога средство. Те бяха заобиколени от мъртви и умиращи и те знаеха, че без Божествена помощ съдбата им е запечатана. Можеха да получат мигновено изцеление, но предпочетоха да се оплакват за раните си, за болките, за сигурната смърт, докато силата им отпаднаше и очите им се замъгляваха.

"И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот" (Йоан 3:14, 15). Ако осъзнавате греховете си, не посвещавайте всичките си сили на жалеене за тях. Погледнете и живеете. Исус е единственият ни Спасител. Макар че милиони хора, които се нуждаят от изцеление, ще отхвърлят милостивото Му предложение, нито един от вярващите в Неговите заслуги, няма да бъде оставен да загине. Въпреки че осъзнаваме безпомощното си състояние без Христос, не трябва да се обезсърчаваме, а да разчитаме на разпнатия и възкръснал Спасител. Бедната, болна от греха, обезсърчена душо, погледни и живей. Исус е дал в залог Словото Си. Той ще спаси всички, които отиват при Него.

Отидете при Исус и получите покой и мир. Още сега можете да имате благословието. Сатана подсказва, че сте безпомощни и не можете сами да се благословите. вярно е, безпомощни сте. Но издигнете Исус пред него: "Аз имам възкръснал Спасител. В Него се уповавам и Той никога няма да позволи да бъда прокълнат. В Негово име триумфирам. Той е моята правда и корона на радост." Нека никой не мисли, че случаят му е безнадежден. Не е такъв. Може би ще видите, че сте грешни и сте се провалили, но точно затова се нуждаете от Спасител. Ако имате грехове за изповядване, не губете време. Сегашните мигове са златни. "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1Йоаново 1:9). Онези, които гладуват и жадуват за правдата, ще се наситят, защото Исус го е обещал. Скъпият Спасител! Ръцете Му са отворени, за да ни приеме, и голямото Му любящо сърце чака да ни благослови.

Изглежда някои мислят, че трябва да имат изпитателен период и да докажат на Господа, че са преобразени, преди да изискат благословенията Му. Но тези скъпи души могат да изискат благословието още сега. Те трябва да имат Неговата благодат, Христовия Дух, Който да им помогне в немощите. В противен случай не могат да оформят християнски характер. Исус копнее да отидем при него такива, каквито сме - грешни, безпомощни, зависими.

Покаянието - дар от Бога

Покаянието, както и прощението, е дар от Бога чрез Христос. В резултат на действието на Светия Дух започваме да изпитваме угризения за греховете си и да изпитваме нужда от покаяние. Само каещите се получават прощение. Бог познава всичките ни слабости и немощи и ще ни помогне.

Някои, които отиват при бога с покаяние и изповед и дори вярват, че греховете им са простени, пак не успяват да изискат Божиите обещания така, както би трябвало. Не разбират, че Исус е винаги стоящ до нас Спасител. Не са готови да Му поверят опазването на душите си, като разчитат на Него да усъвършенства делото на благодатта, започнало в сърцата им. Макар и да мислят, че се предават на Бога, в тях има голяма доза себеупование. Има съвестни души, които се уповават отчасти на Бога, отчасти на себе си. Не гледат към Него, за да бъдат запазени от силата Му, а разчитат на бдителността си срещу изкушението и на извършването на извести задължения, които да ги направят приемливи за Господа. Този вид вяра не постига победи. Такива хора се трудят безцелно. Душите им са в постоянно робство и те не намират покой, докато не положат бремето си в нозете на Исус.

Има нужда от непрестанна бдителност и искрено, породено от любов посвещение. Но тези неща ще дойдат по естествен начин, когато душата е пазена от Божията сила чрез вяра. Не можем да направим нищо, абсолютно нищо да се препоръчаме на Божията милост. Не трябва да се уповаваме на себе си, нито на добрите си дела. Когато отидем при Христос като грешащи и греховни същества, можем да намерим покой в любовта Му. Бог ще приеме всеки, който отива при Него, уповавайки се изцяло на заслугите на разпнатия Спасител. Любовта разцъфва в сърцето. Може да няма екстатични чувства, но да съществува пребъдващо и докарващо мир упование. Всяко бреме е леко, всеки сложен от Христос хомот е лесен за носене. Задължението става удоволствие, а жертвата - удоволствие. Пътят, който преди е изглеждал забулен в тъмнина, бива осветен от лъчите на Слънцето на правдата. Това е ходене в светлината, както и Христос е в нея.

55.Стара истина в нова рамка*

На събранието в Канзас молитвата ми към Бога бе да се премахне властта на неприятеля и намиращите се в тъмнина хора да отворят сърцата и умовете си за вестта, която Бог ще им изпрати, както и да разберат истината – нова за много умове – като стара истина в нова рамка. Разумът на Божия народ е замъглен, тъй като Сатана погрешно представя Божия характер. Нашият добър и милостив Господ е бил показан на хората като облечен в атрибутите на Сатана. Търсещите истината толкова дълго са виждали Бога в погрешна светлина, че е трудно да се разпръснат облаците, скриващи славата Му от погледите им. Мнозина живеят в атмосфера на съмнение и за тях изглежда почти невъзможно да се хванат за надеждата, представена в Христовото евангелие...

В събота бяха проповядвани истини, които бяха нови за повечето присъстващи. Стари и нови неща бяха извадени от съкровищницата на Божието слово. Разкрити бяха истини, които хората едва можеха да разберат и възприемат. Проблесна светлина от Божиите слова във връзка със закона и евангелието, във връзка с факта, че Христос е наша правда. Това изглеждаше на гладните за истина души като светлина, която е прекалено скъпоценна, за да бъде приета.

Но усилията в събота не бяха напразни. В неделната сутрин получихме решително доказателство, че Божият Дух извършва големи промени в моралното и духовното състояние на събралите се. Мнозина предадоха ума и сърцето си на Бога. Ценни свидетелства бяха дадени от онези, които дълго са живели в тъмнина. Един брат говори за борбата, която преживял, преди да приеме добрата вест, че Христос е наша правда. Конфликтът бил страшен, но Господ действал в него и възгледите му се променили и силата му се обновила. Господ му представител истината съвсем ясно, разкривайки факта, че само Христос е източникът на надеждата и спасението. "В Него бе животът и животът бе светлина на човеците." "И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина" (Йоан 1:4, 14).

Един от младите братя служители каза, че по време на събранието е получил повече Божии благословения и любов, отколкото през целия си досегашен живот. Друг заяви, че преживените душевни изпитания, трудности и конфликти са били от такъв характер, че е бил изкушен да се откаже от всичко. Смятал, че за него няма надежда, ако не успее да получи повече от Христовата благодат. В резултат на влиянието на това събрание преживял промяна на сърцето и получил по-добро познание за спасението чрез вяра в Христос. Разбрал, че имал привилегията да бъде оправдан чрез вяра. Изпитал Божия мир и със сълзи изповядал какво облекчение и благословение са дошли в душата му. На всяко събрание бяха давани много свидетелства

за мира, утехата и радостта, получени след приемане на светлината.

Благодарим на Господа от цяло сърце, че имаме скъпоценна светлина, която да проповядваме на хората. Радваме се, че притежаваме вест за нашето време, която е настояща истина. Вестта, че Христос е наша правда донася успокоение на много души. Бог казва на хората си: "Вървете напред." Вестта към лаодикийската църква се отнася за нашето състояние. Колко ясно е представено състоянието на онези, които мислят, че притежават цялата истина и се гордеят с познанията си върху Божието слово, а осветяващата му сила не е почувствана в живота им. В сърцата им липсва пламъка на Божията любов, а именно този пламък на любовта превръща Божия народ в светлина за света.

Лаодикийската вест

Верният свидетел казва за студената, безжизнена християнска църква: "Зная делата ти, че не си студен, нито топъл. Дано да беше ти студен или топъл. Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си" (Откр. 3:15, 16). Забележете следните думи: "Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а НЕ ЗНАЕШ, че ти си окаяният, нещастен, сиромах, сляп и гол" Откр. 3:17). Тука са описани хора, които се гордеят с притежаването на духовно познание и предимства. Но те не са откликнали на Божиите благословения, които са получили, без да имат някаква заслуга. Сърцата им са изпълнени с бунт, неблагоприятност и небрежност към Бога. Въпреки това Господ се отнася с тях така, както любещият баща се отнася към неблагоприятен и своенравен син. Противят се на благодатта Му, злоупотребят с предимствата, не използват възможностите и са доволни, че потъват в самодоволство, в жалка неблагоприятност, празен формализъм, лицемерие и неискреност. С фарисейска гордост те се хвалят, докато накрая за тях се е казало: "Казваш: Богат съм, забогатях, и нямам нужда от нищо."

Не е ли изпращал Господ Исус вест след вест на укор, предупреждение и умоляване към тези самодоволни хора? Не са ли били презрени и отхвърлени съветите? Не са ли се отнесли с присмех към изпратените вестители и нима думите им не са били приети като празни приказки? Христос вижда това, което човекът не може да види. Вижда греховете, които ако не бъдат изповядани, ще изчерпят търпението на дълготърпеливия Бог. Христос не може да вземе имената на онези, които са доволни от своята самостоятелност. Не може да умолява хора, които не изпитват необходимост от помощта Му и твърдят, че знаят и притежават всичко.

Великият Изкупител описва Себе Си като небесен търговец, който е отрупан с богатства, минава от къща на къща да покаже безценните си притежания и казва: "Съветвам те да купиш от

Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш. Ония, които любя, аз ги изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш. Ето, стоя на вратата и хлопам. Ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене" (Откр. 3:18-20).

Нека размислим за състоянието си пред Бога; нека чуем съвета на верния Свидетел. Нека никои от нас не се изпълват с предразсъдъци като евреите, като по този начин пречим на светлината да озари сърцата ни. Да не се наложи Христос да каже за нас, както каза за тях: "... и пак не искате да дойдете при Мене, за да имате живот" (Йоан 5:40).

На всяко събрание след Генералната конференция души с радост приемат скъпоценната вест за Христовата правда. Благодарим на Бога, че има души, които осъзнават, че се нуждаят от нещо, което не притежават - златото на вярата и любовта, бялата одежда на Христовата правда, и колурия за духовното зрение. Ако притежавате тези скъпоценни дарове. Ако притежавате тези скъпоценни дарби, храмът на душата няма да бъде като осквернено светилище. Братя и сестри, призовавам ви в името на Исус Христос от Назарет да работите там, където Бог работи. Сега е денят на дадените по милост възможности и привилегии.

56. Истина, носеща Божествени пълномощия*

Вест от Бога**

Сегашната вест - праведност чрез вяра - идва от Бога. Тя носи Божествени пълномощия, защото плодът ѝ е святост. Страхуваме се, че някои от тези, които имат голяма нужда от представената им скъпоценна истина, не са се възползвали от нея. Не отварят вратата на сърцето си, за да посрещнат Исус като небесен гост и затова претърпяват голяма загуба. Наистина има тесен път, по който да ходим. На всяка крачка виждаме кръста. Трябва да се научим да живеем с вяра. тогава най-тъмните ни мигове ще бъдат озарени от благословените лъчи на Слънцето на правдата.

Не сме в безопасност, ако пренебрегваме ежедневното търсене на светлина и познание в писанията. Земните благословения не могат да се получат без труд и нима можем да очакваме, че духовните и небесните благословения ще дойдат без искрени усилия от нашата страна? Мините на истината трябва да бъдат разработени. Псалмистът казва: "Изясняването на Твоето слово просвещава, вразумява простите" (Пс. 119:130). Божието слово не бива да се държи настрана от живота ни. Трябва да го

съхраняваме в умовете си, да го приемаме в сърцата си, да го пазим, да го обичаме и да му бъдем послушни. Имаме нужда и повече знания. Нуждаем се от просветление относно спасителния план. Няма и един на сто, който сам да разбира библейската истина по този въпрос, така необходим за сегашното и вечното ни щастие. Когато светлината започне да грее и да изяснява плана на изкуплението пред хората, неприятелят заработва с цялото си усърдие, за да я скрие от сърцата им. Ако отидем при Божието слово със смирени умове, желаещи да бъдат научени, боклукът на заблудата ще бъде изметен навън и бисерите на истината, задълго скрити от погледа, ще бъдат намерени.

Има голяма нужда Христос да бъде проповядван като единствената надежда за спасение. Когато доктрината за оправдание чрез вяра бе представена на събранието в Роум, за мнозина тя бе това, което е водата за жадния пътник. Скъпоценна е мисълта, че Христовата правда ни се вменява не поради някаква наша заслуга, а като безплатен дар от Бога (Сп. "Ривю енд херълд", 3 септември 1889 г.).

Никакво желание за вършене на грях

Когато сме облечени в Христовата правда, няма да изпитваме желание да вършим грях, тъй като Христос ще действа в нас. Може да правим грешки, но ще мразим греха, причинил страданията на Божия Син" (Сп. "Ривю енд херълд", 18 март 1890 г.).

Крайни учения

Има велики истини, отдавна скрити под боклука на заблудата, които трябва да бъдат разкрити на народа. Учението за оправдание чрез вяра отдавна е забравено от мнозина, които изповядват, че вярват в третата ангелска вест. "Хората на святостта" са стигнали до големи крайности по този въпрос. С голямо усърдие проповядват: "Само повярвай в Христос и се спаси; не се занимавай с Божия закон." Това не е учението на Божието слово. Няма основание за такава вяра. Това не е скъпоценен бисер на истината, която Бог е дал на народа Си за сегашното време. Тази доктрина подвежда искрените души. Светлината от Божието слово разкрива факта, че законът трябва да се провъзгласява. Христос трябва да бъде издигнат, тъй като е Спасител, Който прощава прегрешение, беззаконие и грях, но никога не очиства виновната и непокаяла се душа (Сп. "Ривю енд херълд", 13 август 1889 г.).

Вестта дава плод

Имаме чудесни събрания. Няма го духът от Минеаполис. Всичко е хармонично. Има голям брой делегати. Присъстват значителен брой хора на сутрешните събрания в 5 ч., както и на всички останали заседания. Всички свидетелства, които чух, бяха изключително насърчителни. Казват, че изминалата година е най-добрата в живота им. Светлината от Божието слово е ясна и недвусмислена – оправдание чрез вяра, Христос наша правда. Имало е много интересни преживявания.

Присъствах на всички събрания с изключение на две сутрешни. В 8 ч. брат Джоунс говори на тема оправдание чрез вяра. Има голям интерес. Настъпва израстване във вярата и в познаването на нашия Господ и Спасител Исус Христос. Идват голям брой хора, които преди не са имали възможността да чуят тази тема. Те я приемат и се хранят с изобилната храна от Господната трапеза. Всеобщото свидетелство на говорителите е, че вестта на светлина и истина, представена на народа ни, е точно истината за сегашното време и където и да отидат сред църквите, със сигурност ще дойдат светлината и Божиите благословения.

Имаме празнично угощение с добри неща и когато видим души да приемат светлината, ние се радваме и гледаме към Исус, начинателя и усъвършителя на нашата вяра. Христос е великият образец. Характерът Му трябва да бъде наш характер. В Него има всяко съвършенство. Отвърщайки поглед от човека и от всеки земен образец, с открито лице виждаме Исус в славата Му. Умовете им се изпълват с великите и всепобеждаващи идеш за Неговото превъзходство. Всяка друга тема става незначителна и всяко морално нещо, което не им помага да станат като Него, бива забравено. Виждам височини и дълбочини, които можем да достигнем, ако приемем всеки лъч светлина и тръгнем напред към по-голяма светлина. Краят е наближил и дано Бог не допусне да заспим в сегашното време.

Толкова съм благодарна да видя, че нашите братя служители имат желание сами да изучават писанията. Няма задълбочено изследване на писанията и запълване на съзнанието с бисерите на истината. Колко много губим всички ние, тъй като не напъваме умовете и не търсим с усърдна молитва Божественото просветление, с което да разберем свящото Му слово.

Вярвам, че ще има решителен напредък на народа ни, по-големи усилия да не изостават от третата ангелска вест (Ръкопис 10, 1889 т.).

Началото на високия вик

Нека всеки, който твърди, че вярва в скорошното идване на Господа, изследва писанията, както никога преди. Сатана е решил да опита всеки възможен метод, за да държи душите в мрак и да заслепява ума за времето, в което живеем. Нека всеки вярващ изследва Библията си с искрена молитва, за да бъде просветен от Светия Дух, да узнае кое е истина и да научи

повече за Бога и за Исус Христос, Когото Той е изпратил. Търсете истината като скрито съкровище и разочаровайте неприятеля. Скоро ще настъпи времето на изпитанието, тъй като високият вик на третата ангелска вест вече е започнал да се чува в проповядването на правдата на Христос – опрощаващия греха Изкупител. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя. Всеки, при когото е дошла вестта на предупреждение, има задължението да издигне Исус, да Го покаже на света такъв, какъвто е разкрит в сенки и символи, в пророчески откровения, в дадените на учениците уроци и във възхитителните чудеса, извършени от човешките синове. Изследвайте писанията, защото те са тези, които свидетелстват за Него.

Ако искате да устоите във времето на скръбта, трябва да познавате Христос и да приемете дара на Неговата правда, която Той придава на каещия се грешник (Сп. "Ривю енд херълд", 22 ноември 1892 г.).

Придобиване на Христовата правда

На човека се дава възстановяване и примирение чрез Христос. Върху издълбаната от греха бездна е прострян голготският кръст. Исус е платил пълно и цялостно изкупление. Благодарение на него грешникът е опростен и справедливостта на закона е удовлетворена. Всички, които вярват, че Христос е изкупителна жертва, могат да отидат при Него и да получат прощение за греховете си. Между Бога и човека бе установена връзка благодарение на Христовата заслуга. Бог може да ме приеме като Свое чадо и аз мога да отида при Него и да се радвам в Него като мой любещ Баща. Трябва да съсредоточим надеждите си за небето единствено в Христос, защото Той е наш заместник и гарант.

Нарушили сме Божия закон и никоя плът не може да се спаси чрез дела по закона. Най-добрите усилия, които човек може да направи със собствени сили, нямат стойност и не могат да задоволят нарушения от него свят и справедлив закон. Но чрез вяра в Христос можем да изискаме всеобхватна правда на Божия Син. Христос задоволи изискванията на закона в човешкото Си естество. Заради грешника понесе проклятието на закона, изкупи го, за да може всеки, който повярва в Него, да не загине, а да има вечен живот. Истинската вяра приема Христовата правда и грешникът става победител чрез Христос. Той става участник в Божественото естество и по този начин Божественото и човешкото се съчетават.

Този, който се опитва да достигне небето със собствените си дела и спазване на закона, предприема невъзможното. Човек не може да се спаси без послушание, но делата му не бива да произлизат от самия него. Христос трябва да действа в него, за да желае това и да го изработва. Ако някой можеше да се спаси с добрите си дела, това означава, че в него има нещо, което да

му дава повод за радост. Усилията, които човекът полага, за да придобие спасение, са символизирани с жертвата на Каин. Всичко, което можем да направим без Христос, е омърсено с егоизъм и грях, а извършеното чрез вяра е приемливо за Бога. Когато се стремим да спечелим небето посредством Христовите заслуги, душата върви напред. Гледайки към Исус, начинателя и усъвършителя на нашата вяра, можем да вървим от сила към сила, от победа към победа, защото чрез Христос Божията благодат е изработила пълното ни спасение.

Без вяра не може да се угоди Богу. Живата вяра дава възможност на човека да се хване за Христовите заслуги и го прави способен да получи утеха и удовлетворение от спасителния план (Сп. "Ривю енд херълд", 1 юли 1890 г.).

57.Христос - пътят на живота*

"Исус дойде в Галилея и проповядваше Божието благовестие, казвайки: Времето се изпълни и Божието царство наближи. Покайте се и повярвайте в благовестието" (Мар. 1:14, 15).

Покаянието се свързва с вяра и евангелието го описва като нещо жизнено важно за спасението. Павел проповядваше покаяние. "Как не се посвених да ви изявя всичко, що е било полезно, и да ви поучавам и публично, и по къщите, като проповядвам и на юдеи, и на гърци покаяние спрямо Бога и вяра спрямо нашия Господ Исус Христос" (Деяния 20:20, 21). Няма спасение без покаяние. Никой непокаял се грешник не може да вярва така, че да получи правда. Покаянието е описано от Павел като благочестива скръб за греха, "която не причинява разкаяние" (2Кор. 7:10). Това покаяние не съдържа нищо, което да изработи някакви заслуги, а само подготвя сърцето за приемане на Христос като единствен Спасител, единствена надежда за заблудилия се грешник.

Когато погледне към закона, грешникът вижда вината си съвсем ясно, тя предизвиква угризения на съвестта и той бива осъден. Единствената му утеха и надежда е да погледне към голготския кръст. Приемайки обещанията и Божието слово, душата му се изпълва с облекчение и мир. Той извиква: "Господи, Ти си обещал да спасиш всички, които дойдат при Тебе в името на Твоя Син. Аз съм заблудила се, безпомощна, останала без надежда душа. Господи, спаси ме, защото ще загина." Вярата му се хваща за Христос е той е оправдан пред Бога.

Но макар че Бог е справедлив и пак оправдава грешника чрез Христовите заслугите, никой не може да покрие душата си с одеждата на Христовата правда, докато извършва съзнателен грях или пренебрегва познати задължения. Бог изисква пълно себепредаване на сърцето, преди да даде оправдание. За да запази оправданието, човек трябва да проявява непрестанно

послушание, съдържащо активна, жива вяра, която действа чрез любов и очиства душата.

Яков пише за Авраам: "Авраам, нашият отец, не оправда ли се чрез дела като принесе сина си Исаака на жертвеника? Ти виждаш, че вярата действаше заедно с делата му и че от делата се усъвършенства вярата; и изпълни се писанието, което казва: "Авраам повярва в Бога и това му се вмени за правда"; и се нарече Божи приятел. Виждате, че чрез дела се оправдава човек, а не само чрез вяра" (Яков 2:21-24). За да бъде човек оправдан чрез вяра, вярата трябва да стигне до степен, при която да контролира чувствата и импулсите на сърцето. Само посредством послушание вярата става съвършена.

Вярата е условие

Без Христовата благодат грешникът е в безнадеждно състояние. Нищо не може да се направи за него. Но посредством Божествената благодат на човека се придава свръхестествена сила, която действа в ума, сърцето и характера. В резултат на придаването на Христовата благодат грехът се вижда в истинското му естество и окончателно бива изгонен от храма на душата. Благодарение на благодатта започваме да общуваме с Христос и се свързваме с Него в делото на спасението. Бог е сметнал за уместно да прощава на грешниците при условие, че имат вяра - не защото вярата извоюва някакви заслуги, които печелят спасението, а защото вярата може да се хване здраво за Христовите заслуги и да получи лекарството за греха. Вярата може да представи съвършеното послушание на Христос на мястото на прегрешенията и недостатъците на грешника. Когато той повярва, че Христос е негов личен Спасител, тогава според непроменимите Си обещания Бог опрощава греха му и го оправдава даром. Каещата се душа осъзнава, че оправданието се дава, защото Христос като заместник и гарант е умрял за него и е негово изкупление и правда.

"Авраам повярва в Бога и това му се вмени за правда. А на този, който върши дела, наградата му не се счита като благодеяния, но като дълг; а на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, Който оправдава нечестивия, неговата вяра му се вменява за правда" (Римл. 4:3-5). Правдата е послушание спрямо закона. Законът изисква правда и това е, което грешникът му дължи. Човек обаче не може да постигне правда. Вярата е единственият начин, по който може да постигне правда. С вяра той поднася пред Бога Христовите заслуги и Господ записва послушанието на Своя Син в сметката на грешника. Христовата правда се приема вместо човешкия провал и Бог приема, опрощава и оправдава каещата се, вярваща душа и се отнася към нея, сякаш е праведна. Обича я, както обича Сина Си. Така вярата се смята за правда и покаялата се душа отива от благодат към благодат, от светлина към по-голяма светлина. Човек може да каже с радост: "Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние

сме сторили, но по Своята милост чрез окъпването, сиреч новородението и обновяването на Светия Дух, когото изля изобилно върху нас чрез Исуса Христа, нашия Спасител, та оправдани чрез Неговата благодат, да станем според надеждата наследници на вечния живот" (Тит 3:5-7).

На друго място е записано: "А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божи чада, сиреч на тия, които вярват в Неговото име: които се родиха не от кръв, нито от плътска похот, но от Бога" (Йоан 1:12, 13). Исус заявява: "Ако се не роди някои отгоре, не може да види Божието царство" (Йоан 3:3). "Ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство" (Йоан 3:5). Пред нас е поставена висока цел, тъй като трябва да станем Божи чада. Необходимо е да бъдем спасени като отделни личности и в деня на изпитанието ще можем да разликa между служещия на Бога и този, който не Му служи. Ние сме спасени като отделни вярващи в Господ Исус Христос.

Мнозина се отклоняват от правия път в резултат на идеята, че трябва да се изкачат на небето, че трябва да направят нещо, за да заслужат Божията любов. Стремят се да станат по-добри чрез собствени усилия и без никаква подкрепа. Никога няма да постигнат това. Христос е преправил пътя, като се е пожертвал за нас, живял е, за да ни бъде пример и е станал наш велик първосвещеник. Той заявява: "Аз съм пътят, истината и животът" (Йоан 14:6). Ако със собствени усилия можехме да напреднем и едно стъпало по стълбата към небето, Христовите думи не биха били верни. Но когато приемем Христос, добрите дела ще бъдат убедително доказателство, че сме в пътя на живота, че Христос е нашият път и че вървим по истинската пътека, водеща към небето.

Той става наша правда

Христос наблюдава духа и когато видим, че носим бремето си с вяра, свършената Му святост изкупва нашите недостатъци. Когато правим всичко по силите си, Той става наша правда. Необходимо е да приемем всеки лъч изпратена от Бога светлина, за да станем светлината на света (Писмо 33, 1889 г.).

58. "Оставил си първата си любов"

Проповядвах на хората от Отсего върху четвърти и пети стих от втората на глава на "Откровение": "Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов. И тъй, спомни си откъде си изпаднал и покай се, и върши първите си дела; и ако не, ще дойда при тебе скоро и ще дигна светилника ти от мястото му, ако не се покаеш" (Откр. 2:4, 5). Хората, към които бяха

отправени тези думи, имаха чудесни качества, признати от верния Свидетел. "Но имам това против тебе - казва Той, - че си оставил първата си любов." Ето една нужда, която трябва да бъде задоволена. Всички други добри качества не могат да компенсират този недостатък. Църквата е посъветвана да си спомни откъде е изпаднала и да се покае, и да върши първите си дела. "Ако не, ще дойда при тебе скоро и ще дигна светилника ти от мястото му, ако не се покаеш... Който има ухо, нека слуша що говори Духът към църквите. На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е всред Божия рай" (Откр. 2:5-7).

Тези думи съдържат предупреждението, изобличението, заплахата и обещанието на верния Свидетел - Този, Който държи седемте звезди в дясната Си ръка. "Седемте звезди са ангелите на седемте църкви; и седемте светилника са седемте църкви" (Откр. 1:20).

Когато е претеглена на везните на светилището, тази църква е намерена за недостатъчна, защото е изоставила първата си любов. Верният Свидетел заявява: "Зная твоите дела, труда и търпението ти и че не можеш да търпиш злите човеци и си изпитал ония, които наричат себе апостоли, а не са, и си намерил лъжливи; и имаш търпение и за Моето име си издържал, и не си се уморил" (Откр. 2:2, 3). Въпреки всичко това църквата е намерена за недостатъчна. Кой е фаталният недостатък? "Оставил си първата си любов." Не е ли такъв и нашият случай? Ученията ни може да са правилни, възможно е да мразим лъжливите доктрини и да не приемаме тези, които не спазват принципите; възможно е да работим неуморно, но дори това не е достатъчно. Какъв е мотивът ни? Защо сме призовани да се покаем? "Оставил си първата си любов."

Нека всеки църковен член изучи това важно предупреждение и изобличение. Нека всеки разбере дали в споровете си върху истината, в дискутирането на теорията не е загубил нежната Христова любов. Христос не е ли останал извън проповедите и сърцата ни? Няма ли опасност мнозина да живеят, като изповядват истината и вършат мисионерска работа, а Христовата любов да не е съставна част от усилията им? Това сериозно предупреждение на верния Свидетел има дълбоко значение. Изисква да помните откъде сте изпаднали, да се покаете и да вършите първоначалните си дела. "... и ако не - казва верният Свидетел, - ще дойда при тебе скоро и ще дигна светилника ти от мястото му, ако не се покаеш" (Откр. 2:5). О, да можеше църквата да осъзнае нуждата си от първата си гореща любов! Когато тя липсва, всички други превъзходни качества са недостатъчни. Призивът за покаяние е от такъв характер, че не може да бъде пренебрегнат без опасност. Вярата в теорията на истината не е достатъчна. Представянето на теорията пред невярващите не ви прави свидетели за Христос. Светлината, зарадвала сърцата ви, когато за първи път сте разбрали вестта за сегашното време, е основен елемент от вашия духовен опит и работа. Тя обаче е изчезнала от сърцата и живота ви. Христос

вижда липсата на усърдие и заявява, че сте паднали и сте в голяма опасност.

Представяйте любовта и закона заедно

Когато представят задължителността на закона, мнозина не успяват да опишат безкрайната Христова любов. Онези, които притежават толкова велики истини, толкова важни реформи, които трябва да бъдат обяснени на хората, не са осъзнали стойността на изкупителната жертва – израз на великата Божия любов към човека. Любовта към Исус и Исусовата любов към грешника са изгубени в религиозния опит на онези, които са упълномощени да проповядват евангелието. Личното "аз" е издигнато на мястото на Изкупителя на човечеството. Законът трябва да бъде представен на нарушителите не като нещо отделено от Бога, а по-скоро като израз на Божия ум и характер. Както слънчевата светлина не може да бъде отделена от слънцето, така Божият закон не може да бъде правилно представен на човека, ако е отделен от Божествения си автор. Вестителят би трябвало да може да каже: "В закона е изразена Божията воля. елате, вижте сами, че законът е точно това, което Павел заявява – свят, праведен и добър." Той изобличава греха и осъжда грешника, но му показва и нуждата от Христос, Който притежава изобилна милост, доброта и истина. Макар че законът не може да изкупи наказанието за греха, а стоварва дълга върху грешника, Христос е обещал милостиво прощение на всички, които се покаят и повярват в милостта Му. Божията любов се предлага в голяма мярка на покаялата се и вярваща душа. Дамгата на греха върху душата може да бъде изтрита само от кръвта на изкупителната Жертва. Изискваше се не какъв да е принос, а жертвата Този, Който бе равен с Отец. Христовото дело – Неговият живот, унижение, смърт и застъпничество за заблудилия се човек – възвеличава закона и го прави почитаем.

Много проповеди върху изискванията на закона са лишени от Христос и тази липса прави истината неспособна да преобразява души. Невъзможно е без Христовата благодат да се направи и една стъпка към спазване на Божия закон. В такъв случай колко наложително е грешникът да чуе за любовта и силата на своя Изкупител и Приятел! Макар че е необходимо ясно да провъзгласи изискванията на закона, Христовият посланик трябва да обясни, че никой не може да бъде оправдан без изкупителната жертва на Христос. Без Христос има само осъждане, "страшно очакване на съд и едно огнено негодуване" и окончателно отделяне от Божието присъствие. Но този, чиито очи са отворени да видят Христовата любов, ще разбере, че Божият характер е изпълнен с любов и състрадание. Бог няма да му се струва тиранично и безжалостно същество, а баща, копнеещ да прегърне каещия се син. Грешникът ще извика с псалмиста: "Както баща жали чадата си, така Господ жали ония, които Му се боят" (Пс. 103:13).

Всяко отчаяние изчезва от душата, когато бъде видян истинският характер на Христос.

Наистина е третата ангелска вест

Някои от братята ни изразяват опасенията си, че ще говорим прекалено много по въпроса за оправдание чрез вяра, но аз се надявам и се моля никой да не изпада в ненужна паника. Няма опасност, ако тази доктрина се представя така, както е разкрита в писанията. Ако в миналото не е имало небрежност относно правилното обучение на Божия народ, сега нямаше да има нужда да се привлича вниманието към тази вест... Дадените ни в писанията безкрайно големи и скъпоценни обещания до голяма степен за забравени – точно така, както е планирал неприятелят на всяка правда. Той е хвърлил тъмните си сенки между нас и Бога, за да не видим истинския Му характер. Господ е заявил за Себе Си, че е "жалостив и милосерд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с вяроност".

Няколко души ми писаха, за да ме питат дали вестта за оправдание чрез вяра е третата ангелска вест. аз им отговорих: "Това наистина е третата ангелска вест" (Сп. "Ривю енд херълд", 1 април 1890 г.).

59. Съвършено послушание чрез Христос*

"Виждате, че чрез дела се оправдава човек, а не само чрез вяра... защото, както тялото отделено от духа е мъртво, така и вярата, отделена от дела е мъртва" (Яков 2:24-26). Необходимо е да имате вяра в Исус и да вярвате, че сте спасени чрез Него. Има обаче опасност да приемете мнението, които мнозина изразяват с думите: "Аз съм спасен." Мнозина казват: "Трябва да вършите добри дела и ще живеете." Но отделен от Христос, никой не може да върши добри дела. Днес много хора казват: "Вярвай, само вярвай и живея." Вярата и делата вървят заедно, вярването и вършенето са съчетани. Сега Господ не изисква по-малко от душата, отколкото изискваше от Адам в рая преди грехопадението – съвършено послушание, неопетнена правда. Божието изискване под завета на благодатта е толкова всеобхватно, колкото и изискването в рая – хармония със закона, който е свят, праведен и добър. евангелието не отслабва изискванията на закона. То издига закона и го прави почитаем. В Новия завет не се изисква по-малко, отколкото в Стария завет. Нека никой не приема така приятната за плътското сърце заблуда, че Бог ще приеме искреността, без значение

каква е вярата, без значение какъв е животът. Бог изисква от чадата Си съвършено послушание.

За да изпълним изискванията на закона, вярата ни трябва да се хване за Христовата правда и да я приеме като наша правда. Чрез връзка с Христос и приемане на правдата Му с вяра можем да станем годни да вършим Божиите дела, да бъдем Христови съработници. Ако желаете да се носите по течението на злото и не помагате на ангелите в ограничаването на греха в семейството и в църквата си, така че в тях да навлезе вечната правда, вие нямате вяра. Вярата действа чрез любов и очиства душата. Посредством вяра Светият Дух въздейства в сърцето и създава святост в него. Но това не може да се направи, ако човекът не работи заедно с Христос. Можем да станем годни за небето само в резултат на действието на Светия Дух в сърцето, защото е необходимо да имаме Христовата правда като наше пълномощие, ако искаме да намерим достъп до Отец. За да имаме Христовата правда, трябва всеки ден да се преобразява от влиянието на Духа и да ставаме участници в Божественото естество. Делото на Светия Дух е да издигне вкуса, да освети сърцето, да облагороди цялото естество.

Погледнете към Исус

Нека душата погледне към Исус. "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света" (Йоан 1:29). Никой няма да бъде накаран насила да погледне към Христос. Но гласът на покана отеква с трогателно умоляване: "Погледнете и живейте." Когато погледнем към Христос, ще видим, че любовта Му е несравнима, че е заел мястото на виновния грешник и му е вменил собствената си безукорна правда. След като грешникът види Спасителя, умиращ на кръста вместо него под проклятието на греха, и разбере опрощаващата Му любов, в сърцето му се събужда любов към Христос. Грешникът Го обича, защото Христос първо го е възлюбил, а любовта е изпълнение на закона. Каещата се душа осъзнава, че Бог е "верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда". Божият дух действа в душата на вярващия и го прави способен да напредва от една степен на послушание към друга, вървейки от сила към по-голяма сила, от благодат към благодат в Исус Христос.

Бог осъжда справедливо всички, които не приемат Христос за своя личен Спасител. Той обаче оправдава всяка душа, която отиде при Него с вяра. Помага ѝ да върши Божиите дела и чрез вяра да бъде едно с Христос. Исус казва за такива хора: "Аз в тях и Ти в Мене, за да бъдат съвършени в единството [това единство дава съвършенство на характера], за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил и Мене" (Йоан 17:23). Господ е дал всичко необходимо, за да може човекът да има цялостно и безплатно спасение и да бъде съвършен в Него. Бог планира чадата Му да притежават ярките лъчи от Слънцето на правдата, за да могат всички да имат

светлината на истината. Господ е дал спасение за света на безкрайно голяма цена, като е дарил единородния Си Син. Апостолът пита: "Оня, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?" (Римл. 8:32). В такъв случай, ако не сме спасени, вината няма да бъде на Бога, а наша, тъй като не сме успели да сътрудничим на Божествените посредници. Волята ни не е съвпадала с Божията воля.

Изкупителят на света облече Божественото Си естество с човешко, за да може да достигне човечеството. Нужно бе съчетаване на Божествено и човешко, за да бъде дадено на света спасението, необходимо на падналия човек. Божественото се нуждаеше от човешкото, за да може човешкото да получи средство за общуване между Бога и човека. Хората имат нужда от сила, която е извън и над тях, за да бъдат възстановени по Божи образ. Но тъй като се нуждаем от Божествена помощ, това не прави човешките действия ненужни. Изисква се вяра от страна на човека, защото вярата действа чрез любов и очиства душата. тя се хваща здраво за Христовите добродетели. Господ не желае човешката сила да бъде парализирана. Като сътрудничи на Бога, човек може да използва силата си за добро. Господ не иска волята ни да бъде премахната, защото чрез този атрибут трябва да постигнем това, което Той иска от нас както в дома, така и извън него. Възложил е на всеки човек определена работа. Всеки истински работник озарява света със светлина, тъй като е съединен с Бога, с Христос и с небесните ангели във великото дело за спасяване на заблудилите се. В резултат на връзката си с Бога той става все по-разумен във вършене на Божиите дела. Изнасяйки навън това, което Божествената благодат дава вътре в него, вярващият става духовно велик. Този, който работи според поверената му способност, ще стане мъдър строител за Господа, защото е под ръководството на Христос и се учи да върши Божиите дела. Той няма да отбягва задачи и отговорности, защото ще осъзнае, че всеки трябва да издига Божията кауза според възможностите си. Затова понася трудностите на делото. Но Исус не оставя усърдния и послушен служител да бъде пречупен. Човекът, носещ тежки отговорности в Божието дело, не се нуждае от вашето съжаление, защото е верен и истинен в работата си с Бога. Благодарение на съчетаването на Божествени и човешки усилия делото става завършено. Обект на съжаление е този, който избягва отговорностите и не осъзнава привилегиите, към които е призван.

60. Връзка между вяра и дела*

Нейпиър, Нова Зеландия
9 април 1893 г.

Братко А. Т. Джоунс,

Бях на събрание, на което присъстваха много хора. В съня си видях как представяш темата за вяра и за вменената чрез вяра Христова правда. Ти повтори няколко пъти, че делата нямат никакво значение и че не са поставени никакви условия. Въпросът бе представен в такава светлина, за която знам, че ще обърка умовете и те няма да получат правилно впечатление за вярата и делата. Затова реших да ти пиша. Говориш по въпроса прекалено напористо. Има поставени условия, за да приемем оправданието, освещението и Христовата правда. Знаем какво искаш да кажеш, но оставяш погрешно впечатление в много умове. Макар че добрите дела няма да спасят дори една душа, не е възможно една-единствена душа да бъде спасена без добри дела. Бог ни спасява под закон, за да искаме, ако искаме да получим, да търсим, ако искаме да намерим, да чукаме, ако искаме вратата да се отвори.

Христос дава Себе Си, за да спаси съвършено всички, които отидат при Него. Той кани всички. "... и който дойде при Мене, никак няма да го изпъдя" (Йоан 6:37). Ти разбираш тези въпроси, както и аз ги разбирам, но със силните си изрази ги правиш объркващи за умовете. След като изразиш радикални мнения за делата и ти се зададат въпроси на тази тема, нещата не са ясно очертани в ума ти и ти не можеш да обясниш правилните принципи на други. Не си способен да направиш така, че изявленията ти да са в хармония с личните ти принципи и вяра.

Младият човек отиде при Исус с въпроса: "Учителю, благи, какво да сторя, за да наследя вечен живот?" (Мар. 10:17). Христос му отговори: "Защо питаш Мене за доброто? Един Бог има, Който е добър. Но ако искаш да влезеш в живота пази заповедите." Младежът попита: "Кои?" Исус цитира няколко и тогава младият човек Му каза: "Всичко това съм пазил от младостта си, какво още не достига?" Исус му отговори: "Ако искаш да бъдеш съвършен, иди, продай имота си и дай на сиромасите; и ще имаш съкровище на небесата. Дойди и Ме следвай." Тук са условията и Библията е пълна с условия. "Но момъкът, като чу тая дума, отиде си наскърбен, защото беше човек с много имот" (Мат. 19:17, 20, 21, 22).

Неща, за които трябва да проявяваме благоразумие

Когато казваш, че няма поставени условия - някои от изразите са доста двусмислени - ти обременяваш умовете и някои не могат да видят последователност в твоите думи. Не разбират как могат да приведат в хармония тези изрази с ясните изявления на Божието слово. Моля те, проявявай благоразумие по тези въпроси. Силните думи относно делата никога няма да укрепят позицията ни. Тези думи я отслабват, защото мнозина ще те сметнат за екстремист и ще загубят благословените уроци, които имаш за тях по въпроса, който трябва да разберат...

Братко мой, за умовете е трудно да схванат тази тема. Не обърквай когото и да било с идеи, които не са в хармония със Словото. Моля те да си спомниш, че много от учениците на Христос бяха окаяно невежи относно Неговото учение. Но когато обещаният от Него Свети Дух дойде и направи непостоянния Петър поддръжник на вярата, какво преобразяване на характера му се осъществи! Не поставяй чрез силни изрази нито едно камъче по пътя на душа, която е слаба във вярата. Винаги бъди последователен, спокоен, задълбочен и стабилен. Не отивай в никаква крайност и стъпи на солидна канара. О, скъпоценен, скъпоценен Спасител. "Който има Моите заповеди и ги пази, Той Ме люби, а който Ме люби, ще бъде възлюбен от отца Ми и аз ще го възлюбя и ще явя Себе Си нему" (Йоан 14:21).

Това е истинският покой – да изпълняваме Христовите думи. Любовта на човека към Исус и изпълняването на волята Му дават на света практическо доказателство за плода, който се проявява в послушание, чистота и святост на характера...

О, братко мой, ходи внимателно с Бога. Помни, че има хора, чиито очи са приковани към тебе. Те очакват, че ще прехвърлиш границата, ще се спънеш и ще паднеш. Но ако смирено стоиш близо до Исус, всичко ще бъде наред...

Христовото училище никога не се завършва. Трябва да работим по плана за събирането и Господ ще действа по плана за умножението. Само с непреставаша упоритост и с Христовата благодат ще живеем според плана за събиране и призоваването и избирането ни ще бъдат затвърдени... "Затова, братя, постарайте се още повече да затвърдявате вашето призвание и избиране, защото, като вършите тия добродетели, никога няма да изпаднете. Понеже така ще ви се даде голям достъп във вечното царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос" (2Петрово 1:10, 11) (Писмо 44, 1893 г.).

Никакъв компромис с греха

Нека братята внимават как представят пред народа темата за вяра и дела, за да не би умове да се объркат. Хората трябва да бъдат насърчавани да вършат добри дела със старание. Необходимо е да им се показва как да постигнат успех, да бъдат очистени и приносите им да бъдат благоухани пред Бога. Това става само благодарение на Христовата кръв. Решителни вести трябва да бъдат разгласени пред народа. Хората трябва да укоряват и изобличават всеки вид зло.

Ако на ангела на някоя църква се даде поръчение като на ангела на църквата в Ефес, нека тази вест бъде разпространена чрез човешки посредници, които изобличават небрежността, отстъплението и греховността и водят хората до покаяние и изповядване на греха. Никога не се опитвайте да прикриете греха. Във вестта на изобличение Христос трябва да бъде провъзгласен като първия и последния – Този, Който е всичко за душата.

Силата Му само чака да бъде поискана от онези, които искат да победят. Изобличителят трябва да оживотвори слушателите си, така че те да започнат да се стремят към свършено познание. Необходимо е да ги насърчи да се борят за избавление от всеки греховен обичай и всеки покварен навик, дори ако отричането от собственото "аз" е като изваждане на дясното око или отсичане на дясната ръка. Не бива да се прави никакъв компромис със злите навици или греховни обичаи (Ръкопис 26а, 1892 г.).

Сътрудничество с Бога

Човекът трябва да сътрудничи с Бога, използвайки всички сили и дадени му от Бога способности. Не бива да е в неведение какви са правилните навици в храненето, пиенето и всичко останало в живота. Господ желае човека да действа във всяка област като разумно и отговорно същество...

Не можем да си позволим да пренебрегнем дори един лъч от дадената от Бога светлина. Да бъдем немарливи относно нещата, които изискват усърдие, означава да вършим грях. Човекът трябва да сътрудничи с Бога и да потиска тези страсти, които би трябвало да бъдат под контрол. За да направи това, трябва да бъде неуморен в молитвите си към Бога и винаги да получава благодат да контролира духа, нрава и постъпките си. С придадената Христова благодат може да получи способност да победи. Да бъдем победители е нещо много по-сериозно, отколкото мнозина предполагат.

Божият Дух ще отговори на вика на всяко каещо се сърце, защото покаянието е дар от Бога и доказателство, че Христос привлича душата към Себе Си. Не можем да се покаем от греха без Христос, както не можем и да бъдем оправдани без Христос. Въпреки това човекът смята, че е унижение да да отиде със страстите и гордостта си при Исус, да повярва и да се уповава на Него за всяко нещо, от което има нужда...

Нека никой не проповядва идеята, че човек трябва да прави малко или почти нищо във великото дело на побеждаване. Бог не прави нищо за човека без сътрудничеството му. Не казвайте също, че след като сте направили всичко от ваша страна, Исус ще ви помогне. Христос е заявил: "... отделени от Мене, не можете да сторите нищо" (Йоан 15:5). От начало до край човек трябва да бъде Божи съработник. Ако Светият Дух не действа в човешкото сърце, той ще се препъва на всяка стъпка и ще пада. Самостоятелните човешки усилия нямат никаква стойност, а сътрудничеството с Христос означава победа. Ние нямаме никаква сила да се покаем за греха. Ако не приемем Божествената помощ, не можем да направим първата стъпка към Спасителя. Той казва: "Аз съм Алфа и Омега, началото и краят" (Откр. 21:6) в спасението на всяка душа.

Но макар че Христос е всичко, ние трябва да насърчава всеки човек да проявява неуморно усърдие. Необходимо е да се

стремим, да се борим, да агонизираме, да бдим и да се молим, за да не бъдем победени от лукавия враг. Силата и благодатта, с които можем да постигнем това, идват от Бога и поради тази причина трябва да се уповаваме на Този, Който може да спасява съвършено всички отиващи при Бога чрез Него. Никога не оставяйте впечатление, че човекът трябва да върши малко или почти нищо. По-скоро учете хората да сътрудничат на Бога, за да станат победители.

Нека никой не казва, че делата ви нямат нищо общо с положението ви пред Бога. В съдния ден се произнася присъда според това, което е направено или не е направено (Мат. 25:34-40).

От получателя на Божията благодат се изискват усилия и труд. Плодът е това, което показва какво е естеството на дървото. Макар че добрите дела на човека без вяра в Исус нямат по-голяма стойност от приноса на Каин, те свидетелстват за достойнството на извършителя и годността му да наследи вечен живот, ако бъдат покрити с Христовата заслуга. Онова, което се смята за морално на земята, не отговаря на Божествения стандарт и пред небето няма по-голяма заслуга от приноса на Каин (Ръкопис 26а, 1892 г.).

Ако се подчиняваме на Светия Дух

Всеки осъзнал какво означава да е християнин, ще се очисти от всички, което отслабва и омърсява. Всички житейски навици ще бъдат приведени в хармония с изискванията на Божията истина и той не само ще вярва, но ще изработва спасението си със страх и трепет, подчинявайки се на въздействието на Светия Дух (Сп. "Ривю енд херълд", 6 март, 1888 г.).

Исус приема намеренията ни

Когато в сърцата ни има желание да се подчиняваме на Бога, когато полагаме усилия в тази насока, Исус приема това намерение и усилие като най-добро служене и компенсира онова, което не достига, с Божествената Си заслуга. Той обаче няма да приеме тези, които твърдят, че имат вяра в Него, но проявяват невярност към заповедите на Отца Му. Слушаме много за вяра, но трябва да чуем още повече за дела. Мнозина мамат душите си, като живеят лесна, удобна и лишена от кръст религия. Но Исус казва: "Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си и нека Ме последва" (Сп. "Сайнс ъф дъ таймс", 16 юни 1890 г.).

61.Христос - центърът на нашата вест*

Третата ангелска вест изисква представянето на съботата от четвъртата заповед. Тази истина трябва да бъде провъзгласена на света, но не бива центърът, Исус Христос, да бъде оставян вън от вестта. За мнозина от заетите с делото за сегашното време Христос е останал на второ място, а теориите и споровете са на първо място. Не се поставя на преден план разкритата на Мойсей Божия слава във връзка с Божествения характер. Господ каза на Мойсей: "Аз ще сторя да мине пред тебе всичката Моя благодат" (Изх. 33:19). "Господ замина пред него и прогласи: Господ, Господ, Бог жалостив и милосерд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с вяност, Който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не обезвинява виновния" (Изх. 34:6, 7).

Като че ли покривало е хвърлено върху очите на мнозина, които работят за делото, така че когато представят закона, не виждат Исус и не провъзгласяват факта, че ако грехът се умножава, благодатта много повече се увеличава. На голготския кръст милост и истина се срещнаха, правда и мир се целунаха. Грешникът трябва постоянно да гледа към Голгота и с простата вяра на малко дете да се уповава на Христовите заслуги, да приема правдата Му и да върва в милостта Му. Работещите в делото на истината би трябвало да представят Христовата правда не като нова светлина, а като скъпоценна светлина, която от дълго време е била забравена от хората. Необходимо е да приемем Христос като наш личен Спасител и тогава Той ще ни вмени Божията правда в Христос. Нека да повтаряме и да поставяме на преден план истината, изговорена от Йоан: "В това се състои любовта, не че ние сме възлюбиме Бога, но че Той възлюби нас и прати Сина Си като омилюстивение за греховете ни" (1Йоаново 4:10).

В Божията любов са разкрити най-прекрасните находища на скъпоценна истина и съкровищата на Христовата благодат са показани на църквата и на света. "Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син..." (Йоан 3:16). Каква любов е това - каква прекрасна, неизмерима любов, която подбуди Христос да умре за нас, докато бяхме още грешници! Каква загуба претърпява душата, която разбира непоклатимите изисквания на закона, но не осъзнава умножаващата се Христова благодат! Вярно е, че законът на Бога разкрива любовта Му, когато бъде проповядван като истината, която е в Исус. Във всяка проповед трябва да се говори нашироко за Христовия дар към този виновен свят. Не е чудно, че сърцата не са трогнати от истината, след като им е била представена студено и безжизнено. Нищо чудно, че вярата се препъва в Божиите обещания, когато проповедници и служители не успяват да покажат Исус и връзката Му с Божия закон. Колко често би трябвало да уверяват народа, че "Оня, Който не пожали Своя

Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?" (Римл. 8:32).

Сатана е решен хората да не разберат Божията любов, която Го подбуди да даде единородния Си Син, за да спаси заблудилото се човечеството. Божията доброта е това, което води хората до покаяние. О, как ще успеем да изявим на света дълбоката и скъпоценна Божия любов? По никакъв начин не можем да я обхванем и затова остава само да възкликнем: "Вижте каква любов е дал нам Отец да се наречем Божи чада" (1Йоаново 3:1). Нека кажем на грешниците: "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!" (Йоан 1:29). Показвайки Христос като представител на Отца, ние ще можем да разпръснем сянката, която Сатана е хвърлил върху пътя ни, за да не виждаме милостта и любовта на Божията неизразима милост, изразена в даването на Исус Христос.

Погледнете към кръста

Погледнете към голготския кръст. Той е видим залог за неоценимата любов и неизмеримата милост на небесния Отец. О, да можеха всички да се покаят и да вършат първите си дела. Когато направят това, църковните членове ще обичат Бога повече от всичко и ближните като себе си. Ефрем няма да завижда на Юда, а Юда няма да дразни Ефрем. Разделението ще бъде премахнато, шумът от битки няма повече да се чува сред Израил. Чрез дадената им безплатна Божия благодат всички ще се стремят да отговорят на Христовата молитва всички Негови ученици да са едно, както Той и Отец са едно. Мир, любов, милост и благотворителност ще бъдат преобладаващите принципи на душата. Христовата любов ще бъде темата на всеки разговор и верният Свидетел вече няма да казва: "Имам това против Тебе, че си оставил първата си любов" (Откр. 2:4). Божиите люде ще пребъдват в Христос, Исусовата любов ще бъде изявена и Духът ще оживотвори всички сърца, като възстанови и обнови всички хора в Христовия образ и ги преобразява по един и същ начин. Като живи пръчки от истинската Лоза всички ще бъдат свързани в Христос, живата глава. Христос ще пребъдва във всяко сърце, ще ръководи, утешава, освещава и представя на света единството на Исусовите последователи, давайки по този начин свидетелство, че небесните пълномощия са дадени на църквата на остатъка. Чрез единството на Христовата църква ще бъде доказано, че Бог е изпратил единородния Си Син на света.

Когато Божиите люде са единни в Духа, всички прояви на фарисейство и на себеправедност, които бяха грехът на еврейския народ, ще бъдат премахнати от всички сърца. Божият печат ще се вижда върху всеки отделен член на Христовото тяло и людето Му ще бъдат като нови мехове, в които може да сипе ново вино, без то да ги разкъса. Бог ще разкрие "богатството на славата на тая тайна, сиреч Христос между вас, надеждата на славата" (Кол. 1:27). [Цитират се и ст. 28, 29.]

Исус дойде да даде на човешката душа Светия Си Дух, чрез Когото Божията любов прониква в душата. Но не е възможно да бъдат дарени, които не притежават Светия Дух, упорстват в идеите си, имат стереотипни и непроменими доктрини и ходят след човешки предания и заповеди, както правеха евреите във времето на Христос. Те бяха много стриктни в спазването на църковните наредби, много последователни в изпълнение на външните форми, но лишени от жизненост и религиозно посвещение. Христос ги оприличи на изсъхнали мехове, които тогава се използваша като бутилки. Христовото евангелие не можеше да проникне в сърцата им, защото там нямаше място за него. Те не можеха да бъдат нови мехове, в които Той да излее новото Си вино. Наложил се Христос да търси други хора освен книжниците и фарисеите, за да намери мехове за учението Си на истина и живот. Той трябваше да намери хора, желаещи да получат обновяване на сърцето. Дойде да даде на човешките същества нови сърца. Исус заяви: "Ще ви дам и ново сърце." Но самодоволните от онази епоха, както и в наше време, не чувстваха нужда от Спасител. Те се бяха венчали за форми и церемонии. Тези учредени от Христос служби бяха пълни с жизненост и духовна красота, но евреите бяха премахнали духовността от тях и се придържаха към мъртвите форми, след като духовният живот бе изчезнал измежду тях. Когато се отклониха от Божиите изисквания и заповеди, потърсиха начин да запълнят празнотата, като умножат собствените си изисквания и да направят много по-строги Божиите наредби. Колкото по-строги ставаха, толкова по-малко любов и Божествена духовност проявяваха. Христос каза на народа: "На Мойсеевото седалище седят книжниците и фарисеите. Затова всичко, що ви заръчат, правете и пазете, но според делата им не постъпвайте; понеже говорят, а не вършат. Защото свързват тежки и непоносими бремена и ги налагат върху плещите на хората, а самите те не искат нито с пръста си да ги помръднат. Но вършат всичките си дела, за да ги виждат хората; защото разширяват филактериите си и правят големи полите на дрехите си, и обичат първото място при угощенията, и първите столове в синагогите, и поздравите по пазарите, и да се наричат от хората учители." "Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десятък от гъозума, копъра и кимиона, а сте пренебрегнали по-важните неща на закона - правосъдието, милостта и верността. Но тия трябва да правите, а ония да не пренебрегват" (Мат. 23:2-7, 23).

Църквата на "остатъка" е призована да премине през духовно преживяване подобно на това, което имаха евреите. Верният Свидетел, който ходи сред седемте златни светилници, има тържествена вест към народа Си. Той казва: "Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов. И тъй, спомни си откъде си изпаднал и покай се, и върши първите си дела. И ако не, ще дойда при тебе скоро и ще дигна светилника ти от мястото му, ако не се покаеш" (Мат. 23:2-7, 23). Църквата има малко от Божията любов и в резултат на това се е появила

любовта към собственото "аз", която е довела до нов вид дейност. Загубването на Божията любов е довело да загубване на любовта към братята. Църквата може да отговаря на описанието за ефеската църква, но пак да ѝ липсва жизнено важното благочестие. Исус казва за такива хора: "Зная твоите дела, труда и търпението ти и че не можеш да търпиш злите човеци и си изпитал ония, които наричат себе си апостоли, а не са, и си намерил лъжливи; и имаш търпение и за Моето име си издържал, и не си се уморил. Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов" (Откр. 2:2-4).

Законническата религия се проповядва като правилната религия за сегашното време. Но това е грешка. Христовото изобличение на фарисеите важи и за тези, които са загубили първата любов в сърцата си. Студена, законническа религия никога не може да заведе души при Христос, защото е лишена от любов, лишена е от Христос. Когато се практикуват с дух на самодоволство, постът и молитвата са мерзост за Бога. Тържествените богослужения, религиозните церемонии, външното смирение, даваните жертви – всички тези неща свидетелстват пред света, че извършителят се смята за праведен. Всичко това привлича вниманието на наблюдателя към строгите задължения и той си казва: "Този човек е за небето." Това обаче е измама. Делата няма да ни помогнат да отидем на небето. Направена е една-единствена жертва, която е достатъчна за всички вярващи. Христовата любов ще даде нов живот на вярващия. Онзи, който пие вода от извора на живота, ще се изпълни с новото вино на небесното царство. Отец и Христос ще дават на вярващия правилния дух и мотивация. Доброта и небесна благодат ще се излъчват от този, който гледа към Исус – начинателя и усъвършителя на вярата. Гледайте към Бога, а не към хората. Господ е вашият небесен Отец, Който търпеливо чака да понесе вашите немощи, да ви прости и да ги премахне. "А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог и Исуса Христа, Когото си изпратил" (Йоан 17:3). Гледайки към Христос вие ще се промените, докато намразите предишната си гордост, суетност, себелюбие, самодоволство и неверие. Ще хвърлите тези грехове настрана като ненужно бреме и ще тръгнете смирено, кротко и доверчиво пред Бога. Ще практикувате любов, търпение, доброта, милост и всички добродетели, изпълващи Божието чадло. Ще намерите място сред осветените и святите.

62.Оправдани чрез вяра*

Когато оправдае грешника, премахне наказанието, което заслужава, и се започне да се отнася с него, сякаш не е съгрешил, Бог го приема и го оправда чрез заслугите на Христовата правда. Грешникът може да бъде оправдан единствено чрез вяра в изкуплението, направено от Божия скъп Син, Който стана жертва за греховете на виновния свят. Никой не може да

се оправдае чрез собствените си дела. Може да бъде избавен от вината за греха, от присъдата на закона, от наказанието за прегрешението само посредством страданията, смъртта и възкресението на Христос. Вярата е единственото условие, при което може да се получи оправдание, а вярата включва не само вярване, но и упование.

Мнозина имат номинална вяра в Христос, но не знаят нищо за жизнено важното упование в Него, което приема заслугите на разпнатия и възкръснал Спасител. За тази номинална вяра Яков заявява: "Ти вярваш, че има само един Бог, добре правиш; и бесовете вярват и треперят. Обаче искаш ли да познаеш, о суетни човече, че вяра без дела е неплодна?" (Яков 2:19, 20). Мнозина приемат, че Исус Христос е Спасителят на света, но в същото време стоят настрана от Него и не се покаяват с греховете, като по този начин не приемат Исус за свой личен Спасител. Вярата им е просто интелектуално съгласие и оценяване на истината. Но истината не влиза в сърцето, не осветява душата и не преобразява характера. "Защото които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя; а които предопредели, тях и призова; а които призова, тях и оправда; а които оправда, тях и прослави" (Римл. 8:29, 30). Призоваването е привличане на грешника към Христос. То се извършва чрез действието на Светия Дух върху сърцето, Който показва греха и кани за покаяние.

Мнозина са объркани по отношение на първите стъпки в делото на спасението. Смята се, че грешникът трябва сам да се покае, за да отиде при Христос. Мислят, че той трябва сам да се направи годен, за да получи благословието на Божията благодат. Вярно е, че покаянието е преди прощението, защото само съкрушеното и покаяно сърце е приемливо за Бога, но същевременно грешникът не може сам да стигне до покаяние или да се подготви за отиване при Христос. Ако грешникът не се покае, не може да получи прощение. Трябва обаче да се реши въпросът дали покаянието е работа на грешника или Христов дар. Трябва ли грешникът да чака, докато се изпълни със съжаление за греха и тогава да отиде при Христос? Най-първата стъпка към Христос се предприема чрез привличащото влияние на Божия Дух. Когато откликне на това влияние, човек отива напред към Христос, за да се покае.

Грешникът представен като изгубила се овца, а овцата никога не се връща в кошарата, ако не бъде потърсена и доведена от пастира. Никой не може сам да се покае и да стане достоен за благословието на оправданието. Господ Исус постоянно се опитва да повлияе на грешника и да го привлече, за да може той да види Божия Агнец, Който носи греха на света. Не можем да направим и една стъпка към духовния живот, ако Исус не привлече и не укрепи душата и не ни доведе до преживяване на покаяние, за което няма да е нужно да се разкайваме.

Петър ясно показва на свещениците и садукееите, че покаянието е Божи дар. Той каза за Христос: "Него Бог възвиси до десницата Си за Началник и Спасител, да даде покаяние на Израила и прощение на греховете" (Деяния 5:31). Покаянието е не по-малък дар от Бога, отколкото са прощението и оправданието. То не може да бъде преживяно, ако Христос не го даде на душата. Ако сме привлечени към Христос, това става посредством Неговата сила и добродетел. Дарът покаяние идва чрез Него и от Него произлиза оправданието.

Значението на вярата

Павел пише: "А правдата, която е чрез вяра, говори така: Да не речеш в сърцето си: Кой ще се възкачи на небето, сиреч, да свали Христа? или: Кой ще слезе в бездната, сиреч, да възведе Христа от мъртвите? Но що казва тя? Казва, че думата е близо при тебе, в устата ти и в сърцето ти, сиреч думата на вярата, която проповядваме. Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото в сърце вярва човек и се оправда и с уста прави изповед и се спасява" (Римл. 10:6-10).

Вярата, водеща до спасение, не е случайна, не е просто интелектуално съгласяване. Тя е вкоренено в сърцето убеждение, което приема Христос като личен Спасител и ни уверява, че Той може да спасява съвършено всички отиващи при Бога чрез Него. Не е истинска вярата, която е убедена, че Той може да спасява други, но не може да спаси вас. Проява на истинска вяра е душата да се хване за Христос като единствена надежда за спасение. Тази вяра води човека до насочване на всички чувства към Христос. Разумът му е под контрола на Светия Дух и характерът му се оформя по Божествено подобие. Вярата му не е мъртва, а действа с любов и го води до осъзнаване на Христовата красота и преобразяване според Божествения характер. [Цитира се Вт. 30:11-14.] "Господ твой Бог ще обреже сърцето ти и сърцето на потомството ти, за да любиш Господа твоя Бог с цялото си сърце и с цялата си душа, та да живееш" (Вт. 30:6).

Бог е този, който обрязва сърцето. Цялото дело е Божие от начало до край. Загиващият грешник може да каже: "Аз съм заблудил се грешник, но Христос дойде да потърси и да спаси погиналото. Той е казал: "Не съм дошъл да призова праведните, но грешниците на покаяние" (Мар. 2:17). Аз съм грешник и Той умря на голготския кръст, за да ме спаси. Не трябва да оставам нито миг спасен. Той умря и възкръсна за моето оправдание и ще ме спаси сега. Приемам обещаното от Него прощение."

Вменена правда

Христос е възкръснал Спасител, защото макар и мъртъв, Той възкръсна и живее, за да се застъпва за нас. Трябва да повярваме със сърцето си, за да получим правда, и да изповядаме с устата си, за да се спасим. Оправданите чрез вяра ще изповядват Христос. "Който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота" (Йоан 5:24). Оправданието е великото дело, извършено за омърсения и опетнен от злото грешник. Обявен е за праведен от Онзи, Който говори истина. Господ вменява на вярващия Христовата правда и го обявява за праведен пред вселената. Прехвърля греховете му върху Исус - представител на грешника, негов заместник и гарант. Бог поставя върху Христос беззаконието на всяка повярвала душа.

Христос изкупи вината на целия свят и всички, които отидат при Бога с вяра, ще получат правдата на Христос, "Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, тъй щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата: с чиято рана вие оздравяхте" (1Петрово 2:24). Грехът ни е изкупен, отстранен, хвърлен в морските дълбини. Чрез покаяние и вяра се освобождаваме от греха и поглеждаме към "Господ наша правда". Исус пострада, праведният за неправедните.

Макар че като грешници ние сме под осъждането на закона, Христос посредством послушанието Си спрямо закона изисква за каещата се душа заслугите на собствената Си правда. За да придобие Христовата правда, грешникът трябва да знае какво е значението на покаянието и как то извършва коренна промяна в ума, духа и постъпките. Преобразяването трябва да започне в сърцето и да изяви силата си във всяка способност, но човекът не е способен да постигне такова покаяние. Може да го преживее само чрез Христос, Който възлезе на високо, плени плен и даде дарове на човеците.

Кой желае да бъде истински покаян? Какво трябва да направи? Необходимо е незабавно да отиде при Исус такъв, какъвто е. Трябва да повярва, че Христовото слово е вярно и като вярва в обещанието, да иска, за да получи. Когато искреното желание подтиква хората да се молят, молитвите им няма да останат напразни. Господ ще изпълни словото Си и ще даде възможност на Светия Дух да води покаяние спрямо Бога и до вяра в нашия Господ Исус Христос. Той ще се моли и ще бди, ще отстранява греховете си, изявявайки искреността си чрез усърдието, с което се старее да спазва Божиите заповеди. С примесва молитвата с вяра и не само ще вярва, но също така ще спазва наредбите на закона. Ще обяви, че е на Христова страда. ще отхвърли всички навици и връзки, които отделят сърцето от Бога.

Този, който иска да стане Божие чадо, трябва да приеме истината, че покаянието и прощението могат да се постигнат единствено чрез Христовото изкупление. Убеден в това,

грешникът трябва да направи усилие, съответстващо на извършеното за него дело, и с неотслабващо усърдие да отправя молитви към трона на благодатта, за да може обновителната Божия сила да навлезе в душата. Христос опрощава само каещия се. Първо довежда до покаяние онзи, когото опрощава. Дадено е всичко необходимо и вечната Христова правда се вменява на сметката на всяка вярваща душа. Скъпата неопетнена одежда, изтъкана на небесния стан, е дадена на каещия се, повярвал грешник и той може да каже: "Ще се развеселя премного в Господа, душата ми ще се зарадва в моя Бог, защото Той ме облече с одежди на спасение, загърна ме с мантия на правда" (Ис. 61:10).

Осигурена е изобилна благодат, за да може вярващата душа да бъде запазена свободна от греха. Цялото небе с неизчерпаемите си богатства е дадено на наше разположение. Трябва да черпим от кладенеца на спасението. За всеки вярващ Христос е краят на закона за правдата. Сами по себе си ние сме грешници, но в Христос сме праведни. След като ни праведни чрез вменената Христова правда, Бог ни обявява за праведни и се отнася към нас като такива. Той гледа на нас като на Свои скъпи деца. Христос действа срещу силата на греха, а където се умножава грехът, преумножава се и благодатта. "И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос, посредством Когото ние чрез вяра придобихме и достъп до тая благодат, в която стоим и се радваме поради надеждата за Божията слава" (Римл. 5:1, 2).

"А с Неговата благост се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса, Когото Бог постави за умилоствение чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори, за да покаже правдата Си в прощаване на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше - за да покаже, казвам, правдата Си в настоящето време, та да се познае, че Той е праведен и че оправда този, който вярва в Исуса" (Римл. 3:24-26). "Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас, това е дар от Бога" Еф. 2:8). [Цитира се Йоан 1:14-16.]

Обещанията на Духа

Господ иска народът Му да бъде укрепен във вярата и да не е невеж относно даденото в изобилна мярка велико спасение. Хората не трябва да гледат напред и да мислят, че в някакво бъдеще време ще се извърши нещо велико за тях. Делото още сега е завършено в своята цялост. Вярващият не е призован да постигне мир с Бога. Той никога не е могъл, нито може да направи това. Трябва да приеме Христос като свой мир, защото при Него са Бог и мирът. Христос прекрати греха, понасяйки тежкото проклятие върху окаченото Си на кръста тяло. Той отне проклятието от всички, които вярват в Него като в личен Спасител. Исус премахна контролиращата сила на греха в сърцето

и животът и характерът на вярващия свидетелстват за естеството на Христовата благодат. На тези, които искат от Него, Исус дарява Светия Дух, тъй като е необходимо всеки вярващ да бъде избавен от мръсотията, както и от проклятието и присъдата на закона. Чрез делото на Светия Дух, освещението на истината, вярващият става годен за небесните дворове, защото Христос действа в нас и правдата Му е над нас. Без това нито една душа не може да получи право да отиде на небето. Не бихме се наслаждавали на небето, ако влиянието на Духа и Христовата правда не ни подготвят за святата му атмосфера.

За да бъдем кандидати за небето, трябва да изпълним изискванията на закона: "Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум и ближния си както себе си" (Лука 10:27). Можем да постигнем това само ако се хванем с вяра за Христовата правда. Гледайки към Исус, получаваме жив, всеобхватен принцип в сърцето, Светият Дух извършва делото Си и вярващият напредва от благодат към благодат, от сила към сила, от характер към характер. Той се преобразява по Христов образ и в духовното си израстване стига до "мярката на ръста на Христовата пълнота". Така Христос поставя край на проклятието на греха и освобождава повярвалата душа от неговото въздействие.

Само Христос може да направи това, защото "трябваше да се оприличи във всичко на братята Си, за да бъде милостив и верен първосвещеник в отношение към Бога, за да извърши омилостивение за греховете на хората. Понеже в това, дето и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага" (Евр. 2:17, 18). Помирението означава, че е премахната всяка преграда между душата и Бога, а грешникът разбира значението на опрощаващата Божия любов. Посредством жертвата, направена от Христос за падналия човек, Бог може справедливо да оправдае нарушителя, който приема Христовите заслуги. Христос бе проводникът, през който милостта, любовта и правдата можеха да се излеят от Божието сърце към сърцето на грешника. "Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1Йоаново 1:9).

В пророчеството на Даниил се казва за Христос, че Той ще направи "омилостивение за беззаконието и... ще въведе вечна правда" (Дан. 9:24). Всяка душа може да каже: "Със свършеното Си послушание Той задоволи изискванията на закона и аз мога да имам надежда само ако погледна към Него като към мой заместник и гаранта, Който изпълни закона свършено заради мене. С вяра в заслугите Му аз съм свободен от осъждането на закона. Той ме облича с правдата Си, отговаряща на всички изисквания на закона. Аз имам пълнота в Този, Който въвежда вечна правда. Той ме представя пред Бога в чистата одежда, в която няма нито една нишка, изтъкана от човек. Всичко е от Христос и цялата слава, чест и величие трябва да се отдадат на Божия Агнец, Който носи греховете на света."

Мнозина мислят, че трябва да очакват някакъв особен импулс, за да отидат при Христос. Достатъчно е само да отидете

с искрено намерение, решени да приемете отправените към вас предложения на милост и благодат. Трябва да кажем: "Христос умря, за да ме спаси. Господ желае да бъда спасен. Още сега ще отида при Исус такъв, какъвто съм. Ще се осмеля да направя това, защото е дадено обещание. Ще откликна на Христовата привличаща сила." Апостолът заявява: "Защото със сърце вярва някой за оправдание..." (Римл. 10:10 - ЦП). Никой не може да повярва със сърце за оправдание и да бъде оправдан чрез вяра, докато продължава да върши тези неща, които са забранени от Божието слово, или пренебрегва някакви познати му задължения.

Добрите дела са плод на вярата

Истинската вяра ще се прояви в добри дела, защото те са неин плод. Когато Бог действа в сърцето, човекът Му предава волята си и Му сътрудничи. Върши в живота си това, което Бог върши в душата му чрез Светия Дух, и така настъпва хармония между целите на сърцето и делата в ежедневието. Всеки грях трябва да бъде отхвърлен като нещо омразно, разпнало Господа на живота и славата. Необходимо е вярващият да живее, като напредва и непрестанно върши Христовите дела. Само посредством непрекъснато себепредаване на волята и послушание може да бъде задържано благословието на оправданието.

Оправданите чрез вяра трябва да имат сърдечното желание вървят по Божия път. Ако делата не отговарят на устната изповед, това е доказателство, че човекът не е оправдан чрез вяра. Яков казва: "Вижте, че чрез дела се оправдава човек, а не само чрез вяра" (Яков 2:24). Авраам повярва в Бога и това му се вмени за правда" (Римл. 4:3).

Вменяването на Христовата правда идва чрез оправдаваща вяра. Точно това е оправданието, за което Павел толкова горещо апелира. Той заявява: "Защото ни една твар няма да се оправдае пред Него чрез дела, изисквани от закона, понеже чрез закона става само познаването на греха. А сега и независимо от закон се яви правдата от Бога, за която свидетелстват законът и пророците, сиреч правдата от Бога чрез вяра в Исуса Христа, за всички и на всички, които вярват, защото няма разлика. Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога, а с Неговата благодат се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса, Когато Бог постави за умилостивение чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори, за да покаже правдата Си в прощаване на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше... Тогава чрез вяра разваляме ли закона? Да не бъде! но утвърждаваме закона" (Римл. 3:20-31).

Благодатта е незаслужена милост. Вярващият се оправдава, без да има някаква заслуга, без да има какво да предложи на Бога. Той се оправдава чрез изкуплението, намиращо се в Исус Христос, Който стои в небесните дворове като заместник и гарант на грешника. Но макар че се оправдава поради Христовата заслуга, той не е свободен да върши неправда. Вярата действа

чрез любов и очиства душата. Вярата напълва, разцъфва и дава реколта от скъпоценен плод. Там където има вяра, има и добри дела. Болните биват посещавани, за бедните се полагат грижи, сираците и вдовиците не остават пренебрегнати, голите биват обличани и гладните нахранвани. Христос обикаляше да върши добро и когато хората се съединят с Него, те ще обичат Божиите чада, а милостта и истината ще насочват нозете им. Изразът на лицето ще разкрива духовното им преживяване и хората ще разберат, че те са били с Исус и са се учили от Него. Христос и вярващият стават едно и красотата на Христовия характер се разкрива в тези, които са свързани с Източника на сила и любов. Христос е съхранителят на оправдаващата правда и на освещаваща благодат.

Всички могат да отидат при Него и да вземат от пълнотата Му. Той казва: "Дойдете при Мене всички, които сте отрудени и обременени и Аз ще ви успокоя" (Мат. 11:28). Тогава защо не отхвърлим всяко неверие и не се вслушаме в думите на Исус? Искате покой, копнеете за мир. тогава кажете от сърце: "Господи Исусе, идвам, защото Ти си ме поканил." Вярвайте в Него с непоклатима вяра и Той ще ви спаси. Гледате ли към Исус, Който е начинателят и усъвършителят на вашата вяра? Приели ли сте мира, който единствено Христос може да даде? Ако не сте, отидете при Него и чрез благодатта му пожелайте да получите благороден и извисен характер. Стремете се към твърд, решителен и весел дух. Хранете се с Христос, Който е хлябът на живота, и ще проявявате Неговия прекрасен характер и дух.

63. Скъпоценният бисер*

"Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16). Той е същият вчера, днес и до века. Също като чистия бял бисер Христовата правда няма недостатък, петно, вино. Тази правда може да бъде наша. Спасението със своите изкупени с кръв безценни съкровища е скъпоценният бисер. Можем да го потърсим и да го намерим. Но всички, които наистина го открият, ще продават всичките си притежания, за да го купят. Дават доказателство, че са едно с Христос, както Той е едно с Отца. В се разказва как търговецът продава всичко, за да се сдобие със скъпоценния бисер. Това е прекрасно описание на онези, които ценят истината толкова високо, че се отказват от всичко, което притежават, за да се сдобият с нея. С вяра се хващат за спасението, дадено им чрез жертвата на единородния Божи Син.

Има някои, които търсят, винаги търсят хубавия бисер, но не се отказват напълно от лошите си навици. Не умират за собственото "аз", за да може Христос да живее в тях. Затова не намират ценния бисер. Не са победили нечистите амбиции и

любовта към светските забавления. Не вдигат кръста и не следват Христос по пътя на себеотрицанието и самопожертвувателността. Никога не разбират какво означава да имат мир и хармония в душата, тъй като без цялостно себепредаване няма мир, няма радост. Почти християни, но не напълно християни, те сякаш са близо до небесното царство, но не влизат в него. Почти, но не изцяло спасени, означава да бъдем не почти, а изцяло погубени.

Ежедневното посвещаване на Бога носи мир и спокойствие. Търговецът продаде всичките си притежания, за да се сдобие със скъпоценния бисер. Когато търсещите спасение не се предават и не се обезсърчават, ще намерят мир и спокойствие в Господа. Христос ще ги облече в правдата Си. Ще им даде ново сърце и обновен ум. Тези благословения струваха живота на Божия Син и се предлагат безплатно на онези, за които е направена жертвата. Но как повечето хора се отнасят към предложения дар? Обръщат се настрана и избират удоволствията на този живот. Христос казва за тях: "... и пак не искате да дойдете при Мене, за да имате живот" (Йоан 5:40).

Грешниците са изпаднали в страшна заблуда. Те презират и отхвърлят Спасителя. Не осъзнават стойността на предложения им бисер и го хвърлят, отвърщайки на Спасителя си само с обиди и подигравки. В стремежа си да спечелят възхищението на хората много жени се украсяват с пръстени и огърлици, но отказват да приемат безценния бисер, който би им осигурил освещение, почит и вечни богатства. Колко замъглени са умовете на мнозина! Привличат ги повече земните дрънкулки, които блестят и светят, отколкото венеца на вечния живот - Божията награда за верността. "Може ли момата да забрави накита си или невестата украшенията си? Но хората Ми забравяха Мене през безбройните дни (Ер. 2:32).

* Сутрешна проповед пред служители, събрали се на сесия на Генералната конференция в Батъл Крик, щата Мичигън, ноември 1883 г. Публикувана е в "Служители на евангелието" (издание от 1892 г.), с. 411-415, под заглавие "Христос наша правда". - Съставителите.

* Доклад за лагерното събрание в Отауа, щата Канзас, публикуван в сп. "Ривю енд херълд", 23 юли 1889 г. - Съставителите.

* Текстове, взети от доклади за приемането на вестта за праведност чрез вяра след Генералната конференция в Минеаполис от 1888 г. - Съставителите.

** Част от доклад за лагерното събрание в Роум, щата Ню Йорк. - Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 4 ноември 1890 г. - Съставителите.

* Част от проповед, произнесена в Отсега, щата Мичиган, на 10 октомври 1890 г., отпечатана в сп. "Ривю енд херълд", 3 февруари 1891 г. - Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 1 ноември 1892 г. – Съставителите.

* Материалът е публикуван в "Бележки", гл. "Църквата", N 5. – Съставителите.

* Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 20 март 1894 г. – Съставителите.

* Статията е публикувана в поредицата "Библиотека за библейския изследовател", април 1893 г. – Съставителите.

• Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 8 август 1899 г. – Съставителите.

ВСЕ ПО-ГОЛЯМА СВЕТЛИНА

64. "Тъмнината я не схвана"*

"В начало бе Словото; и Словото беше у Бога, и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко това чрез Него стана и без Него не е станало нищо от това, което е станало. В Него бе животът и животът бе светлина на човеците. И светлината свети в тъмнината, а тъмнината я не схвана. Яви се човек изпратен от Бога, на име Йоан. Той дойде за свидетелство, да свидетелства за светлината, за да повярват всички чрез него. Не беше той светлината, но дойде да свидетелства за светлината. истинската светлина, която осветлява всеки човек, идеше на света" (Йоан 1:1-9).

Задават ми въпроса: "Мислиш ли, че Господ има още светлина за нас като народ?" Отговарям, че ой има светлина, която е нова за нас, но е скъпоценна стара светлина, която трябва да изгрее от Словото на истината. Имаме само отблясъци от светлината, която предстои да ни озари. Не се възползваме по най-добрия начин от светлината, която Господ вече ни е дал, и затова не успяваме да получим по-голяма светлина. Не ходим в светлината, която вече свети над нас.

Наричаме себе си народ, спазващ заповедите, но ако не проумеем дълбочината на всеобхватните принципи на Божия закон, няма да разберем святостта му. Мнозина, които твърдят, че са учители на истината, не притежават жизнено важно познание за Господ Исус Христос и затова нямат ясна представа какво правят, като проповядват Божия закон.

Когато четем за Лутер, Нокс и други забележителни реформатори, ние се възхищаваме на силата, издръжливостта и смелостта на тези верни Божии служители и пожелаваме да имаме духа, който им е давал сила. Искаме да знаем от какъв източник са черпили получавали сила в слабостта си. Макар че са били използвани за Божии инструменти, тези велики хора не са били безгрешни. Те били обикновени човешки същества, вършещи големи

грешки. Трябва да се опитваме да подражаваме на добродетелите им, но не бива да ги превръщаме в критерий. Тези хора са притежавали редки таланти и са осъществили делото на Реформацията. Те били движени от сила от свръхестествена сила. Ние обаче не бива да възвеличаваме и издигаме хората, използвани от Бога като инструменти, а Господ Исус, Който допуснал светлината и силата Му да станат тяхно притежание. Нека хората, които обичат истината и правдата и са приели поверените им по наследство задължения на онези знаменосци, възхвалят Бога, Източника на всяка светлина.

Ако бъде обявено, че ангели ще разкрият на хората съкровищата на познанието, какво вълнение би настъпило в християнския свят! Вестителите биха били обгърнати от небесна атмосфера и с какво желание мнозина биха слушали думите, излизали от устните им! Хората биха написали книги, привличащи вниманието към ангелските слова. Но едно по-висше от ангелите същество бе на земята. Сам Господ дойде да отрази върху хората небесната светлина. Той обяви, че е едно с Отца, изпълнен с благодат и истина, Бог, изявен в плът.

Господ Исус, Който е образът на невидимия Бог, даде живота Си, за да спаси загиващите хора. О, каква светлина и сила носи със Себе Си! В Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството. Тайна на тайните! За разума е трудно да проумее величието на Христос, тайната на изкуплението. Срамният кръст бе издигнат, пироните пронизаха ръцете и нозете Му, жестокото копие прободеше сърцето Му и цената на изкуплението бе платена за човечеството. Безукорният Божи Агнец понесе греховете в собственото Си тяло върху дървото. Той понесе нашите скърби.

Неизчерпаема тема

Изкуплението е неизчерпаема тема, достойна за дълбоко размишление. Тя надминава обхвата и на най-задълбочения ум, простира се извън рамките на най-живото въображение. Кой може да намери Бога чрез търсене? Съкровищата на мъдростта и познанието са отворени за всички хора и дори хиляди от най-надарените да бяха посветили цялото си време да ни обясняват Исус постоянно и да изучават как да представят несравнимата Му красота, никога не биха изчерпали темата.

макар че велики и надарени автори са обяснили чудни истини и са дали по-голяма светлина на народа, пак в наше време ще можем да намерим нови идеи и достатъчно обширно поле, в което да работят, тъй като темата за спасението е неизчерпаема. Делото напредва от век към век, обяснявайки живота и характера на Христос и Божията любов, проявена в изкупителната жертва. Темата за изкуплението ще занимава умовете на изкупените през вечността. През вечните векове ще бъдат разкривани нови и удивителни неща в спасителния план.

Ако бе с нас днес, Исус би ни казал това, което каза и на учениците: "Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги

понесете сега" (Йоан 16:12). Христос копнееше да разкрие на учениците Си дълбоките и жизнени истини, но светското в тях, замъглените им и несъвършени умове правеха това невъзможно. Те не можеха да се възползват от великите, славни и тържествени истини. Липсата на духовен растеж затваря вратата за ярките лъчи светлина, които излизат от Христос. Никога не ще дойде време, когато няма вече да получаваме по-голяма светлина. Христовите слова винаги имат всеобхватно значение. Онези, които слушаха ученията Му с предразсъдъци, не можеха да разберат значението на казаното. Исус бе източникът, начинателят на истината.

Великите теми на Стария завет бяха неразбрани и тълкувани погрешно. Христовото дело трябваше да обясни истината, неразбрана от хората, на които бе дадена. Пророците бяха говорили, но духовното значение на написаното от тях, остана неоткрито. Хората не разбираха истината. Исус укори учениците Си за неспособността им да разберат. Много от скъпоценните Му уроци бяха загубени за тях, защото не разбираха духовното величие на деловата Му. Но Той обеща, че Утешителят ще дойде, че Духът на истината ще им напомни тези забравени думи. Обясни, че им оставя скъпоценности на истината, чиято стойност още не разбираха.

Скъпоценните камъни в мините на истината

След разпятието и възкресението на Христос учениците Му слушаха с почуда и удивление Неговите уроци върху истината. Изглеждаха им нови идеи, но Той им каза: "Тия са думите, които ви говорих, когато бях още с вас... Тогава им отвори ума, за да разберат писанията" (Лука 24:44, 45). Истината непрекъснато се разкрива и представя нови аспекти на различните умове. Всички, които копаят в мините на истината, постоянно ще откриват голямо количество скъпоценни камъни. Желаем всички, които твърдят, че вярват в сега отворената пред нас истина, и особено онези, които поемат отговорността да я проповядват на други, да имат по-ясно разбиране върху изключително голямото значение на темите от Библията.

Защитаващите Божия закон имат такава длъжност, за която се нуждаят от голяма мярка от Божия Дух. Ако на проповедниците липсва кротост, ако лесно се дразнят, когато им се противопоставят, това е доказателство, че се нуждаят от Божествено просветление. Хората трябва да изявяват Христовата благодат, когато се трудят за душите. Истината такава, каквато е в Исус, ще има съвсем различно влияние върху умовете на невярващите от това, което би имала, ако се представя като теория или спорен въпрос.

Ако правим всичко по силите си, за да проповядваме истината така, че да раздвижваме духовете, и по този начин противоречим на мненията и идеите на хората, тя ще бъде тълкувана погрешно, прилагана зле и обяснявана не както трябва

от онези, които вярват в заблудата. Те ще се опитват да я представят като неприемлива светлина. Малко са чулите истината, които не са пили от виното на Вавилон. За тях е трудно да разберат истината, затова трябва да я проповядваме такава, каквата е в Исус.

Твърдящите, че обичат истината могат да си позволят да бъдат кротки и смирени по сърце, както бе техният велик Учител. Онези, които са работили усърдно в мините на Божието слово - скритите от векове Божествени тайни - и са открили скъпоценната руда в богатите находища на истината, ще издигнат Господ Исус, Източникът на всяка истина, като показват в характера си освещаващата сила на това, в което вярват. Исус и благодатта Му трябва да бъдат поставени в светилището на душата. Тогава Той ще се проявява в думите, молитвите, апелите и в представянето на святата истина. Това е голямата тайна на духовния успех.

Когато "аз"-ът бъде втъкан в труда ни, тогава истината, която проповядваме на другите, не освещава, не пречиства и не облагородява собствените ни души. Тя няма да свидетелства, че сме добри съдове, използвани от Учителя. Само чрез усърдни молитви можем да поддържаме сладко общуване с Исус, а чрез това благословено общуване думите и духът се пропиват с Христовия дух. Няма нито едно сърце, което да не издържи бденето. Исус, скъпоценният Спасител, изисква бдителност. Нито за миг не бива да отпускате контрола върху собственото "аз". Сърцето трябва да бъде пазено старателно, защото от него са изворите на живота. Бдете и контролирайте мислите си, за да не съгрешавате с устните си.

65.Как да се справяме със спорни доктринални въпроси*

Искаме да разберем времето, в което живеем. Дори наполовина не го разбираме. Дори наполовина не го приемаме. Сърцето ми се вълнува, когато си помисля на какъв неприятел трябва да се противопоставим и колко зле сме подготвени да го срещнем. Испитанията на израилтяните, отношението им преди първото идване на Христос ми бяха показани многократно, за да се илюстрира положението на Божия народ преди второто идване на Христос - как неприятелят търсеше всяка възможност да поеме контрол върху умовете на евреите, а днес се стреми да заслепи умовете на Божиите служители, за да не могат да видят скъпоценната истина.

Когато Христос дойде на света, Сатана го следваше неотклонно и Му се противопоставяше на всяка стъпка по пътя от яслата до Голгота. Дяволът обвини Бога, че изисква себеотрицанието на ангелите, а самият Той не знае какво е това и никога не би се пожертвал за други. Такова бе обвинението на Сатана срещу Бога на небето. След като бе изгонен оттам,

лукавият непрекъснато обвиняваше Бога, че изисква неща, които самият Той не може да изпълни. Христос дойде на света да опровергае тези лъжливи обвинения и да изяви Отца. Не можем да осъзнаем унижението, което преживя, като прие човешкото естество. Не че е позор да се принадлежи на човешкото семейство, но Той бе Величието на небето, Царят на славата. Смири се и стана бебе и понесе нуждите и мъките на смъртните хора. Унижи се не за да заеме висок пост и да стане богат и силен. Макар че бе богат, заради нас стана беден, за да можем чрез Неговата бедност, ние да станем богати. Извървяваше стъпка след стъпка по пътя на унижението. Вървеше от град на град, защото хората не искаха да приемат Светлината на света. Те бяха напълно доволни от положението си.

Христос бе дал скъпоценните бисери на истината, но хората ги бяха затрупали с боклука на суеверието и заблудата. Той им бе дал думи на живот, но те не живееха според всяко слово, което излиза от Божиите уста. Исус видя, че светът не може да намери Божието слово, защото е покрито от човешки предания. Дойде да покаже на света стойността на небето и земята и да постави истината там, където е мястото ѝ. Само Исус би могъл да разкрие истината, която хората трябваше да узнаят, за да постигнат спасение. Само Той би могъл да я постави в рамката на рамката на правдата. Задачата Му бе да я освободи от всяка заблуда и да я представи на хората в небесна светлина.

Сатана се надигна, за да се противопостави на Исус. Нима не е използвал всяко усилие от грехопадението досега, за да направи така, че светлината да изглежда тъмнина, а тъмнината – светлина? Когато Христос се опита да представи истината на хората във връзка със спасението им, Сатана започна да действа в еврейските ръководители и им вдъхна враждебност срещу Изкупителя на света. Те решиха да направят всичко възможно, за да Му попречат да въздейства на народа.

О, как копнееше Христос, как гореше сърцето Му от желание да отвори пред свещениците големите съкровища на истината! Но умовете им бяха притиснати в такова менгеме, че за тях бе почти невъзможно да разберат истините за Неговото царство. Писанията не бяха четени правилно. Евреите очакваха идването на Месия, но мислеха, че Той трябва да дойде в славата, която ще види по време на второто Му идване. Тъй като не дойде с величието на цар, те Го отблъснаха. Но това не стана само защото не дойде във великолепието, а защото бе въплъщение на чистотата; те обаче бяха нечисти. Исус ходи по земята като човек с безукорна чистота. Такъв характер, проявяван сред деградацията и зло, не бе в хармония с желанията им, и Той бе охулен и презрян. Безупречният Му живот озаряваше човешките сърца и им показваше отвратителното естество на беззаконието.

Божият Син бе нападан на всяка стъпка от силите на тъмнината. След кръщението Си бе заведен от Духа в пустинята, където бе изкушаван четиридесет дни. Получавам писма, в които се твърди, че Христос не би могъл да има същото естество като човека, защото в такъв случай би паднал при изкушенията. Ако

не притежаваше човешки естество, не би могъл да бъде наш пример. Ако не бе взел нашето естество, не би могъл да бъде изкушаван като човек. Ако не бе възможно да се поддаде на изкушение, не би могъл да бъде наш помощник. Реалността бе, че Христос дойде да се бори като човек и заради човека. Изкушенията и подбудата Му ни казват, че човечеството може да подражава на Образеца. Хората трябва да станат участници в Божественото естество.

Божественото и човешкото съчетани в Христос

В Христос бяха съчетани Божественото и човешкото. Божественото не се принизи до човешкото. То запази, но тъй като човешкото бе съчетано с Божественото, можа да устои на най-ужасния изпит в пустинята. Князът на този свят отиде при Христос след дългия Му пост, когато Той бе изгладнял, и Му предложи да нареди камъните да се превърнат в хлябове. Но Божият план за спасението на човека предвиждаше Христос да познае глада, бедността и всяко човешко преживяване. Той устоя на изкушението чрез силата, която и човекът може да притежава. Хвана се за Божия трон. На света няма нито един мъж или жена, които да не могат да получат достъп до същата помощ чрез вяра в Бога. Човекът може да стане участник в Божественото естество. Няма душа, която да не е в състояние да извика на помощ небето при изкушение и изпитание. Христос дойде да разкрие източника на силата Си, за да могат хората да не разчитат на собствените си способности.

Онези, които искат да победят, трябва да използват всичките си сили. Трябва на колене да агонизират в молитва пред Бога за небесна помощ. Христос дойде да бъде наш пример и да ни покаже, че можем да бъдем участници в Божественото естество. Как? Като избягаме от произлязлото от страстите разтление в света. Сатана не спечели победа над Христос. Не стъпи върху душата на Изкупителя. Не докосна главата Му, макар че нарани петата. С личния Си пример Христос показва, че човек може да остане чист. Хората могат да имат сила да устояват на злото – сила, която нито земя, нито смърт, нито ад могат да превъзможнат; сила, която ще им помогне да победят така, както Христос победи. Те могат да съчетаят в себе си Божественото и човешкото.

Христовото дело бе да представи истината в рамката на евангелието и да разкрие наредбите и заповедите, които бе дал на падналия човек. Всяка проповядвана идея бе Негова. Нямахше нужда да заема мисли от когото и да било, защото Той бе начинателят на всяка истина. Можеше да представя идеите на пророци и философи и да запази оригиналността Си, тъй като цялата мъдрост бе Негова. Той бе източникът, изворът на всяка истина. Надминал бе всички и чрез учението Си стана духовен ръководител за всички векове.

Христос бе този, Който говореше чрез Мелхиседек, свещеникът на всемогъщия Бог. Мелхиседек не бе Христос, а Божи глас на света, представител на Отца. През всички изминали поколения Христос е говорил. Той води народа Си и е светлината на света. Когато избра Авраам за представител на истината, Бог го отдели и го изведе от родината му и далеч от родствениците. Искаше да го оформи по Свой образец. Желаше да го учи според собствения Си план. Не биваше Авраам да бъде оформен по калъпа на светските учители. Той трябваше да бъде научен как да ръководи децата си и домакинството, как да върви по Господния път, да бъде справедлив и да отсъжда правилно. Това изиска Бог и от нас. Господ желае да разберем как да ръководим семействата си, как да контролираме децата си, как да управляваме домакинствата си и да вървим по Неговия път.

Йоан бе призван за особено дело

Йоан бе призван за специално работа. Той трябваше да подготви пътя пред Господа, да изправи пътеките Му. Бог не го изпрати в училището на пророците и равините. Взе от го изсред хората и го изпрати в пустинята, за да научи повече за природата и за Божието естество. Господ не искаше той да бъде оформен по "калъпа" на свещеници и управници. Призован бе за специална работа. Бог му даде вест. Отиде ли Йоан при свещениците и управниците, за да попита дали може да провъзгласява вестта? Не, Бог го отдели от тях, за да не бъде повлиян от техния дух и учение. Той трябваше да бъде глас на един, който вика в пустинята: "Пригответе в пустинята пътя на Господа, направете в безводното място прав друм за нашия Бог. Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се сниши. Кривите места ще станат прави и неравните места поле. И славата Господна ще се яви и всяка твар купно ще я види. Защото устата Господни изговориха това" (Ис. 40:3-5). Същата вест трябва да бъде дадена и на нашия народ. Наближили сме края на времето и вестта е: "Почистете пътя пред Господа. Махнете камъните, издигнете знамето пред народа. Хората трябва да се събудят. Сега не е врем да говорим за мир и безопасност. Към нас се апелира: "Извикай силно, не се щади. Издигни гласа си като тръба, та изяви на людете Ми беззаконието им и на Якововия дом греховете им" (Ис. 58:1).

Светлината на Божията слава озари нашия Представител и този факт ни показва, че същата слава може да озари и нас. С човешката Си ръка Исус прегръща човечеството, а с Божествената - хваща трона на Всемогъщия, свързвайки човека с Бога и земята с небето.

Светлината на Божията слава трябва да ни огрее. Нуждаем се от свящото небесно помазване. Колкото и да е интелигентен и учен, човекът не е годен да поучава, ако не се е хванал здраво за израилевия Бог. Този, Който е свързан с Небето, ще върши Христовите дела. С вяра в Бога ще търси загубената овца от

израилевия дом. Ако Божествената сила не се съчетае с човешкото усилие, не бих дала и пукната пара за всичко, което най-великите хора могат да извършат. В работата си нямаме достатъчно от Светия Дух. Нищо друго не ме плаши повече, отколкото духа на разногласие, проявяван от братята. Ние сме в опасност, ако не можем да се събираме като християни и любезно да изследваме спорните въпроси. По-добре да избягам, отколкото да ми бъде въздействано от онези, които не могат да изследват искрено библейските доктрини.

Онези, които не могат безпристрастно да изследват доказателствата за становище, различаващо се от тяхното, не са годни да проповядват в която и да е област на Божието дело. Нуждаем се от кръщението на Светия Дух. Без него няма да сме по-способни да отидем сред света, отколкото бяха учениците след разпъването на техния Господ. Исус знаеше какво им липсва и затова им каза да останат в Ерусалим, докато получат сила отгоре. Всеки учител трябва да се учи, за да бъдат помазани очите му и да видят доказателствата на развиващата се Божия истина. Лъчите на Слънцето на правдата трябва да огреят в собственото му сърце, ако желае да даде светлина и на други.

Никой не е способен да обяснява писанията, без да получи помощ от Светия Дух. Но когато приемете Божието слово със смирение, желаещо да учи сърце, Божиите ангели ще бъдат до вас да влагат в ума ви доказателствата за истината. След като Божият Дух слезе над вас, няма да изпитвате завист или ревност при проучване на друго становище. Няма да се проявява духът на обвинение и критикарство, който Сатана вдъхна в сърцата на еврейските водачи срещу Христос. Каквото Исус каза на Никодим, това и аз казвам на вас: "Трябва да се родите отгоре." "Ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство" (Йоан 3:7, 3). Трябва да бъдете повлияни от Бога, преди да можете да разбирате святите изисквания на истината. Ако учителят не е ученик в Христовото училище, няма да е годен да учи другите.

Особеното дело на Елън Г. Уайт

Трябва да стигнем до позиция, при която всички различия ще се разтопят. Ако мисля, че имам светлина, ще изпълня дълга си да я представя на хората. Представете си, че се съветвам с други относно вестите, които Господ ми дава за народа, вратата може да се затвори и светлината да не стигне до тези, за които е изпратена. Когато Исус влезе яздейки в Ерусалим, "цялото множество ученици почнаха да се радват и велегласно да славят Бога за всичките велики дела, които бяха видели, казвайки: Благословен Царят, Който иде в Господното име; мир на небето и слава във висините! А някои от фарисеите между народа Му рекоха: Учителю, смъмри учениците Си. И Той в отговор рече: Казвам ви, че ако тия млъкнат, то камъните ще извикат" (Лука 19:37-40).

Евреите се опитаха да спрат провъзгласяването на вестта, предсказана в Божието слово. Но пророчеството трябваше да се изпълни. Господ казва: "Ето, аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен" (Мал. 4:5). Някой трябва да дойде в духа и силата на Илия и когато се яви, хората може би ще кажат: "Прекалено си усърден, не тълкуваш писанията правилно. Необходимо е да те научим как да проповядваш вестта си."

Мнозина не могат да направят разлика между Божието и човешкото дело. Ще проповядвам истината така, както Бог ми я дава, и сега заявявам: Ако продължите да намирате недостатъци, да имате дух на разногласие, никога няма да я разберете. Исус каза на учениците Си: "Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега" (Йоан 16:12). Те не бяха в състояние да оценят святото и вечното. Исус обаче им обеща да изпрати Утешителя, Който да ги научи на всичко и да припомни всички казани от Него неща. Братя, не бива да се уповаваме на хора. "Оставете се сега от човека, в чиито ноздри е лъх; защото за какво можете да разчитате на него?" (Ис. 2:22). Трябва да привържете безпомощната си душа към Исус. Не подобава да прием от извора в долината, след като има извор в планината. Нека изоставим по-долните поточета, нека се изкачим към по-високите извори. Ако има въпрос от истината, който не разбирате или не сте съгласни, изследвайте, сравнявайте библейски текстове, Нека забием надълбоко сондата на истината в мината на Божието слово. Самите вие трябва да оставите мненията си на Божия олтар, да премахнете предразсъдъците и да оставите небесния Дух да ви ръководи във всяка истина.

Веднъж мой брат каза, че не иска да чуе нищо за поддържаното от нас учение, тъй като се страхувал, че може да бъде убеден. Не искаше да идва на събранията, нито да слуша беседите. Но след това заяви, че е толкова виновен, колкото и ако ги бе чул. Бог му бе дал възможност да познае истината и един ден ще го държи отговорен за тази възможност. Много сред нас имат предразсъдъци срещу ученията, които сега се дискутират. Не искат да дойдат да чуят, не искат спокойно да изследват, а представят възраженията си на тъмно. Те са съвършено доволни от състоянието си. "Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромах, сляп и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш. Ония, които любя, аз ги изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш" (Откр. 3:17-19).

Текстът се отнася за онези, които живеят под звука на вестта, но не искат да дойдат да я чуят. Как ще разберете, че Господ дава нови доказателства за истината Си, поставяйки я в нов контекст, за да се подготви Господният път? Какви планове сте направили, за да може новата светлина да проникне сред Божия народ? Какви доказателства имате, че Бог не е изпратил

светлина на чадата Си? Трябва да изоставите всяко самодоволство, егоизъм и гордост. Необходимо е да отидем в нозете на Исус и да се научим от Този, Който е кротък и смирен по сърце. Христос не не проповядваша на учениците Си така, както равините проповядваха на своите ученици. Много от евреите отиваха да слушат как Христос разкрива тайните на спасението, но не и да се учат. Отиваха да Го критикуват и да доловят някаква непоследователност, за да има с какво да повлияят на народа. Доволни бяха от знанията си, но Божиите деца трябва да познават гласа на истинския Пастир. Не е ли сега времето, когато е уместно да постим и да се молим на Бога? има опасност да изпадаме в разногласия, да вземеме страната на различни хора по спорни въпроси. Не трябва ли да търсим Бога искрено и със смирени души, за да разберем каква е истината?

Отиди под смокиновото дърво

Натанаил чу Йоан, който посочи Спасителя и каза: "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!" (Йоан 1:29). Натанаил погледна към Исус, но бе разочарован от външния вид на изкупителя на света. Възможно ли бе човекът, носещ белезите на тежкия труд и бедността, да бъде Месия? Исус бе работник, трудил се заедно с бедни работници. Натанаил си тръгна, но не оформи в себе си окончателно мнение за характера на Исус. Коленичи под смокиновото дърво и в молитва попита Бога дали този човек наистина е Месия. Докато бе там, Филип дойде и каза: "Намерихме Онзи, за Когото писа Мойсей в закона, и за Когото писаха пророците, Исуса, Йосифовия син, Който е от Назарет." Но думата "Назарет" отново предизвика неверието му и той попита: "От Назарет може ли да произлезе нещо добро?" Натанаил бе изпълнен с предразсъдъци, но Филип не се опита да се бори с тях, а просто му каза: "Дойди и виж." Когато Натанаил отиде при Исус, Божият Син заяви: "Ето истински израилтянин, у когото няма лукавщина!" Натанаил бе удивен. "Отгдето ме познаваш? Исус в отговор му рече: Преди да те повика Филип, видях те като беше под смоковницата" (Йоан 1:45, 46, 47, 48).

Няма ли да е добре и ние да отидем под смокиновото дърво, за да молим Бога да ни разкрие кое е истина? Божието око няма ли да бъде над нас, както без над Натанаил? Натанаил повярва в Исус и възкликна: "Учителю, Ти си Божи Син, Ти си израилев цар. Исус в отговор му каза: Понеже ти рекох: видях те под смоковницата, вярваш ли? Повече от това ще видиш. И рече му: Истина, истина ви казвам, отсега ще видите небето отворено и Божиите ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син" (Йоан 1:49-51).

Това ще видим, ако сме свързани с Бога. Господ желае да се уповаваме на Него, а не на човек. Иска да имаме ново сърце. Той ще ни даде светлина от Божия трон. Необходимо е да се

борим с всяка трудност, но когато някои спорни въпроси бъдат представени, трябва ли да отидете при човек, за да разберете какво е мнението му, след което да оформите заключенията си според неговите? Не, отидете при Бога. кажете Му какво желаете. Вземете библиите си и търсете, сякаш искате да намерите скрити съкровища.

Не се задълбочаваме достатъчно

Не се задълбочаваме достатъчно в търсенето на истината. Всяка душа, която вярва в истината за сегашното време, ще стигне до момент, когато ще трябва да обясни основанието за надеждата си. Божиите люде ще бъдат извеждани пред царе, князе, управници и пред великите хора на земята. Затова трябва да са сигурни, че знаят кое е истина. Необходимо е да са преобразени мъже и жени. Бог може да ви научи повече за един миг чрез Светия Си Дух, отколкото вие можете да научите от великите хора на света. Вселената наблюдава борбата, която се води на земята. На безкрайно голяма цена Бог даде възможност на всеки човек да разбере това, което ще го направи мъдър за спасение. С какво желание ангелите наблюдават онези, които ще се възползват от тази възможност!

Когато на Божиите люде се представи вест, те не бива да ѝ се противопоставят, а да прибягнат до Библията, да я сравнят със закона и свидетелството и ако не издържи на изследването, да не я приемат. Бог желае умовете ни да се развиват. Иска да ни дари благодатта Си. Възможно е всеки ден да имаме празник, защото Бог може да отвори цялата небесна съкровищница пред нас. Трябва да бъдем едно с Христос, както Той е едно с Отец. Тогава Отец ще ни обича така, както обича Сина Си. Можем да получим помощта, която Христос получаваше, можем да имаме сила за справяне с всяка непредвидена трудност, защото Бог ще бъде наша предна и задна стража. Той ще ни пази от всяка страна и когато бъде изведени пред управници, пред земните власти, няма да е необходимо предварително да мислим какво ще кажем. Бог ще ни научи в деня на нашата нужда. сега дано Бог ни помогне да отидем при нозете на Исус и да се научим от Него, преди да се опитваме да бъдем учители на другите.

Библията е наше кредо

Когато Божието слово се изучава, разбира и изпълнява, светът ще бъде озарен с ярка светлина. Нови истини, приети и приложени в живота, ще ни свържат здраво с Исус. Библията и самото Библията трябва да бъде наше кредо, единствената основа на единството ни. Личните ни възгледи и идеи не бива да контролират нашите усилия. Човекът греша, но Божието слово е

непогрешимо. Вместо да се борят един с друг, нека хората издигнат Господа. Нека да посрещнем всяка опозиция така, както направи Учителя, заявявайки: "Писано е." Нека издигнем знамето, на което е написано: "Библията е нашето мерило за вяра и дисциплина" (Сп. "Ривю енд херълд", 15 декември 1885 г.).

* Статията е публикувана в сп. "Ривю енд херълд", 3 юни 1890 г. - Съставителите.

* Сутрешна проповед, произнесена в Батъл Крик, щата Мичиган, 29 януари 1890 г. Отпечатана е в сп. "Ривю енд херълд", 18 февруари 1890 г. - Съставителите.